

வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார், பி. ஏ.,

அவர்கள் இயற்றிய

நூற்றொகுதி

இரண்டாம் பகுதி

3

மதிவாணன்

உ ரி ம யு ர

எழுசீர்க்கழி நெடிவடியாசிரிய விருத்தம்
தேனினு மினிய செய்யுள்யாத் திடினுஞ்
செந்தமி முரைவகுத் திடினு
மேனெனக் கேளா திருக்குமிந் நாளி
லீன்றமிழ்ப் புலவரைக் காப்பல்
யானென வெழுந்திக் கெந்தமக் குதவு
மியல்புளா யெழிற்கலைப் புந்தி
மானெனு முத்துக் குமாரனா மிப்பேர்
வள்ளலே யிதுகொளாய் மகிழ்ந்தே.

To

M. R. Ry.

C. MUTTUKUMARASWAMI MUDALIAR AVL., B.A.,

Zamindar of Chunampet

THIS NOVEL

IS DEDICATED

As a token of respect and esteem

By the Author

மு க வு ரை

மதிராணன் என்னும் பெயரிற் புதுவது புனைந்த இச் செந்தமிழ்ச் சிறு கதை, 1897 ஆம் ஆண்டு முதல் 'ஞானபோதினி' யென்ற மாதாந்தத் தமிழ்ப் பத்திரிகையின்கட் சிறிது சிறிதாக வெளிப்படுவதாயிற்று. காலஞ்சென்ற ராவ்பகதூர் சி. வை. நாமோதரம் பிள்ளையவர்களது வேண்டுகோளின்படிவருக்கப்பட்ட இந்நூல் அன்னாரிருந்த காலத்திலேயே முற்றுப்பெறுது போனமைபற்றிப் பெரிதும் மனமுளைகின்றேன்.

இனித் தமது பத்திரிகையினின்றும் பெயர்த்து அச்சிட்டுக் கொள்ளுமாறு விடையளித்த ஞானபோதினிப் பத்திராதிபர் ம.நா.நாழி மு. சு. பூரணலிங்கம் பிள்ளையவர்களது கருணைத்திறம் ஒருபொழுதும் மறக்கற்பாலதன்று. இப்பதிப்பிற்கும் ஞானபோதினிப் பதிப்பிற்கும் அதிகாரவமைப்பின் மட்டிற் சிறிது வேற்றுமை காணப்படும். இதனை யச்சித்தற்கண் உடனின்றிதவிய எந்தம் 'இயற்றமிழ் மாணவர்' நன்றி என்றும் பாராட்டற்பாலதே.

மற்று, அவகாசக்குறைவினாலும், ஆதி விபாதிகளானும், யாம் இந்நூலினை யெண்ணியாக்ரு முடித்தற்கியலாது போயிற்று. இதனையும் இந்நூலின்கண் ஆங்காங்குக் காணப்படும் ஏனைய பிழைகளையும் பேரறிவாளராயினார் பொருட்படுத்தலின்றி அன்புடன் ஏற்றுப்படித்து எளியேமை மகிழ்விப்பரென்னுந் துணிவுபற்றி இதனை வெளிப்படுத்தா நின்றேம்.

16—5—1902 }
சென்னை }

வி. கோ. சூ.

திருச்சிற்றம்பலம்

ம தி வ ண ன்

கடவுள் வாழ்த்து

நேரிசை வெண்பா

அன்போ டருணல் வறத்தோ டெழினலஞ்சான்
மன்போர் மதிவாணன் மாண்டெயரா—னன்போங்குஞ்
செய்ய தமிழரையிற் சீர்த்தகதை சொல்லவருள்
செய்யு மிறைவன் சிறந்து.

(2)

முதல் அத்தியாயம்

ம ரு க ன் வ ரு கை

திருவளர்ந்தோங்கும் பரதகண்டத்துப் பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகராகிய
மதுரை பென்னும் மாநகரத்து வையையாற்றின் வடகரைக்கண், ஒருநாட்
காலேப் பொழுது புலர்ந்து சிறிதுநேரஞ் சென்றபின்றைச் செவ்விய மேனியன்
சிறந்த நோக்கினன் பரந்த மார்பினன் பவள வாயினன் பதினாறுட்டைப்
பிராயத்தான் ஓரிளந்தோன்றல் போர்க்கோலம் பூண்டு புரவிமீதேறிக் காற்றினுங்
கடுகித் தென்புலநோக்கி வாரா நின்றான்.

அப்போழ்த்து யாற்றினது இருகரை மருங்கினுமுள்ள கோங்கு
வேங்கை மாதவி சம்பகம் புன்னை பாடலம் அசோகமாதிய வானரோய்
மரங்கள் தத்தம் மலர்களுதிர்த்த ஆரவாரித்துத் தலையசைத்தல், உலகிற்
கொரு கண்ணென மிளிரும் உயர்பேரொளியுறு செஞ்ஞாயிற்றினைக் கையா
னருச்சித்து நாவாற் றுகித்துத் தலையான் வணங்குதல் போலாநிற்ப, யாற்றி
னிடையோடு காலிற்புனல் குடையுநரும் ஆடைமாச நீக்குநரும், மணற்
கரைப் பாங்கர் வெளியதுமஇ வெண்ணீறணிந்து அஞ்செழுத்தறைநரும்,
வெண்சாந்து பூசி வேதமோதுநருமாய்ப் பலர் குழீஇயிருப்ப, ஒருசார்
ஆதவன் பன்னிறக்கடிகள் மணலின்மேல் வீழலும் ஆண்டுப் பரந்து
கிடக்கும் வெள்ளியம்பருக்கை வயிரமென மின்னித்திகழாநிற்ப, மற்றொரு
சார் இருவர் கைகோத்துலாவா நின்றார்.

அவ்விருவருளொருவன் பரிமாவுகைத்துப் பாய்ந்து போதரும் பரிய தோளனைப் பார்த்துளமாழ்கி மற்றவரை விளித்து “ஆண்டுக் குதிரை யிவர்த்து ஒன்றையுங் குறிக்கலனுய்ச் செல்லுங் கோதறு வீரனை யறிவிர் கொல்?” என்றான். இதுகாறுஞ் சென்ற பரியானை வியப்புடன் நோக்கிய விந்தையன் குரவர் சிறிதுபோது மெனனஞ் சாதித்த பின்னர்க் “கோர மேற்கொண்டான் சோனுட்டான் போலும்” எனலும் “அவனடிச்சுவநி பற்றிச் சென்று அவனிருக்கையினை யறிவாம். வம்மின்” என்றான் மற்றை யோன். உடனே யிருவரும் ஏகினர்.

போந்த வீரனோ காவற்பொழில் கடந்து அகழ்ப்புறத்துற்று எயி லமைப் பெழிலை கோக்கி நின்றான். அகழாடையுதித்த அவ்வெயிலானது முன்னொருகால் அரவுசூழ் கிடத்தது போன்று வட்டமாய் வளைந்து அம் மதுரையம் பதியைச்சுற்றி நின்றது; திசைமுகனைப்போற் படைக்கு மாற்ற விலதாயினும் அவன் போன்று முகங்கள் நான்கு பெற்றிருந்தது; அவை தாம் அந்நகரின் வாயில்களாம். அவை புதுவர் புதுவாயிலென்றும், கலை ஞர் புதுவாயி லென்றும், படைஞர் புதுவாயிலென்றும், வையைசெல்வாயி லென்றும், பெயர் பெறும். இந்நான்கும் முறையே கிழக்கு முதல் வடக் கிழத்தியாகவுள்ளன. இவற்றினுள் எவ்வாயில் வழியேனும் உள்ளூரார் உட் புதுதலாமாயினும் அவர்கள் பெரும்பாலும் போய்வருவன கிழக்கு வாயி லும் வடக்கு வாயிலுமே. அவ்வளைமதிலை வெளிப்புறத்தோ டியைப்பன மேற்குறித்த நான்கு வாயில்களினு முள்ள இழுவைப்பாலங்களே. இத் தகைய பாலங்களின் வழியாய் உட்புகின் விரிந்து பரந்து விளங்குறும் பைப்புற்றரை யொன்று காணப்படும். அத்தரையினு ளாங்காங்கே சிற் சில மலர் மரங்கள் நிற்கும். இதன் கண்ணே தாம் அரண்மனையைச் சேர்ந் தனவாய மான் முதலிய இல்லுறை மிருகங்கள் மேய்ந்துகொண் டிருக்கும்; களி மயில் கலவம் விரித்தாடா நிற்கும்; இடையிடையே முழந்தா ளள்வு ஆழமுள்ள சிறு நீர் நிலைகள் சான்றோர் மனமெனத் தெளிந்து மினிரும். இனைய பசும் புற்றரை கடந்து செல்லின் மற்றுமோ ரகழ் காணலாம். இவ் வகழாற் சூழப்பட்டுளதோ ரெண்கோணக் கோட்டை. இவ்வரணம் ஒரு சிறு வானியின் மலர்த் த எட்டிதழ்ப் பதுமம்போலும். ஒவ்வொரு கோணத்தின் மிசையும் ஞாற்றுவரைக் கொல்லி முதலிய அரும் பொறிகள் பகைஞரை வெல்லுமாறு வைக்கப்பட்டுள். அவற்றுட் சில குண்டிறை முகத்தவும் குழிந்தவாயவும் பனையெனப் பருத்து நீண்ட வும் எஃகினியன்றவும் உருமென வொலிப்பவங் கணக்கில் மாந்தரைக் கடிதற் காய்வவுமாய பொறிகளாம். கோணந்தொறுங் கயற்கொடிக ளைசந்து கொண்டிருக்கும்; வீரர் பலர் குழுமி நிற்பார்; நச்சுக்குழல், காற்றறி குழல், திசையறி கருவி, சீதோஷ்ணமானி முதலியனவும் ஆண்டின. மற்றைப்படி இவ்விரண்டு கோணங்கட் கிடையில் உட்புகுதும் வாயில்கள்

இருநான்குள்ளன; அவ்வாயில்களு ளொவ்வொன்றிலுங் காவலாளர் உறை நீத்த வாளினர் உலம்பொரு தோளினர் கழலிடு காலினர் கவச யாக்கையர் சேகரச் சென்னியர் செங்கட் டியினர் உரத்தகுரலினர் ஓய்வின்றி யுலாவி நிற்பார். அதன்பினர் அவ்வாயில்களா னுட்புகுந்து பார்ப்புழிக் கோணத் தின் உட்புறம் யாவும் ஆயுத சாலையும், யானைச் சேவகமும், குதிரை நிலையும், தேர் நிலையும், வீரர்கள் வாட்டோர் மற்போர் முதலியன பயிலிடமுமாம். இவற்றினின்றும் வெள்ளிடைவந்துழி *வையாளிவீதி எதிரே தோன்றும். அஃதோர் வளைந்த தெருவாம்; அதன் கண்ணே அரசன் உலாவரும் வழக்கமுண்டாதலின் அதற்கு அரசு வீதி பென்னுமொரு பெயருளது. குதி ரைகள் கொட்புற வுலவுஞ் சென்டுவெளியு மதுவே. அவ் வையாளி வீதிக்குட்பட்டுத் தோன்றுவது மாசிவீதியாம். இது சுதரமான வொரு தெரு, நூற்றிசையினும் பாற்பட்டு நான்கு வெவ்வேறு தெருக்களெனத் தோன்று மாதலின் அது கீழைமாசி வீதி, தெற்கு மாசிவீதி, மேலை மாசிவீதி, வடக்கு மாசி வீதியென நால்வேறு பெயர்த்தாம். கீழை மாசிவீதியில் தென்பகுதி தொடங்கித் தெற்கு மாசி வீதியிற் கீழ்ப்பகுதி யிறுதி காறும் பரந்திருக்கும் அரசன் மாளிகை; மேலை மாசிவீதியின்கண் தானைத்தலைவர் மாளிகையும் வடக்குமாசி வீதியின்கண் மந்திரியார் மாளிகையு முளவாம். இனி மாசி வீதிக்குட்பட்டு ஆவணி மூலவீதி, சித்திரை வீதி முதலிய பல வீதிகளிருக்கின்றன. இவ்வீதிகளெல்லாம் அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் முதலிய நால்வகைச் சாதிபாருமே வசிப்பவராவார். இது நிற்க, பெருந் தெருக்களை இடை நின்றியைக்குஞ் சிறு மறுகுகள் பலவுள; அவையாவும் பெரும்பாலும் பரத்தையர் பாணர் கூத்தர் கொல்லர் தட்டார் முதலிய பஃ

* வையாளிவீதி = சென்டுவெளி = குதிரைகள் சுழன்று செல்லுமாறியற்றிய வையாளிவீதி. புறநானூற்றில் 174, 220-ம் பாட்டுக்களினுரையின்கண், முற்றம் மன்றம் என்ற வீரிடங்களினுஞ் சென்டு வெளியென்றுரை யெழுதப்பட்டிருத்தலான் அது வெளியென்பதும், பெரிய புராணத்துக் குதிரைச் சென்டுவென்று கூறியதற்கேற்ப “வாஹைப் புரவியிற்பொருவில் சென்டாடிப் போர்க்கலை, தெரிதலின்” எனக் கம்பராமாயணத்தினுங் கூறப்பட்டிருத்தலான் அவ்வெளி சென்டு வெளியென்பதும் வெளியாயின. “தீதில் வையாளிவீதி திகழ்சென்டு வெளியே யென்ப, சாதியாம் புரவிவட்டங் திருமுற்றங் தானுமப்பேர்” என்று சூடாமணி நிகண்டு மிக்கூற்றினை வலியுறுத்து மாற்றிக். அன்றியும், “பருமநின்றுகுமணி பரல் சொரிவதாப்பகட்டி, னருவிமும்மதம் விலாழி நீராவடிமிதித்த, லுருவவன்மாமிடிப்பதாநிலம் வலியுறுப்பார், விரவியின்ற வச்சூழலொத்துள சென்டுவெளிகள்” எனத் துணிகைப் புராணமுடையார் கூறுதலையுமுற்று நோக்குக. அற்றேற்சென்டு வெளியை வையாளி வெளியென்னுது வையாளி வீதியென்ற தென்னையெனின், ஓளபசாரிக ரியாயம்பற்றி யவ்வாறறைந்ததென்க. சென்டு வெளிகளிற குதிரையேறிச் செல்வோர் தங்கன்முதுகளை தாங்களே பார்க்கலாம் படியாகக் குதிரைகள் விரைந்து செல்கின்றன என்பதாம்,

நெழிலாளரும் ஒருவதொருவருக்குமின்றிச் செறிந்து உரையா நிற்பார். கோட்டைக்கு வெளியே புறஞ்சேர்க்கினும் பாக்கங்கனிலும் இதுபார்ப்பிற்ப்பொழுக்கங் குன்றிய பேதைமாக்களும், அறிவறையாகிய அநந்தையாளரும், அரசன் விலக்கிய அரும்பினியாளரும், கனியாட்டயருங் கயவரும் எனைய தியருமே யாவார். அவர்களும் அரசன் தானைக் கடங்கியே நடப்பவராயினும் ஒழுக்க விழிவுபற்றி வெளிப்படுத்தப்பட்டனர். இனி யாவற்றினுக்கும் நரப்பன், தாமரைமலிற் பொருட்டென விளங்காநிற்கும் எம்பெருமான் மதிமுடிச் சொக்கன்கோயில்

இத்துணைச் சிறப்பினதாய அக்கூடலம்பதிப் போந்த அம்மழவினங் குமரன் வையைசெல் வாயிலுற்று நகரிலுட் செல்வான் கடைகாப்பார்க்குணர்த்தலும், அன்னர் “ஒருவரும் புரவியெறியிவ்வழிப்போத லொண்ணுது. அதான்றியும் போருடைதறித்த தும்மைப் புகுமாறு சொல்லவும் வல்லால் லேம் ஆதலிற் பொறுத்தருள் புரின். விருப்பமேற் கீழ்த்திசை வாயிலாற் புகுமின்” எனவே மதிவாணன் தன் கவினமாவைத் திருப்பி விசையுடனுந் தலும் அது மாத்திரைப் போழ்தினின் மறைத்துவிட்டது.

உடனே பொழுது விடிந்து நான்கு நாழிகை கழிந்தன வாதலின் நானாழிகை மணி முழங்கிற்று. அந்நேரம் யாற்றிடைக் கைகோத்துளாய அவ்விருவரும் வாயில் காவலர்பாற் போந்து “ஈண்டுப் போந்த குதிரைவீரன் யாண்டுச் சென்றான்? விரைவினி னுரையின்” எனலும், அவர்கள் “யாங்கள் தடுத்த ரைத்தமையிற் றிரும்பிச் சென்றான். ஒருவேளை கீழைவாயிலாற் சென்றிருப்பினு மிருக்கலாம். மற்று அதற்குமேல் யாங்களொன்று மறியோம்” எனப் புகன்றனர். புகலக் கேட்டாரிருவரும் பொருக்கெனப் புகுந்து போயினர்.

மதிவாணனோ புதுவர் புகுவாயில் சென்று கோட்டைக் கடைகாவலர்பாற் போய் “மந்திரியார் வாய்மையாளர் தம் இல்லஞ்செல்லும் விருப்பினேன். என்னைப் புகவிடுதிரோ?” என்றான்; காவலர் “அற்றிற் புகுது” எனலுங் கடிதிற்போயினான்.

சிறிது நேரத்தினுள் வடக்கு மாசினியின் கீழைப் பகுதியின்கண் உயர்ந்து குன்றெனத் தோன்றும் ஒருமாளிகைத் தலைக்கடை வந்துற்றது மதிவாணன் பாய்மா. அன்னனும் பாய்மா வொன்று வந்து நிற்கக்கண்ட ஏவலாளரிற் சில்லார் விரைந்து போந்து குதிரையைப் பிடித்துக் கோடலும் அதனின்றும் மதிவாணனியாமுன்னர்ப் பலர் பேசியதோர் பேரொலியுண்டாயிற்று. அஃதென்னெனத் திருமினோக்கலும் நார்புறத்தினுமுள்ள மாந்தர் நின்றலைக் கண்டு அஃதோர் வாழ்த்தொலியாதல் வேண்டு மென்னுங் கருத்துடனியிந்து மாளிகையை நோக்கிச் சேறலும் எதிர்ப்பட்டார் ஒரு பெரியர் அவரை நோக்கி யெழுந்ததுபோலும் மேற்கூறிய அவ்வொலிதான். அப்பெரி

யர் நரைத்த குஞ்சியும் சிறிது சுருக்கம் விழுந்து பரந்த வதனமும், இடை யிடை விளர்த்த மீசையு முடையார்; தடித்துப் பருத்த வயிற்றின ராயினும் உயரமுங் கம்பிரத் தோற்றமு முடைமையின் அஃது அவர்க்கு அழகு செய்வ தாகவே காணப்படும். மெய்ப்பை புக்கிருந்த அவ்வாய்மையாளர் நந்தம் மதி வாணனைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு மாளிகையினுட் சென்றனர்.

அம்மாளிகைத் தலைக்கடைமிசை அங்குயற்கணம்மை யுருவமும் மதி முடிக்கடவுளுருவமுஞ் செம்பொன் வண்ணத்தில் தீட்டப்பெற் றிருந்தன; கதவத்தினிற் பல்விதமான கைத்தொழில் வல்லமைகளுங் காட்டப்பட்டிருந் தன. வாயில்கடந்து சென்றவளவிற் சென்னெறிக் கிருமருங்கினும் முல்லை யாதிய மலர்ச்செடிகளுங் கொடிகளும் நிறைந்துளவாயின. அவை பார் வைக்கு மிகவு மின்பமான காட்சி தந்தன. இனி, மேற்செல்லின்வெள்ளிடை முற்றமொன் றுண்டு. அம் முற்றத்தினவேட் பதினாறுகான் மண்டபமொ ன்று பளிங்கிலையது, சம்பங்கியாதிய கொடிபடர்ந்துள்ளது, கண்கவர் வனப்பினதா யிருந்தது. அதினின்றுமோ ரிடைகழி புறப்பட்டு மாளிகை யின் மற்றைய பகுதிகளோ டியைந்து நிற்கும். அதன் வழியாய்ப்போலல், ஓரவை குழுமிடமுளதாகும். அதன் கண்ணே ஏறக்குறைய நூற்றுவர்க்கு மேல் மாந்தர்கள் இருத்தற்கேற்ற இருக்கைகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ் விடத்தேயே வாய்மையாளரும் மதிவாணனு மிருந்து உரையாடிக்கொண் டிருக்குமாறு சென்றனர்.

சென்ற அவ்விருவரும் அடுத்திடுத்துள்ள ஈராதனங்களி னிருந்தனர். அவர்க ளிருந்ததுதான் தாமதம், உடனே யொருவன் மலர்தலை வெள்ளிக் கலத்தினிற் சில சிற்றுணைக் கொணர்ந்து பருகுதற்குரிய இன்னிள நீருடன் வைத்தகன்றான். அச்சிற்றுணைவைத் தின்று கொண்டே இருவரும் பின் வருமாறு பல விடயங்களை யுங் குறித்துப் பேசத் தலைப்பட்டனர்.

“நுந்தையாரிடமிருந்து நெருநற் காலிப்போந்த நிருபத்தின்கண் வரைந் திருந்தாங்கு நின்னை இன்றுகாலை யெதிர்பாரா நின்றேன். அவ்வண்ணமே நீயும் போந்தனை. இதுபற்றி யானும் பேருவகை பூத்தேன். அன்றியும் நின் மன் இருமுது குரவரும் இடர்ப்பாடொன் றுமின்றி இனிதுறைகின்றன ரென் பதும் அதனு னுணர்ந்தேன். மற்றுக் காவேரி யாற்றின்கண் வெள்ளங் கரை புரள்காலமிஃ தன்றோ?”

“ஆம் இதுவே. சென்ற பரிதி நாண்முதல் வெள்ளம் வரம்புகடந்து போகாநின்றது. கரைக்கணிருக்குந்தோட்டங்களெல்லாந் தண்ணீர்; யாற்றுப் புறச் சீறாரினெல்லாந் தண்ணீர்; குளனெலாந் தண்ணீர்; தடமெலாந் தண் ணீர். இனி மேல்வளிற் பயிரெலாம் பாழ்படும். யான் உறந்தையம்பதி வழி யாய்ப் போர்த்தேனாதலின் இத்துணையுங் காணல் நேரிட்டது.”

“யாற்றிடையாங்க முற்றனைகொல்?”

“ஆம். அவனுற்று மணிவணன் கோட்டமும், ஆணைக்காவி லண்ணலார் கோயிலும் புகுந்து தரிசித்தேன். அவையாவும் குறைபாடின்றிச் செவ்வனையுள்.”

“திரிசுரபுரத்து மலையரண்காப்போர் தம்மால் நிகழ்ந்த கலகம் இன்னுமமர்த்தின்று கொல்லோ?”

“அக்கலகத்தை யடக்குவானயானே தண்டெடுத்துச் சென்றுகலகத் தலைவரைப்பற்றிக் காவற் சிறையகம் புகுத்திஅங்கனே நின்றேன். நிற்புழி நீவி ரெந்தையார்க்கு விடுத்த நிருபமொன்றும் அவர்தாமே யெற்கு விடுத்த நிருபமொன்றுமாக இரண்டும் போந்தன. அதன்பின் அவர் தம் நிருபத்திற் குறித்தவாறே யாவற்றையும் என் கீழிருக்கும் படைத்தலைவன்பால் விடுத்தி வட்போந்தேன்”

“கலகம் விளைதற்குக் காரணனாயிருந்த கயவனைக்கண்டு பிடித்தனை கொல்?”

“அவனைக் கண்டேன். பிடித்திலேன்!”

“யாண்டுக் கண்டனை? கண்டுமேன் பிடித்தினை?”

“ஆண்டுத் திரிசுரபுரத்தே கண்டனென். கயவன் கரந்திவட் கடித்திற் போந்தனன்?”

“அவனின்னனென் றறிதிகொல்?”

“ஓ! அணுவளவும் ஐயமின்றி யறிவேன்! அவனை நீசீரு மறிவீர்! யாவரு மறிவார்!”

“அத்தகைக் கொடியோன் யாவனே?”

“அன்னான் தந்தம் மாயவன்! மன்னவன் மதிப்பும் மந்திரியார்விருப்பு முற்றவன்! அரசனைவக்கோரணியென விளங்குவோன்! வஞ்சகமே யொரு வடிவெடுத்த தனையான்!”

“மாயவனே யிது செய்தான்? மாயவனே யிதுசெய்தான்? நன்று! நன்று! இறம்பூதினு மிறம்பூதே!—அவனை இத்தகையதீச்செயல் புரிசுவான் தூண்டிய தென்னையே?”

“என் கருதினனோ? அதனை யானறியேன்.”

“அதன் பினர் நீ செய்த தென்னை?”

“யான் ஆண்டுக் கலகத்தால் நிகழ்ந்தனவாய பல்விதத் திங்குகளையும், மனத்துணி வெய்திக் கலகஞ் செய்தோரையும், கலகத்திற்குமுழுமுதற் தலைவராய் நின்று முரணினோரையும், கலகஞ் செய்யுமாறேயின இப்புல்லி யோனை யும், இவனே இதற்கு மூலமாயினனெனத் தெளிந்துகோடற்கு ஏற்றகுறிகளையும், கரிகளையும், இவன் ஒளித்து நின்று என்றனை மும்முறை கோற்றகு முயன்ற முதறிவாண்மையினையும், அங்கன முயன்றனயாவும் வினையினை கண்டு இனி யிவ்விடமிருப்பின் உயிர்க்குறுதி உறுமென்று அவனோர்ந்த கரந்தோடல் கடைப்பிடித்துக் கூடன்மாநகர்க் குறுகினமையினையும் குறித்து

விரிவாய்ப் பொறித்து எந்தையார்க்கு நிருபம்விடுத்துள்ளேன். ஆஃதொருகால் நந்தம் வழுதியர் பெருமாற்கு இந்நேரம் வந்திருப்பினு மிருக்கலாம்."

"யாவு மிற்றைஞான்று அரண்மனைக்கேகின் அறிபலாம்" என்று இவர்க் கிருவரும் பேசி நின்றனும் வாயிற்றலைக்கடை காப்போனொருவன் போந்து, ஒரோலை நறுக்கினை வாய்மையாளர்தம் கையின்கணிதலும், அவர் மதிவாணனை மாடத்தும்பர்ச் செல்லுமாறு கூறி விடுத்தனர். அவனும் அவர் கூறியாக் கே மாடம்சை சென்றோர் விடுத்திடமுற்று, ஆயிடைத் தன் பொருடை முதலியவற்றைக் களைந்து வைத்த பின்னர் வாய்மையாளர் தம் வாழ்க்கைத் துணைவியாருந் தன்றாயுடன் பிறந்தாருமாகிய தன் சிற்றொவையாரொடும் அவர் தம் மக்களோடும் அளவளாவிப் பேசி விளையாடாநின்றான்.

இடையில், மந்திரத்தலைவர் வாய்மொழிபெற்ற காவலாளன் வெள் ளிடை முற்றத்துப் பதினாறுகான் மண்டபத்திருந்தானிடமுற்றுப் "புருதுக்" என்றலும், அன்னான் அணுத்தணையுந் தாமாது ஆவலொடு புக்கனன். அவன் மலர்ந்த முகமுன் கசிந்த கவுளும் பரந்த நெற்றியும் மிகவுங் கறுத்துவளைந்து நெற்றியீம்சை ஏறியேறங்கும் புருவமும் புறத்தே தோன்றா துள்ளடங்கிய கிதழு முடையான்; மேலுங் காளிமைதவழந்த மேனியான்; உயரிய வருவி னன்; ஓங்கிய தோளினன்; முப்பதிற்பியாட்டையான்; முழுமெய் படைத் துளான். இன்னதன்மைய மாபுருடனைப் பார்த்தோர் யாவரும் அவனை ஆழ்கருத்தாளனென்றே மதியா நிற்பார். அவன்றன இடுகிய கிழிகளின் அரை நோக்கினே யாவற்றினையு மறிந்துகொள்ளு மாற்றல் சான்றோன். அவனது அத்தகையநோக் கெதிர்ப்பட்டமாந்தரெல்லாம் அவனைப் பரமசாது வென்றே பாகியாநிற்பார். அவனென்றுந் தான் கொண்டகருத்தினைப் பிற ருதியாவண்ணம் போற்றிக்கோடலிற் பொருவிவான். அவன் செய்யும் வினைகளி னாற்றான் அவன்றன கருத்துக்கள் பிறர்க்கு வெளிப்படிற் படலாமேயன்றி அவற்றை வேறெவ்வாற்றினு முணர்தலொண்ணாது. சிற்சில வேலைகளில் அவன் செப்தொழிலோக்கஞ் செவ்விதிற் புலப்படாது மருட்கையு முறுத்தும். அவன் ஒன்று செய்வதற் கொன்பான் வழி கொள்வான்; ஒன்றனைக்காட்டி மற்ருன்றனைப் புரிவதி லொப்புயர் வற்றவன்; கைதவத்தன்மையிற் கண்ணனை வென்றவன்; ஒருணைப் பொழுதினி லூர்வலம் வருவான்; நயம்படப் பேசு வான்; ஞாப்தினும் வல்லான்; வைபகத்தா ரெனம் பொய்யகத்தாரென்பான். என்னே யவன்றன் மாயம்!

இத்தகைய மனிதன் உட்போதாக்கண்ட நம் வாய்மையாளர், "வருதி மாயவ! மாயவ வருதி!! சுண்டை வருதி, இங்ஙன மிருத்தி" என்றனர். எனலுங் குறித்த கிடத்தி னிருந்துகொண்டே மாயவன் வாய்திறவாமுனம், வாய்மையாளர் "நேற்றைப் பிற்பகல் வருவவென்றுரைத்ததின் மாற்றத்தினை மறந்தனைகொலோ?" என வினவலும், அன்னான் "மறந்தே னல்லேன். மற்றி யான் சுண்டை வருமாறு புறப்பட்டேழித் தானைத்தலைவர் வேலவர்தம் வேலையாள

னொருவன் போந்து என்னைக் கையோடழைத்துக் கொடு சென்றான். அல் லாக்கால் யான் ஈண்டு வந்திடற் கென்னை? துந்தம் ஆணையைக் கடந்தொழுக வல்லே னல்லேன். அன்றியும் என்றன் வாய்மொழி பிறழ்ந்த வருவினைப் பொருட் பரித்தாது என்மீது கருணை புரிந்தருளுமாறு வேண்டுகின்றேன்” என்று பகர்ந்த விடையினைச் செவி சாத்திய மந்திரக் கிழவர், “அதுநிற்க. முளரிமலைக்கணுள்ள நின்றெளவையார் தலைவர் தமக்குற்ற நோயி னீங்கி இற் றை ஞான்று சுகமாயிருக்கின்றன ரலரோ?” என்று கடாயினர்.

“ஆம். சுகமே.”

“ஆண்டிருந்து நீ யென்றிவட் போந்தனை?”

“யா னீங்குப் போந்து முந்நா ளாயின.”

“இன்னுங் காலைக்கடன் கழித்திலைகொலோ?”

“வேறுகாரியமாய் விந்தையங்குரவர் மெய்ம்மொழிப் புலவர் தம் இல் லஞ் சென்றேன். அதன்பின் அவர் தம்மோடு யாற்றிடைச் சென்று நேரே அவ ணின் றீண்டே போந்தனென்.”

“புலவ ரெங்குற்றனர்?”

“அவர் தம் மனையகம் புக்கனர். யான் நேற்றை ஞான்றே வந்திலெனே யென்று இவ்விட முற்றேன்.”

“இஃதிற்குக. மாயவ! நீ நந்தம் புலவரைக் கண்டக்கால் நம்மை வந்து காணுமா றுரைத்தி.”

“ஓ! அங்கனமே செய்வல். மற்று நேற்றென்னை வருமாறு ஆணைத் தது என் கருதியோ? அறிகிலேன்” என்று மாயவன் வினாபின்னரும் வாய் மையாளர் தம் கருத்தினை வெளியிட வ்ரும்பிலர், அது திரிசிரபுரத்தே நிகழ் ந்த கலகத்தினைப்பற்றிய தாதலின், உடனே மந்திரியார் மனத்திற் பஃறிற் பட்ட யோசனைகளும் உதித்தன. ஒருவேளை மாயவன் நெருநற் பிற்பகற் பொழுது வாராதிருந்தமையே நன்றென் மெண்ணுவார். மற்றொருவேளை யாமிதனைக் குறித்துக் கடாயவழி யென்னை மறுமொழி தந்திருப்பானோவென மயங்குவார். இவ்வாறு அவர் தம்மனம் இருபாற் கவர்வுற்று இடையூசலாடி யொருபாற் படாது நின்றது. நிற்பவே இதனை யொருவாறு தனக்குள்ளே யுய்த்துணர்ந்த மாயவன் “வேற்று ஞாபகம் போலும்” என்று மெதுவாய்க் கூறினன்.

அதுகேட்ட அமைச்சர் தலைவர், “ஆம். உண்மையில் வேற்று ஞாபக மே; ஆதலின் நீ இன்னொருபொழுது வருதி” என்று கூறி யெழுந்தனர். எழ லும், “இனி யான் வாளாதிருப்பது இடர்ப்பாட்டினை யெய்துவிக்கும். ஆத லின் யான் என்ன லியன்றவளவு உறுதி பயப்பக் கடைபோகும்படி முயலா நிற்பேன்” என்றழீஇ, மாயவன் “இன்றுகாலை யிவ்விடம் யாவனோ ஓரெழி லுடையாடவன் இவ்வுளியேறிப் போந்தன நென்று கேள்வியுற்றேன், அஃ தென்னை? மெய்யேயோ?” என்று வினாபின்னன்.

“ஆம். நந்தர் தஞ்சைவாணர் மகன் மதிவாணன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே மந்திரியார் உட்புகுந்தனர்.

மாயவனே நின்ற நிலையிலேயே பலவாறுங் கருதத் தொடங்கினான். “அந்தோ! பாவிபேன் இவர் கூறியாங்கே நேற்றே வாராமற்போயினனே! வந்திருப்பேனேல், மாற்றம் பிறழ்ந்தேனென்று இவர் மதிக்கவு மரட்டார்; சொல்லக் கருதிய விடயஞ் சொல்லியு மிருப்பார். அற்றேல் யானதற்குத் தக நாடி நடக்கவுங்கிற்பேன். இனிமேற் சூழ்ச்சித் திறத்தினிற் பொன்னையும் வென்ற இப்புகரில் பெரியோன் என்ன கருதி யென்ன செய்வானே? யான் செய்யும் ஒவ்வொரு தொழிலையும் அயிர்ப்பான், ஆய்வான். அம்ம! என்செய வல்லேன்! ஆயினும் இவனயிராவணம் அனைத்தையு மாற்றுவல்—அரசற் கண் மிய தம் மவ னாகாணியினன்; தூரிய மனிதன் சுற்றமாயினன்; நெருங்கிய முறைமையான் நீசத் தன்மையான்; விலகிய வுரிமையான் மேதகவுடையோன். நன்று! நன்று!! இதுவுங் காலக்கொடுமையெயன்றோ?—ஓ! தலைக்குமேல் வெள்ளம்! எப்புறமும் எரி! என்ன தேனு மெதற்கு மஞ்சிலேன். ஆண்மை யற்றிலேன்; பெண்மை யுற்றிலேன். மேலே வெண்மை வேடம் புனைகுவல். அடியினில் மறைவா யதிர்வெடி வைத்தே யனைத்தையும் புகைப்பல். குடிக்க வியலாதேற் கொட்டிக் குப்புறக் கவிழ்ப்பல். ஊக்கங் குன்றிலேன்; ஆக்கங் கன்றிலேன். எவ்விதத்தானு மென்னெதிரியை யொழிப்பேன். மாயவ மயங்கேல்! மாயவ மயங்கேல்!!” என்று இவ்வாறு மாயவன் கம்பீரசன்னி நோயுற்று வாய்க்குள்ளே பிதற்றிக்கொண்டு மந்திரம் வல்லுநர் மாளிகையினின்று நீங்கிப் போயினன்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று

இரண்டாம் அத்தியாயம்

க ர வு சே ய ல் க ள்

இதுகாறும் பேசி விளையாடிக் கொண்டிருந்த மதிவாணனே வந்த விளைப்பு நீங்க நீராடிய பின்னர், வாய்மையாளர் தம்மொடுங்குடி விருந்துண்டி கொண்டதன் மேல், மாளிகை மீமிசை செவ்வியதோ ரறையின் கண்ணே, தென்றலங் சூழ்வி மெல்லெனத் தவழ, மன்றலம்பாணி வாய்மையாளர்தம் மக்கள்பாட, இல்லுறை பறவைகளாய் கிள்ளையும் பூவையும் மழலைமிறற், அயர்ந்து நித்திரை போயினான்.

இதுநிற்க, வாய்மையாளரோ உண்டி முடித்தபின்னர், வழுவியர்பெரு மான் கோயில் புக்கு மதிவாணன். விடுத்த நிறுபங்களு ளேதேனுந் தஞ்சை வாணனாரிட மிருந்து போந்துளதோவென் றறிந்து அதற்குத்தக்கதொழில் புரியுமாறே மன்னவன் வரவை யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். மன்னனும்

அமைச்சர்பிரான் வரவினை யெதிர்பாரா நின்றான். ஆகவே மன்னனும் மந்திரியாரும் ஆண்டுப் போந்துள நிருபங்களெல்லாவற்றையு மெடுத்துப் பார்ப்புழி மதிவாணன் கூறியாங்கே மாயவன் பெருங் குற்றவாளி யென்றே பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போலும் உறுதியாயிற்று. இஃதுணர்ந்த வழுதிமந்திரியாரைநோக்கி, “நமது நீதியந்தலைவர் சொக்கநாதர்க்கு இதனைக்குறித்து ஆராய்ச்சியெய்யுமாறு ஆணைதர் தனுப்பிவிடுவாம். அஃதெருக்க, நீவிர் நமது தஞ்சைவாணனார் மகன் மதிவாணனை நமதரண்மனைக் கனுப்புதிர். இல்லவாழ்க்கைக் கின்றியமை யாத சிலவிடயங்களைப்பற்றி அவன்னை கருத்துக்களை அறியுமா றவாவுகின்ற னென். மணமக்கடமது மனக்கோளுணர்ந்தே மணவினை முடிப்பது மாண்பு டைத்தாகும்” என்று கூறி வேறு காரியங்களைக் கவனிப்பான் சென்றான். அமைச்சர்பிரானுந் தமது பஹலைப்பட்ட தொழிலினைப் பரிவுகூர்ந்து பார்க்கத் தொடங்கினர்.

இனி யரண்மனையினுள் மற்றொருசார் அத்தாணிமண்டபத்தருகே யிருவர் பின்வருமாறு பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

“தஞ்சைவாணனார் குமாரன் மதிவாணன் ஈண்டிவந்துளானோம். அஃதுண்மையேயோ?

“ஆம். அவ்வாறே யென்செவியினும் பட்டது. அஃதன் றியும், நந்தம் மாயவன் அக்கேள்வியினைத் தன் கூற்றினானே வலியுறுத்தான்.”

“அற்றேல் யாமவனைப் பார்த்துச் சிறிது நேரமேனும் அவனுடன் சல்லா பஞ்செய்தல் வேண்டும். அவன் பல விடயங்களினும் வல்லாளனென்று கேள்வியுறுகின்றேன்; மிகவுமனையனும், மற்போர்வல்லனும், வாட்போர் மன்னனும், விற்போர்விரனும், சொற்போர்ச்சமுகனும், சகுணச்செல்லனும், சுந்தரக்குரிசிலாம், கல்விக்கடலாம். நீவிரறிவிரோ?”

“ஆம். யானுமவனைப்பற்றிக்கேள்வியுற்றுளேன். எற்குரைத்தார் இவ்வளவு சிறப்பித்தனர்ல்லர். ஆயினும்நீநான் நீவிர் கூறிபதற் பெரும்பான்மை அவர் தன்கூற்றினோடொக்கும். அது நிற்க, திரிசிரபுரக் கலகச்செய்தி ஏதேனும் நீவிரறிவிரோ?”

“ஏதோ கலகம் நடந்ததாகவும் அதனை இம்மதிவாணனை சென்று தனது ஆற்றலினானே அடக்கினதாகவுங் கேள்வியுற்றேன். அதற்குமேல் யானென்று மறியேன்.”

“கலகம் விளைந்த காரணம் தெரியுமோ?”

“என்னையோ? காலாட்படைஞருட் சில்லோர்குடிகடம் இல்லங்களுட் புகுந்து கொள்ளையிட்டனரென்றும், தஞ்சைவாணனார் அதனைப்பற்றி விசாரித்துக்குற்றவாளியரைச் சிறையிட்டனரென்றும், அதுகாரணமாகவே கலகம் விளைந்ததென்றும், மாயவன் தற்செயலாய் ஆண்டுச்சென்றனனாக, மதிவாணன் காகதாலியமாய் அவனை இதற்குக் காரணமாயினென்று தன்னுதை

யார்க்கு நிருபர் திட்டியிருக்கின்றனென்றுஞ் சனங்கள் சொல்லக்கேள்வி யோய்நீ, யான் இதன்கட் பொய்ம்மெய் யறிகிலேன்.”

“நீவிர் கூறியதிற் பெரும்பகுதி மெய்ம்மையேமற்று, மாயவன் திரிசிர புரஞ் சென்றது தற்செயலன்று வேண்டுமென்றே யெனக்கோடற்குக் கரிகள் பலவுளவென்று நமது மந்திரியார் வாய்மையாளர் மன்னவன்பா லுரைத்தன ரென அம்மாயவனே யென்னிடம்கூறினான்.”

“அற்றேல் அகப்பட்டனன் மாயவன்! அவனின்னணம் தும்பாற்கூறி யதன் கருத்து யாதுகொல்? அறிந்திரோ? அன்றியுமவன் செல்வுழி முளரி மலைக்குப்போதல்வேண்டுமென் றன்றோ மன்னவன் மாட்டுவிடை பெற்றேகி னேன். முளரிமலைச் சென்றான்கிராமலைச் சேற்றக்குகாரணமென்? மேலும் மதிவாணற்கும்மாயவற்கு மென்னை? யாது கொலியைபு? மதிவாணன் இவன் மீது குற்றமெற்றுதற்கு ஏதேனு முட்கருத்துவேண்டுமே. அஃதென்கொ லோ? இவற்றையெல்லாஞ்செவ்விதியுய்த்தறிமின்.”

என்று சொக்கநாதரும் வேலவரும்பேசிமுடித்தலும், சேவகனொருவன் போந்து சொக்கநாதரை வழுதியும், அமைச்சர்பிரானும் அழைத்தனர் என்று கூறலும் சொக்கநாதர் வேலவரிடை விடைபெற்று மன்னவனிருந்துழி யேகி னார்.

மேற்கூறியாங்கு வேலவருஞ்சொக்கநாதரும்பேசிக்கொண்டிருந்தவொ வ்வோரெழுத்தினையுந் தவறவிடாது மறைந்து ஒற்றுக்கேட்டிருந்த மாயவன் சொக்கநாதரைச் சேவகனைழைத்துக்கொடு சென்றவக்கணமே வேலவரெதிரே பொள்ளைத் தோன்றி நின்றான். அதுகண்ட வேலவர் சிறிதுவெழுதக்கொண் டனராயினும் அதனைப் புறத்தே பிறர்க்குப் புலனாகாது கடிதின் மறைத்துக் கொண்டனர்.

“வேலவரே! யான் தும்மிடத்து மறையெனக் கூறியவாய் மொழிகளை வெளியிட்டது நேரிதேயோ?” என்றுவினாவினன் மாயவன்.

“நேரிதோ அன்றோ? அதனை யாமறியேம். நின்றன் மறைமொழிகளை வெளியிட்டி நின்றனக்கு ஏதேனுந் தீங்கிழைப்பாமென்று கருதினே மல் லேம்” என்றனர் வேலவர்.

“அன்றியும்

* “நட்டான்

மறைகாவா விட்டவன் செல்வுழிச் செல்க

வறைகடல்குழ் வைய நக”

(3)

என்று முன்னோர் கூறியாங்கே அவ்வாறு வெளியிடுவோர் அருநராகுக் காளாவ ரென்ப தொருதலையன்றோ? அங்கனமாகவும் நீவிர் வெளியிட்ட தென் கருதி யோ?”

“எல்லாம் நிற்கு நலங்கருதியே யென்றுணர்ந்தி.”

* நாவடியார்.

“அற்றேல் நீவிரெப் பொழுதும் எற்குத்துணைவராய் நின்றதனி புரிதல் வேண்டும்.”

“ஓ! அதற்கென்னை?”

“அதற்கொன்றுமில்லை. ஆயினும் நீவிரெற்கு துந்தம் வாக்களிமின்.”

“யாமெப்பொழுதும் நிற்குத் துணைபுரிதல் கருதியிருப்பவும், நீயதனை யபிர்த்து மீட்டுமெம்மை வாக்களிக்குமாறு வேண்டுகிற்பதை யாலோசிப்பின் நின்றன் ஒவ்வொரு செயலினுக்கும் ஒருட்கருத்துக்கற்பிக்கலாம் போலும்!”

“ஆம். கற்பிக்கலாம். ஆயினும் அஃதுண்மையாதல் வேண்டாவோ?”

“வேண்டும். அது நிற்க, நீ யிவ்வாறெம்மைக் கேட்பதனால் நின்றன் கருத்து யாதுகொல்?”

“இத்துணையுய்த்துணர்ந்த பேரறிவாளர்க்கு என்றன் கருத்துச் சொல்லியோ தெரிதல் வேண்டும்? நீவிர்முன்னரே தெரிந்துகொண் டிருக்கின்றீ ரென்று யான் அறிந்துகொண்டேன். ஆகவே யானதனை மீட்டுங் கூறப் புகுவேனேல் அஃது ‘அறிந்ததை யறைதல்’ என்னுந்தருக்கதூற் குற்றத்திற் கிடனுமன்றே!”

“நீ சொல்ல விரும்பாமையின் அதனை விடுத்தி! மற்று, நீ மெய்ய்மொழிப் புலவரிடம் அவர்தம் மகள் கயற்கணியை அங்கிசான்றாய் மணந்து கொள்வலென வாக்குத்தத்தம் பண்ணினைபென்று கேள்விப்படுகின்றேனே! அஃதுண்மை கொலோ?”

என்றுவினா வினாவிற்றுமாயவன் மறுமொழி சொல்ல அறியாதுகிறது திகைத்தனனாயினும் ஒருவாறாக விடைதந்தனன். அதுநேரிய விடையன்றென அவற்கே தெரியும். ஆயினும் என் செய்வது?

“ஆம். உண்மையே. அதற்கோரையமுமில்லை அவர்தம் மகள் கயற்கணியையே மணப்பான் கருதியிருக்கின்றேன்” என்றனன் மாயவன். உடனே வேலவரும் மாயவனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தாம் நாடோறும் வீரர்கட்குப் போர்முறைகள் பயிற்றுவிக்கும் படைச்சாலை புக்கனர்.

மாயவனோ பின்வருமாறு தனக்குள்ளே பேசுகின்றான்: “என்னைக் காணும்போதெல்லாம் அன்புடன் பேசும் மன்னவனோ யான் திரிசிரபுரஞ் சென்றுவந்தது தொடங்கி என்னிடத்து அதிகமாகப் பேசுகின்றிலன். மந்திரி வாய்மையாளர் என்மீது ஐயங்கொண்டுளரென்பது வெள்ளிடை மலையென விளங்குகின்றது. அவ்விளஞ்சிறுன் மதிவாணனோ ஆண்டுத் திரிசிரபுரத்துயான் மும்முறை அவனைக் கொல்ல முயன்றும் ஒவ்வொன்றினும் வெகுசாமர்த்தியமாய்த் தப்பிக்கொண்டனன். அவன் பரிமாவேறி வாளினைக் கைக்கொண்டனனேல் நகுலனும் வெங்கி நகுலமாய் மறைவான்; வில்லெடுத்தனனேல் விசயனும் அவசயமடைவான். அதற்கையமில்லை.—வழுதிபோ தன் மகளினை மதிவாணற் களிப்பான் மதித்தனன்! மன்னவன் மருகன் மாயவனோ மதிவாணனோ? இதன்கண் முயன்று இன்னுமொருகை பார்ப்பேன்.

ஓ! இன்பவல்லீ! உன்னை மணப்பவன் யானே, மதிவாணனல்லன். —ஆ! இஃ தென்னை! இறும்பூது! யான் மெய்ம்மொழிப் புலவர்மகள் கயற்கணியை மணப்பலென் றுரைத்தமாற்றம் வேலவர்க். கெங்கனந் தெரிந்தது?—இருக் கட்டும். யான்கயற்கணியை மணப்பலென்றது இருவர்க்குத் தெரியும். திரிசிர புரஞ் சென்றது ஒருவர்க்குத் தெரியும். இன்பவல்லியை பெய்த வெண்ணு வது ஒருவர்க்குத் தெரியாது. ஆகவே யான் இது கருதியே மதிவாணனைக் கோறல் கடைப்பிடித் தேனென்று எவரானுமுய்த்துணான் முடியாது. யாவற் றிற்கும் மதிவாணனிருக்கு மட்டும் என்றனக்கின்பமில்லை பென்பது அங்கை யினெல்லியங்கணியே! ஆதலின் என்றன் மதிவலி துணைக்கொடு மதிவா ணனை மாய்ப்பான் கருதிப் பூண்டேனுறுதி! இனிப் பின் வாங்கேன்! எவ ரையு மதியேன்!" என்றெண்ணமிட்டுக் கொண்டே மாயவன் வெளியே போ யினன்.

துயிலொழிந் தெழுந்த மதிவாணனோ கீழிழிந்து மானிகைப் புறக்கடை சென்று வாலியினுற்று முகங் கழிஇ வாய்ப்பூசி வருமுன்னர் அவற்குச் சிற் றுண்டி படைக்கப்பட்டிருந்தது. உடனே அவனும் சிற்றுண்டி கொண்டனன். கொள்வுழி “மதிவாண! வந்த் காரிய மின்னதென்றறிவையோ?” என்ற சொற் கள் அவன் செவியில் வீழ்ந்தன. வீழலுந் தலைநிமிர்ந்த மதிவாணன் புன்முறு வல் பூத்து “அறியேன் அம்மா!” என்றனன். என்னக் கேட்ட வாய்மையா ளர்தம் மக்கள் “திருமணம்! திருமணம்!!” என்று கூவிக் குதித்தனர். அப் போழ்து தன் மக்களை வாளாதிருக்குமாறு கையமைத்து வாய்மையாளர் தம் மனைவி மதிவாணனை நோக்கி “மதிவாண! நிற்கு நந்தம் வழுதியர் பெரு மான் மாவீர வள்ளல் தனது அருந்தவச் செல்வக்குமாரி இன்பவல் லியைக் கடிமணஞ்செய்து கொடுப்பக் கருதியே நின்னை யழைத்தனன்” என்றனள்.

“அற்றேல் எந்தையாரதுமதியின்றி யானென்ன ணம் இதைக் குறித் துப் பேசுவல்?”

“நின்றதையார்க்குத் தெரியாமலோ இவை யனைத்தும் நிகழ்கின்ற னவென் மெண்ணினின்றனை?”

“ஆம். அவர் இவையனைத்தும் அறிந்திருக்கலாம். ஆயினும் அவர் யான் சிரகிரியிலிருந்துழி எற்குவிடுத்த நிருபத்தின்கண் மதுரை செல்லுமாறு வரை யப்பட்டிருந்ததேயன்றி வேறொன்றும் மணவினையைக் குறித்து எழுதப்பட்டி லதே”

“ஏன்? அவரிதைக்குறித்து ஒன்றும் வரையாதிருந்தமையேமேதக் கது. விவாகவிடயத்தில் இந்நாட்பிள்ளைகள் பெற்றோர்க்கடங்கியும் ஒழுகுகின் றனரோ? மேலுமவர் தம் மகனுக்குத் தாமே இத்தகைய விடயங்களைக் குறித்து எதுவேயாயினும் வரைந்திடல் நேரிதாருமோ?”

“அஃதென்னை அங்ஙனங்கூறுதிர்? உலகவியலுள் ஒரு சிறிதும் உண ரும் பருவமுறாத மக்கட்கு அவர்தந் தாதைமார் நன்மதிபுகட்டி நடத்தாது

அவர்தமைமனம் போனவாறெல்லாம் போகவிட்டு அழிவுறக் கொன்னே விடுத்தல் அழுகிதோ?"

"அழுகிதோ அன்றோ? அதற்கென் செய்வது? நீ நின்றன் தாதையார் விரும்பியாங்கு ஈண்டுப் போந்தனை. சுங்கே நின்றன் சிறிய தாதையார் நிற்கு வேண்டிய உதவி புரிவார். அவர்தமோ டளவளாய் ஆலோ சனை செய்து கோடி."

"அவர்தமோ டளவளாய் ஆலோசனைசெய்தல்! அம்மம்ம! இஃதெ ன்னை விந்தை! நன்று கூறினீர்! நன்று கூறினீர்!! அவர்தம் ஆணைவழி யொ முகலை விடுத்து அவர்தமோ டளவளாய் ஆலோசனைசெய்யவே சொல்கின் றீர்?"

"ஐய மதிவாணியானுனை இக்காலத்துத்தா மெனுமதக்கொடு தருக் கித் திரியுஞ் சுறாருட் படுத்தமைபற்றி வருந்தற்க. உன்றன் உத்தமகுணங் கண்டு உளமகிழ்கின்றேன்."

"அம்மையே! யான் சிறிது வெளியேபோய் வருதற்கு விடைதரல் வேண்டும்."

என்று கேட்டலும் வாய்மையாளர் தந்துணைவிவிடையளித்தனள். உட னே மதிவாணன் தன்னெதிரே யிருந்த நிலையாடிக்கட் டன்னைநோக்கிக் குஞ்சி கோதி, நீலக்குறியொன்று நெற்றியிற்றீட்டி, அதன்கீழ்ச் சிறிதாய்ச் செவ்விய திருநீற்றுக்காப்பும் இட்டுக்கொண்டு நின்றலும், விரைந்துபோந்து ஒருவன் உடைகளைக் கையகத்தேந்தி நீட்டினான். மதிவாணன் அவ்வுடைகளைத் தரித் துக் கவயமணிந்து போர்க்கோலம் பூண்டு மாளிகைத் தலைகடைவந்தனகைப் புரவியொன்று புனையப்பெற்று நிற்கக்கண்ட மதிவாணன் விரைந்து சென்று அதன்மீதேறிக் கவினங் கைக்கொண்ட வளவினில் அது மின்னென மறைந் தது. மறைத்ததுகண்ட மார்தானைவரும் "இத்தகை யிவுளி யாமெங்குங் கண்டிலேம்! இதுனை யுகைக்குநன் யாவனோ? அறியேம். என்னை யதிசயம்! என்னை யதிசயம்!!" என்று தமக்குள்ளே பேசிக்கொண்டனர்.

இது நிற்க, மதிவாணனோ புதுவர்புகுவாயிலாற் புறத்தேபோந்து வையைபயற்றின் தென்கரையோரமாய்ச் சென்று மணலுர் வந்துற்றான். உடனே பரிபைவிட்டிறங்கிய மதிவாணன் அதனைப்பைம்புன் மேயுமாவிடுத்து அடுத்ததோர் கருங்கன் மண்டபத்தெய்தியிருந்து பின்வருமாறு தனக்குள்ளே யோசியா நின்றான்:

"மணவினை கருதியோ தந்தையார் என்னை மதுரை செல்லுமாறு ஆணைத்தது? மணவினைப் பேச்சுயான் தஞ்சைமாபுரியி லிருந்துழி யொன் றும் நிகழ்ந்திறிலதே! அவ்வாறு ஏதேனுமிருப்பினும் என்னருமைத்தாய் என் னிடங் கூறுகிராளே! இது யான் திரிசிரபுராஞ்சென்ற பின்னரே நிகழ்ந்திருந் தல்வேண்டும் அற்றேல் எந்தையார் என்னைத் தஞ்சைக்கழைத்து யான் மதுரை போகவேண்டிய காரியம் இன்னதென்று. ஏனென்னைத் தெருட்டாது

சிராமலைநின்ற செல்லுமாறேயினர்? காவலன் கணப்பொழுதுந் தாழாது என்னை விடுக்குமாறு ஆணையிட்டனன்போலும்! அஃதெற்றாயினுமாகுக. வாய்மையாளரும் இதைக்குறித்து ஏனென்று மென்னிடங் கூறில்?—ஓ! உணர்ந்தேன்! உணர்ந்தேன்!! யாவனோ ஒருவன் யாங்கள் பேசிக்கொண்டிருப் புழி உட்போதால் வேண்டியமை பற்றியன்றே அவரொன்றுங் கூறினாலல்லர். இது நிற்க, வழுதியார்க்கு அறவும் நெருங்கிய சுற்றத்தார் எத்துணையரோ விருப்பவும், என்னை யவர் தம் மருகனாகக் கோடற்கு என்னிடத்துளதாய சிறப்புக்குணம் யாதுகொலோ?— ஓ! அஃதொன்றுமன்று. அவர் எந்தையார்மீது வைத்தன பரிவினானே யிவ்வாறு செய்ய விரும்புகின்றனர்.—ஓ! இறைவனே! எங்ஙனமுபத்தியோ வுபத்தி ”

என்று கருதுமளவில் இருவர் ஆடவர் ஒருவரோடொருவர் மலைந்து கொண்டு மதிவாணனெனினோ போந்தனர். போதாக்கண்ட நந்தலைவன் அவர் களை நோக்கி “நீவீரேனோ வீணிற பொருதுமாய்கின்றீர்? நின்மின்! நின் மின்!!!” என்று கூயினான். கூயது கேட்டாரிருவரும் போரினை நிறுத்தி மதி வாணன் பாலுற்று ஒவ்வொருவனுந் தன்றன் வழக்கனை வருத்துரைப்பான் தொடங்கி விடயத்தை நேரே கூறுது காலம் நீட்டித்தல் கண்ட மதிவாணன் தன்புரவி நின்றவிடத்தினை நோக்கிப் பொள்ளெனத் திரும்பினன். அப்போழ் தத் தொருவன் தன் குதிரைமீதேறி நடாத்திக்கொண் டோடா நின்றனன். அது கண்ணுற்ற மதிவாணன் பொருக்கென வெழீஇ நெருளெனப்பாய்ந்து சென்றனன். பக்கத்து நின்றாரிருவரும் மதிவாணனை விரைந்து செல்லவொட் டாது இருகப்பற்றித் தகைத்தனர். ஆயினுமஞ்சாத மதிவாணன் தாவிக்கு தித்தும் உதறிச் சிலிர்த்துந் தன்னுடல்பற்றிய தடியரைத் தாடையிற் புடைத் துங் கைகளை வாழையந்தண்டென வொடித்துந் தாளின்னாற்றுவைத்தும் அவர்களைக் கீழே தள்ளியிட்டுமீட்டும் விரைந்தோடினான். இதற்கிடையிற் பரிமாவேறிப் பரபரப்புடனே பதறியோடிய மனிதன் குதிரையின் வேகத் தினிற்கேற்ப அதன் மீதிருக்கலாற்றது சிறிது தூரஞ்சேறலும் அஃதவனை பொருபுறமெறிந்துவிட்டு மதிவாணனிருந்தவிட நோக்கித்திரும்பிற்று. திரும்பி வந்த பாய்மா மதிவாணனைக் கண்டவுடனே கனைத்துக்களித்துக் குதித்துத் தலைமீர்ந்து அவனருகில் நின்றது. அவ்வாறு நின்றல்கண்ட மதிவாணன் அதனைக் கழுத்தினின் மெல்லெனப் புடைத்துத் தைவந்து அதன் மிசைத் தாவினன். உடனே குதிரையுங் கூடன்மா நகரைநோக்கிப் பறந்தது. அங்ங னம் பறந்து செல்லும்போது ஒரு பழுமரத்தினின்றும் நற்கரும் பார்த ளொன்று மதிவாணன்மேல் விழுந்து அவனது தூகத்தினையுமுற்றது. அஃ துணர்ந்த மதிவாணன் தன் வாளினால் அதனை யிருதுண்டாக வெட்டிய யற்புறமெறிந்துவிட்டு அண்ணாந்து மரத்தினுச்சியை நோக்கலும் ஆண்டிருந் தொருவன் ஒரு பெருங் கல்லினைச் சழற்றி மதிவாணன் மீதோச்சி விசையுட் னெறிந்தனன். இதுகண்ட செம்மல் சசேலென விலகிநின்ற மீட்டுமரத்தின்

மீதுள்ள மனிதனை யுற்றுகொக்கினன். இவ்வாறு நோக்குகின்றான் மதிவாண னென்றுணர்ந்த அம் மனிதன் மரத்தின் கொம்புகளினிடையே மறைந்தான். இத்தற்கிடையில் தன் புரவி பின்செல்லத் தலைப்பட்டது. இஃ தென்னை கொலென் றுயரநோக்குதல் விடுத்து முன்புறம் பார்த்தனும் இருவர் முசலக்கையினர் முனைந்து குதிரையைத் தாளினின்றாக்கி அதனைப் பங்கப்படுத்துவான் முபறல் கண்டனன். ஒ! இனியென் செய்வான் மதிவாணன்? நாற்புறமுஞ் சுற்றிப்பார்த்தனன். மேலே நோக்கினன். சிறிது தூரம் தன் பரிமாவினைத் திரும்பிப் பின்னே செலுத்தினன். செலுத்துழி யொருவன் வேலியொன்றினிற் கரந்து நின்று எறிவேலொன்றினை விடுத்தான். அஃ தயலே பைம்புன் மேய்ந்து நின்ற பசுவினைப் பித்தது. இஃதறிந்த மதிவாணன் “இனி யெதுவரினும் வருக—என்கொலிம்மாயம்! என்கொ லிம்மாயம்!!—ஒ! ஒரு நொடிப்பொழுதுந் தாமே” என்று சொல்லித் தன் குரகத்தினைத் தூண்டலும் அது மனோவேகமும் இதன் கற்பிணுக் கிணையன் றென்னுமாறு விரைந்து எதிரே நின்ற இருப்புலக்கையாளர்மீ தெழும்பித் தாவித் குதித்தோடிவிட்டது. மதிவாணனும் ஞாயிறு மேற்றிசை மறைந்து சிறிது போதாயினபின் மதுரையில் மந்திரியார் மாளிகை வந்துற்று மாடத் தும்பர்ச் சென்று ஓர் பிசுக்கையறைக்குட் புகுந்து ஆண்டு விரித்துக்கிடந்த வொரு பஞ்சணையின்மீது ‘ஆம்மவோ’ என்று கூவியயர்ந்து வீழ்ந்தான்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

மூன்றாம் அத்தியாயம்

அரண்மனைக் கழைத்தல்

உடனே சிறிது போதிற்கெல்லாம் மந்திரி வாய்மையாளர் அரண்மனையி னின்றும் போந்து மாலைக்கடன் முடித்தபின்னர் மாடத்தும்பரேகி நிலாமுற் றத்தின்கண் ஒரு பிரப்பருக்கையி னிருந்துகொண்டு, “மதிவாண!” என்று விளித்தனர். இதுகேட்ட மதிவாணனும் அக்கணமே பள்ளிவிட்டெழுந்து போந்து அவறறகே நின்றனன். நிறறலும் வாய்மையாளர் அவனைத் தன் னெதிரே ஓராதனத்திருத்தி, “யாமிருவேமு மின்று காலைப்போழ்து பேசிக் கொண்டிருப்புழி மாயவன் போந்தனன். ஆதலின் யான் நினை விடுக்கு மாறு நேரிட்டது. அதன்பின் யான் விரைந்து மன்னவன் மாளிகைக்குப் போய்விட்டேன். அதனானையே நந்தம் பேச்சுத் தடைப்பட்டதுகாண்” என்றனர். அதற்கு மதிவாணன் “யானுமவ்வாறே யெண்ணினேன்” எனக் கூறினன்.

“யானின்று சிறிதுநேரம் முன்னரே போந்திருக்கலாம். அரண்மனையில் யான் செய்யவேண்டியன பலவிருந்தனவாதலபற்றி யான் சிறிது ஆண்டுத் தாமுத்த லீன்றியமையாதாயிற்று.”

“அதுபற்றி யென்னை?”

“ஒன்றாயிற்று. ஆயினும் நின்னைத் தனியே யீண்டு விடுத்துவிட்டு யான் அவணிருத்தலை விரும்பிலேன்.”

“யானும் ஈண்டுத் தனிமையினிருத்தலை விடுத்துப் புரவியேறி மணலூர் காறும் சென்று திரும்பினேன்.”

“இந்நகர்ப்புறக் காட்சிகளை நீ நனிவிரும்புதியோ?”

“ஓ! பெரிதும் விரும்புகின்றேன். அலிதன்றியும் இந்நகரிலுட் தீயர் சிலர் பல்கியிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் புலனாகின்றது. அவர்தமை நவ்வழிப் பித்த முயறலும் வேண்டுகின்றேன்.”

எந்நகரின் கண்ணும் ஆங்காங்குத் தீயர் சிற்சிலர் இருத்த வியற்கையே.”

“அற்றன்று. இந்நகரின் கண் இயற்கையளவிற்கு மேற்பட்ட தீயர் தொகையுண்டென நம்புதற்கிடனுளது.”

“அஃதெவ்வகை மறிந்தனை? நீ சிறுபருவத்திலேயே இந்நகர்விட்டுத் தஞ்சைமாபுரிக்கு னந்தையாரொடு மேகனையே; அதன்பின் இன்றுதானே யிவட்டோந்தனை. இதற்குள் நீ இவ்வாறு இந்நகரினைக் குறித்துப் பகருதல் எக்காரணம் பற்றியோ?”

“தாளி புலாக நியாயம் பெரும்பாலும் தவறு மியல்புடைத்தாயினும் இந்நகரினைப்பற்றி யானவ்வாறு கருதுழி அது நேரிதே யாயிற்றென்பதற்கு அனுவளவும் ஐயமின்று.”

“இஃதென்னை? நீயுரைப்ப தின்னதென் றறிகிலேன். அதனை விளங்க வுரைத்தி” என்றனர். எனலும் மதிவாணன் தான் மணலூர் சென்றதும், ஆண்டிருவர் பொருது போந்ததும், ஒருவன் கலிமாவைக் கவர்ந்து சென்றதும், முதலாகிய யாவற்றினையும் விரித்துச் சாங்கோபாங்கமாய்க் கடன்மடை விண்டெனக் கழறினன். இவை யனைத்தையும் இனிதினிருந்து செவிக் கொண்ட வாய்மையாளர் ஒன்றும் மறுமொழி சொல்லாது திகைத்தனர். அதன் பின் “நன்று! அதன்மேலென்ன?” என்றனர்.

“அதன்மேல் நீவிருனை யென் பெயரிட்டழைப்பக் கேட்டு விரைந் தெழுந்த போந்தேன். அவ்வளவே.”

“நிற்குப் பகையாயினார் யாரேனும் ஈண்டிளரோ?”

“இதற் கையப்பா டென்னை? மாயவனே இத்துணையுஞ் செய்யுமாறு ஏவி யிருத்தல் வேண்டும்.”

“இவ்வாறவன் செய்வதில் அவன் றன் கருத்து யாது கொல்?”

“யான்வன்மீது கலகக்குற்றமேற்றி நிரூபம் விடுத்திருத்தலே அவனை யின்னணஞ் செய்வான் தூண்டி யிராதோ?”

“அவ்வணமே கொள்கிற்போம். அப்போது அவனைக் கலகஞ் செய்கு வான் தூண்டிய தென்கொலோ? இப்போது ஆராய்ச்சி யொன்றினின்றும்

மற்றொன்றற்குத் தாயதேயன்றி வேறன்று. எவனும் எதனையு முட்கருத்தின்
றிச் செய்யாணென்னு மியல்பு நீ யுணராததன்றே.”

“ஆம். நீவிர் கூறுவவனைத்து முண்மையே. அவன் கருத்தின்னதென்
றியானறிகிலேனென்று இன்று காலையே தும்மாட்டுச் சொல்லியிருக்கின்றே
னன்றோ?”

“ஓ! அறிவேன்! அறிவேன்” என்று வாய்மையாளர் கூறியவளவினில்
ஒருவன் அம்முற்றத்துத் துகள் சித்தான்; மற்றொருவன் நீர் தெளித்தான்;
மூன்றாவன் வெள்ளிக்கலங்கள் கொடுவந்து முறையின் வைத்தகன்றான்.
நான்காவன் உணவு முதலையன பரிமாறினன். இவை கண்ட அவ்விருவரும்
ஒருவரோடொருவர் வினையாட்டாகவும் விநோதமாகவும் பலவிதங்களையும்
பற்றிப் பேசிக்கொண்டே உணவுகொண்டே டெழுந்தனர். எழுந்து சிறிதுநேரம்
இருவரும் ஒன்றும் பேசுகிலாது உலவா நின்றனர். அதன்பின் வாய்மை
யாளர் மட்டும் ஓரிருக்கையிலுற்று அதன் மீது சிறிது சாய்ந்துகொண்டு ஆலோ
சனைக் கடலி லாழ்ந்தனர். மதிவாணனோ அன்று மாலை நடந்த யாவற்றினை
யும் மறந்துவிட்டு மாளிகையுச்சியிற் நெருவோரமாய்க் கட்டப்பட்டுள கையிடி
மதிலிற் சாய்ந்துகொண்டு பின்வருமாறு இசையுடனென்றிப் பாடா
நின்றான்.

‘எப்போது முள்ளா எரியல்புணர்ந்து நாடோயுத்
தப்பாது தாண்டவம்மா மாடுகம்வா தோழி!
தமிழ்பாடி யன்போடு மாடுகம்வா தோழி!!
நூனந்த மில்லாத தன்முகிப்பொய் கிற்பவெழுஉ
மானந்த நீத்தத்துள் ளாடுகம்வா தோழி!
அஃனுவளவுந் தாழாம லாடுகம்வாதோழி!!
இன்ப வடிவுடைய வீசனெனுங் குன்றினிழி
யன்புப் பெருந்தியு ளாடுகம்வா தோழி!
அவனருள்பெற் றுய்கிற்போ மாடுகம்வா தோழி!!’

(4)

இவ்வாறு மதிவாணன் இன்பச் செம்பாடல் செவிமடுத்த வாய்மை
யாளர் மெல்லென ஒரு வேலையாளனை விளித்துத் தன் மக்களிருவரையும்
அழைத்துக்கொண் டோதைப்படாமல் வருமாறு கூறி விடுத்தனர். அங்
கனம் விடைபெற்ற சேவகன் மீண்டு வருமுன்னர் மதிவாணன் மீட்டு
மெழுந்து உலாவத் தலைப்பட்டனன். அதுகண்ட மந்திரியார் மதிவாணனைக்
கூய் “ஐய மதிவாணா! நீயிசைத்தமிழும் வல்லகொல்? என்று வினாவினர்.

அதற்கு மதிவாணன் “ஏதோ அதன் கண்ணுஞ்சிறிது பயிற்சியுள்ளேன்.
யான் எப்போழ்தாதல் சிந்தாகுல மெய்தியக்காற் சிறிது வாய்விட்டுப் பெருமா
னைப் பாடிக்களிக்கப் புகுவது முண்டு. நெருநற்றிரளினில் யான் சோழன்
வந்தான் என்னுஞ் சீலாரின் கண்ணே தங்கியிருப்புழி ஆண்டுப்போந்த ஓராண்
டிவாதஜூரடிகள் மலர்வாய்ப் பெய்த வாசகத்தேனினைவாய்குளிரப் பொழிந்து

பாடி இல்லங்கடோறும் ஐயமேற்றுச் செல்லா வின்றான். அதுகேட்ட என்ற னுள்ளமுருகி நெக்குடைந்து மொண்டு ஆனந்த விநாயகத்தை யோடி போடிப் பருகிற்று, கண்ணரும்பிற்று, மெய்ப்பொடித்தது. உடனே யானுமவன் பாடியவத் திருப்பாசுரத்தை வாயார மனமாரப் பாடி யுள்ளம் பூரித்தேன். இத் தனைச் செவிசாத்திய அவ்வாண்டி தன் கடினஞபைச் சுழற்றி யோரிட மெறிந்து விட்டு என்பாலோடி வந்து என்னை மெய்யுறத்தழுவி யழுது வாழ்த்தினன். அவனை யானென்னென வினவாமுன்னர் அவன் என்னைத் தழுவிப் தன் கரங்களை வாங்கிக் கொண்டோடிமறைந்தான். உடனே யானும் பின்பற்றியோடி வெகுதூரஞ் சென்றும் அவனைக் கண்டிலேன். அதன்மேல்பான் மீட்டு மென்னிருப்பிடம் போந்து அணைமேவி யயர்ந்து நித்திரை போயினேன். இத்தனையும் நீவி ரிப்பொழுது வினாவலும் ஞாபகத்து வந்தமையிற் கூறினேன்” என்றான்.

அக்கணம் மந்திரியார் தம் அருமைத்திருமகளிராய வவ்விருவரும் போந்தனர். உடனே மந்திரியாவர் தமை நோக்கி, “நீயிருவரும் நேற்றை ஞான்று அரண்மனையின்கண் நத்தஞ் செல்வக் கோமகன் இன்பவல்லியோடும் அவுடன் பாங்கியரொடும் விளையாடிக் கொண்டிருப்பழிப் பாடியவற்றை யிப்போ திசையோடு சொல்லுகிறீரோ?” என்று கேட்டலும், அவ்விருவரும் பருந்தும் நிழலுமெனப் பாட்டு மெழாலும் பொருத்திடப்பின் வருமாறு பாடத் தொடங்கினர்:

‘என்றென் றலைவனைக் காண்பலென் றேங்கிய வேந்திழை யேயெழி லின்பவல்லி!
கன்றிய ணுன்றினை நாடி யடைந்தன னாதன் மதிவாண நாயகனே. (5)

ஆகையின் மாதே யங்கரை யேலினியானந்த முன்னை யடுத்ததுகான்
தேக மிளைத்துத் தியங்க லவன் வருந்திக்கினை நோக்கித் திகையாதே. (6)

ஆடன் மறந்திட டனந்துறத் தேதமிழ்ப்பாடன் மறந்த பணிமொழியே!
கூடல் கருதிக் குறுகினன் காணினிக் கூட லிழைத்துக் குறையாதே. (7)

இவ்விசைத்தமிழ்ப்பாடல்களைப் புன்னகையொடுக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த மதிவாணன் வாய்திறவாது மோனவிரதம் பூண்டான். இவ்வா நிவனொன்றும் பேசாமைகண்ட அமைச்சர்கோமான் “நின்றன் சிற்றன்னையாரிடமிருந்து நின் கருத்துக்கள் யாவற்றினையு முணர்ந்து மிகப்பேருவகை மேவினன். அது நிற்க, நீ நத்தத் தஞ்சை வாணனார் தாம் விடுத்த நிருபத்தின் கண். சிற் கொன்றும்வரைந்திலரேயென மயங்குதலொழிகஅவர் எற்கு வீடுத்த நிருபத்தின்கண் நீ வழுகியர்பெருமான் மருகதைலைத் தாம் பெரிதும் அவரவு மாற்றினைநனி புலப்படுத்துளர். வேண்டுகியே லதனைக்காண்டி”யென்று சொல்லியெழீஇ ஓரறைக்குட் புருதலும் மதிவாணனும் அவருடன் அவ்வறையினுட்புக்கனன்.

வாய்மையாளர் காட்டிய நிருபத்தின்கட் டன்றதையார் கிருப்ப மனைத் தெனக் குறிக்கப்பட்டிருந்தமையின் மதிவாணனும் மந்திரியார் கூற்றிற்கு

ஒமெனவிணங்கினன். அதன்பின் அவ்விருவரும் றுயில்கொளப் போயினர். மதிவாணனொழிய மற்றையாவரும் நித்திரை போயினர். ஊருமடங்கிற்று. அப்போத்து நாழிகைமணி யோதையும் அடிக்கடி சுணங்கன் குரைப்பும், காவலர் கங்கி யேகுறுங்கலிப்பும், கூகையின் குழறலும், யாமக்கோழி காட்டுங் குரலுமன்றி வேறேரோதையும் கேட்கப்படவில்லை. உடனேமதிவாணன் ஆன்மகோடிக ளனைத்தும் அயர்ந்து துயில்புரிவதையும் வானத்தில் மதி யுதித் திரளொடு கலந்துமிளிர்வதையும் குறித்து யோசித்து “ஊழிக்காலத்தினு மிவ்வாறே சருவான் மாக்களையு மொடுக்கி நம்பெருமான் மிளிர்வான் போலும்” என்றான். அதன்பின் “ஓ!! பெரும! என்னே நின்கருணை! என்னே நின் கருணை யோகவேடமே புனைந்துளையாயின் அனைத்துலகும் அனைத்துயிரு மிவ்வாறே யோகமார்க்கத்திற் றிரும்பிய சைவற்றிருந்து விடு மன்றே?” என்று கூறிப் பின்வரும்மணிவாசகப் பெருமான்றன் திருச்சாழலைப் பாடிய தொடங்கினான்.

* “தென்பா லுகந்தாடுந் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பா லுகந்தான் பெரும்பித்தன் காணேடி
பெண்பா லுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்தோர்
வின்பாலி யோடுகய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ”

(8)

என்னு மிப்பாசரம் பாடி இசைக் கடலிற் றினோத்தாடாநின்றான். அதன்பின் னர்ச் சிறிதுநேர மொன்றும்பேசாது மௌனமாய் அசைவற்று நின்றான். உடவோனத்தை நோக்கித் தலைநிமிர்ந்து கைகூப்பி நின்று “ஐயனே! நின் செயலெல்லாம் உயிர்கட்கு உணரொணவுறுநலங் கருதியே” என்றுரைத்துத் தனது பள்ளியறையுட்புக்குச் சாளரங்களைத் திறந்து வைத்துவிட்டுப்பிக்கையைக் கையான் மும்முறை தட்டி யுதறியபின்பெருமானை நினைந்து துதித்த பின்பைப் பிடுத்துக்கொண்டிருக்கினன்: அற்றைபிரவு கங்குற்போது கழிந்து வைகறைக் காலமும் இறுதியுறத் தலைப்பட்டது. கீழ்வானம்வெள்ளென விள ர்த்தது; ஓவின தாரகையொளி; புறஞ்சிறைப் பொழிலும் பிறங்கு நீர்ப்பண்ணையும் இறங்குகதிர்க்கழனியும் புள்ளொழுந் தார்த்தன; மறையவருட்சில்லோர் இருக்கினும் யசவினும் சந்தை சொல்லப்புகுந்தனர்; வேறு சிலர் சாமக்கீதம்பாடினர்; துதல்விழிகாட்டத்திறைவ னெம்பெருமான் சோமசுந்தரக்கடவுள்கோயிலினும், அறத்துறைபடிந்துமறத்துறை விளங்கிப்புறத்துறை மேம்பட்டோங்கிய மன்னவன் கோயிலினும், கோட்டையின் நாற்புறவாயிலினும் வால்வெண்சங் கொடுவகைபெற்றோங்கிய காலைமுர சங்களைசூரலியம்பிற்று; நந்தன வனத்துறு நாண்மலர்கன்பொதிய விழந்து நறுமணம்விசை; பொய்கையம் பூவையும்வண்டர் பாண்டெய்து பள்ளியெழுச்சி பாடத் தாமரைக்கண் விழித்தனர்; கூயின பூங்குயில; கூயின கோழி; பாடுநர் பாடினர்; ஆடுநர் ஆடினர்; களிறுகள் பிளி

நின்; புரவிகள் களைத்தன; வீரர்கள் படைக்கலம் பயின்றனர்; வைதிக வேதியர் மந்திரம் புகன்று வையையாற்றில் நீராடப் புக்கனர். அந்நாளந்திக் காலத்து அரசன தேவலான் எழில்சான்ற மங்கல மடந்தையர் சிலர் வாய்மை யாளர் தம் மாடத்தினுட்புக்கு உம்பர்ப்போந்து மதிவாணன் நன் பள்ளியறைக்கு வெளியே நின்று இன்னிசைபாடி வாழ்த்தொலி காட்டித் துயிலெடுப்பா நிற்ப, நந்தம் செல்வக்குரிசில் மதிவாணன் விரைந்தெழுந்து “இஃதென்னை கொல்?” என்று வெளியே சென்று பார்த்து அன்னர் அரசனனுப்பிய பாடன்மகளி ரென்றோர்ந்து கீழிழிந்து காலம் நீட்டித்தனென்றிக் காலக்கடன் கழித்துவிட்டு அவை குழுமிடத்தினை யனுகலும், வாய்மையாளர் மதிவாணனைக்கூடி, “நந்தம் வழுதியர் கோமான் மாவீரவள்ளல் நின்றன் வரவினைப் பேராவலொடு மெதிர்பாரா நின்றலின், நீ யுடனே புறப்பட்டு அரண்மனை சேரல் வேண்டும். யான் முன்னர்ச் செல்லுகின்றேன். இப்போது இரவியுதித்து அரைக்கன்ன லாகின்றது. இன்னும் கால் நாழிகைக்குள் ஆண்னெனை யெதிர்ப்பார்ப்பல்; அதற்குள் அவ்வயிற்போதுதி” என்றுரைத்தேகினர். அக்கணமே மதிவாண னும் வாசங்கொளுவிய நல்லாடை யுடுத்துப் பாசொளிக் கதிர்த்திரள் வீசறக் கவிரிய கஞ்சகந்தரித்துக் கவயமணிந்து சென்னியிற் சேகரங்கொண்டு இரும ருங்கரும் நார்தக முறைசெறிந் தொளிர, அந்தணர் ஆசிகூற, மடந்தையர் பாட, இன்னியமியம்ப, வெளிப்போந்து, தனக்கெனப்புனைந்து நின்ற பலகா ரப்பட்டவர்த்தனக் களிற்றின்மேலேறினன். உடனே பேரிகை முழங்கின; காளமும் பூரியு மொலித்தன; சங்கமேங்கின; இன்னிசை வீணையும் யாழாமி சைத்தன வொருபால்; மாதவர் இருக் கொடுதோத்திரமியம்பின ரொருபால்; துன்னிய பிணை மலர்க்கையினர் துதைத்தன ரொருபால்; சில்லோர் சென்னியி லஞ்சலி கூப்பின ரொருபால். இது நிற்க, மதிவாணற்கு முன்னர் ஆடன் மக ளிர் அருநடம் புரிந்து சென்றனர். இனி மதிவாணனைக் கண்ட மடவாரனைவ ரும் “அநங்கனே யங்கம்பெற்று இவணடைந்தனன் கொல்லோ? பரங்கிரிக் குமரவேனே பரிவு கூர்ந்து இவ்வுருக்கொண்டு இம்பரெய்தினன் கொல்லோ? அன்றித் திருந்தெழிலயக்கன் கொல்லோ? விஞ்சையர் வேந்தன் கொல்லோ?” என்று ஐயுற்றனர். ஆயிரங்கிரணத் தலர்கதிர் ஞாயிறு மாயிரு ஞாலத்து மன்னுயிர் களிப்ப உதயத்துச்சி யற்றாக்குக் கலைமதிவாணன் களிற்றின்மே லாரோகணித்தலும் தோரணவாயிலினும் அரமியத்தலத்தினும் மேன்மாடச் சாளரத்தினும் வண்டொடு கெண்டைகளுகுகத் தாமரை மலர்கள் தனைய விழந் தலர்ந்தன. உடனே அக்களிற்றரசும் கடுகெனக் கறையடி பெயர்த்தது; வீரர்கள் வாள்விதிர்த் தேகினர்.

சிறிது நேரத்தினுள்ளெல்லாம் அவ்வரசவா பையப்பைய நடந்து வடக்கு மாசுவீதி கழிந்து கிழை மாசுவீதியை நோக்கித் திரும்பிற்று. அன்னணந்தி ரும்பியகளிற்று அக்கணமே திடீரென்று யாவரு மெதிர்பாராத வண்ணமாய் ஒவென்று வாய்விட்டுப் பிளிபிற்று. உடனே வீதியின் மாந்தரெல்லாம் விலகி

யோடினர் ; ஊடிய மகனர்கள் உயிர்த்துணை தழிஇயினர் ; நாட்டியக்காரர்கள் நாற்றிசையும் நண்ணினர் ; சிலர் இவ்வயினோடல் வேண்டுமென்று குறிக்கொளாது அம்மருக்களிற் நெத்திரேயே யோடினர் ; ஒருவர் மேலொருவர் வீழ்ந்தனர் சிலர் ; வாயிற் படிக்கல்லி லெற்றுண்டு வீழ்ந்தனர் சிலர் ; அம்மவோ ! காலொடிந்தோ மெனக் கதறினர் சிலர் ; அந்தோ ! கையற்றேமெனக் கரைந்தனர் சிலர் ; தலை தகர்ந்தேமெனத் தளர்ந்தனர் சிலர் ; இவ்வாறாக அவ்விதிமுழுதுங் கலங்கி நடுங்கு ரெய்திற்று. இதன்காரண மென்னை கொலோவென்றாய்வுழி அவ்விடத்திற் கப்பணஞ் சில கண்டனர். அவைகாலிற் றைத்தே யிக்க ளிறு பிளிறியிருத்தல் வேண்டு மென் றுய்த்துணர்ந்த பாகர்கள் அதன் முன் வலத்தானைத் தூக்கிப் பார்த்தாலும் அதனது மிகவும் மெல்லிய வுள்ளங்காலில் ஒன்பான் கப்பணங்கள் ஒருங்கே யேறியிருந்தன. உடனே யதுகண்ட யானைப் பாகர் தலைவன் அக்கப்பணங்களைத் தன்பல்லினின்பற்றி வலித்து ஒவ்வொன்றையிழுத்துப் புறத்தே பெறிந்துவிட்டு அப்போத கத்தின் புண்ணுற்ற மெல்லடிக்குப் பொலம் பூந்துகில் மெல்லெனச் சுற்றிய பின்னர் யாவரு மறுக்க மொழிந்து மிகக் கவலையோடும் அரண்மனை வாயில் வந்துற்றனர். உடனே நந்தம் மதிவாண வள்ளலும் அம்மழ விளக்களிற்றினின்றும் இறங்கி, எழுகடலு மெழுமுகிலும் ஒருங்குசேர்ந் தொத்தெனத் தோலிய முடிங்கா நிற்பவும் ; பறவைகளைத்தும் ஒரே காலத்திற் பாண் செய்தென்னத் தொளைவிய மொலியா நிற்பவும், விஞ்சைமங்கையர் மிடற்றொலி யென்ன ரதப்பியமிசையா நிற்பவும், நறுமலர் மாலைகளில் வண்டர் பொம்மென சிம்பவும், யாவரும் பல்லாண்டு கூறி யருகில் வணக்கமொடு நிற்பவும், தனது வீரக்கழல் வீக்கிய வலத் தானே முன் வைத்து அரண்மனைக்குட் புக்கனன்.

மூன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

நான்காம் அத்தியாயம்

காநலார் காட்சி

இத்துணைச் சிறப்புடனும் மதிவாணன் அரண்மனையினுள்ளே புழுதப் பெறும் போழ்தின் வாயிலின் மேலிலையினின்று மடவார் பலர் மலர் சொரிந்தனர் ; பணிகர் பொழிந்தனர் ; காளமொலித்தன ; சங்கமேங்கின ; முரசமதிர்ந்தன ; வந்தியர் வாழ்த்தினர் ; மாகதர் ஏத்தினர் ; வெடிகள் வெடித்தன ; வீரர் ள்தம்வாட்களை வள்ளுறைகழித்துக் கையகத்தேந்தி முறைப்பட நின்றனர். உடனே புருந்த மதிவாணனை மன்னவற்சாரந்த பரிசனங்களனைவரும் ஆண்டு வெளியிடையிற் படிக்கத்துண் நாட்டிப் பொற்றகடு மேலே வேயப்பெற்றுக் கிழே வெள்ளித் தலம்புதித்த நவமணி மாலைகளும்நாலப் பெற்று நாற்புறமும் பளிக்குச் சுவரா னியன்றதோர் நடை மண்டபத்துக் கொண்டிப்த்தனர். அம் மண்டபத்தினுட் பெரிதுஞ் சிறிதுமாய இரு பொன்னிருக்கைக ளிருந்தன

அவை தம்முட் பேரிருக்கையின் மதிவாணனை யிருத்தலும் இன்னியமெல்லா மொலித்தல் தவிர்த்தன; சிறிதுநேரத்தினுள் இன்னிசைபாடிக் கொடுபோந்தார் ஏரினமடந்தையர் இருபதின்மர், அவர்க்கும் பின்னர் நால்வர் வயோதிக மாதரார் ரீராசன மெடுத்துப் போந்தனர்; அவர்க்குப் பின்னர் எண்மர் மங்கையர் அட்ட மங்கலங் கைகளிற்கொண்டு மெய்துவண்டண்மினர். அம் முப்பா னிருவரும்மேற்கூறிய நடை மண்டபத்தை மும்முறை வலம் வந்து மதிவாணனை நோக்கி நின்று சிறிது பாடிய பின்னர் மங்கல சேடையிட்டு ரீராசனஞ் சுழற்றி நின்றனர். நின்றவக்கணமே சீழைத்திசை நோக்கி நின்ற அந்நடை மண்டபம் மேலைத்திசைநோக்கித் திரும்பிச் செல்லத் தலைப்பட்டது.

இதுகாறும் அதனைக் கண்டறியப்பெறாத பலரும் அது யாளை பரியாதிய வேற்றுப்பொருள்களி னுதவியின்றித் தானே யியங்குதல் கண்ணுற்றுப் பெரு வியப் பெய்தினர்; சிலர் அசைவற்று நின்ற நிலையிலேயே யோகியரென நின்றனர்; சிலர் பிளந்தவாயினராய்ப் பேசாது நின்றனர்; சிலர் தளர்ந்த வுடையினராய்த் தாழ்த்துநின்றனர். இனி யிது நிற்க.

சேன்ற நடை மண்டபமோ அரண்மனையின் அந்தப் புரவாயிலிற்போய் நின்றது. நின்றலும் மதிவாணன் அதனை விட்டிழிந்து இளம்பிடிசை ணுப்பனெருமதக்களிறென்ன ஆண்டுப்போந்த மாதாரொடும் அந்தப்புரத்தி னுட்புக்கனன். அவ்வயின் மாவீரவழுதி பொலம்பூ ணுடைதரித்து மெய்ப்பைபுக்குக் கால்களின் வீரக்கழல்களும் கைகளின் மணிக்கடகங்களும், புயங்களின் வீர வலயங்களும், கழுத்தினிற் பொன்னி னிற்பிணித்த வருத்திராக்க மாலையொடு நவமணி மாலைகளும், தலையினின் மணிமகுடமுமணிந்து ஶீறு பூத்த நெற்றியுறப் ஆங்கிருந்த துணைபுணர்ன்னத் தூவியனை மிசை புன்னகைசெய்து சாய்ந்துகொண்டிருந்தனன். இருபுறமும் இவ்விருமகளி ரிருந்து வெண்சாமரை யெடுத்த வீசுபு நின்றனர்.

மன்னவன் இவ்வாற்றிருந்த நிலையினைச்சற்றே புற்றநோக்கின் நந்தம் மதிவாண வள்ளலது வருகையினை யெதிர்பாரா நிற்கின்றனென்பது தெற்றெனப் புலனும். இப்போழ்த்தத்திலேயே மதிவாணனும் அம்மடவாரோடும் உட்புருந்தான். இன்னனம் புகுதல் கண்ட வழுதியர் பிரான் ஒய்பென வெழீஇ விரைந்து மதிவாணனை யனுகி “வருக! வருக!!” எனக்கூஉய், அவனைத் தன்கையினிற் பற்றிக்கொண்டு சென்று தான் வீற்றிருந்த மெல்லணைக்கருகரிருந்த மணிப்பீடத்தின் கண் இரீஇயினான். இருந்த மதிவாணன் மீட்டுமெழுந்து பாண்டியர் கோணைப் பணிந்து கூறுவான் “கன்னித் தமிழ் தழைப்பக் கன்னிநன்ன டாளுகிற்கு மன்னர்பிராஅ ன்வாழிய! மாவீர வள்ளல் வாழிய! அருளாம் பூண்ட அரசே வாழிய! வையை யென்ற பொய்யாக் குலக் கொடிக் கிறையே வாழிய! எந்தக் குலமுமுதாண்ட கோமாஅன் வாழிய! நின்றனடித்தொண்டே நாளும் புரிதரல் தொழிலாக்கொண்ட அடியனேற்கு இடக்கடவதாம் ஆணையென்கொலோ? திருவுளம் புரிதல்

வேண்டும்” என்று மிகுந்த வணக்கத்துடன் நிற்கல்கண்ட தனிக் தமிழ் நாடன் “இருத்தி!” என மகிழ்வுடன் பணித்தான். வேந்தன் பணித்தாங்கு மதிவாணனு மிருந்தான்.

உடனே கன்னிநாடனும் பொன்னிநாடனோர்க்கி “மதிவாண! முன்னரே துந்தையார் தஞ்சைவாணரும் அமைச்சர் வாய்மையாளரும் நீ யெம்மா லீண்டை வருமாறு அழைக்கப்பட்டதன் காரணம் இன்னதென்றுரைத் திருப்பார். அன்றியு மிப்போழ்த்து ஈண்டன் நிகழ்வுறு மவற்றினனும் அஃ தின்னதென்றுணர்ந் திருப்பையெனினும் அதனைக் குறித்து நேரேயாமுஞ் சிறிது பேசுதல் கருதி நின்னை யழைத்தனம். அஃதென்னை கொலோவெனில் எந்தம் அருந்தவச் செல்வமகள் இன்பவல்லியை நிற்குக் களவீசான்றாய் மண வினைசெய்து கொடுப்பான் வேணவாவுடையே மாயினேம். இதன்க ணெந்தம் அரசிக்கும் பெருவிரும்பே யுளதாமென்பதற்கு எட்டுணையும் ஐயப்பாடில்லை. மக்கண் மனமறிந்தே வதுவை முடித்தல் வேண்டுமென்பது எந்தக் கொள்கை யாதலின் நின் மனக்கோ ளுணர்வான் விழைகின்றேம்” என்று மாறப்பெரு மான் கூறுமுன்னரே மதிவாணன் “ஓ! மன்னர் மன்ன! நின்றன் ஆணை யொடு முரணவுங்கிற்பலோ? யான் நின்றன் மருகனாதற்கு யானும் எனது முந்தையோரு மென்னதவஞ் செய்தனமோ? இதுநிற்க, நின் வேண்டுகோட்கி ணங்கியே நிற்கின்றேன். ஆயினும் ‘எந்தையாரதுமதியின்றியா நென்னாமி தன்கட்டலைப் படுவது’ என்ற ஆசங்கை யொன்றேயென்னுளம் நின்றி உருப் பது” எனலும் பெருமுத்தரையன் “துந்தையார் தஞ்சைவாணரும் இற்றை ஞான்றாமாலை இவ்விடம் போதுவார். அவர் தமக்கு இது முற்று முடன் பாடே யென்று விடுத்தாள்” என்றான். என்னக்கேட்ட மதிவாணன் “அற் றேல் யானுமென் மனமார வுடன்படுகின்றேன்” என்று கூறினன்.

இவ்விருவரும் இங்ஙனம் உரையாடிக்கொண்டிருப்பழி, அந்தப் புரத்தி லுள்ள அரசன்நன் உரிமை மகளிரெல்லாம் சாளரவழியாய் மதிவாணனைக் கண்ணுற்றனர். அவர்தழுந் ஒருத்தி “நமது சொக்கனார் காய்ந்தெரித்த மகானே மீட்டுந் தவம்புரிந்து முன்னையிற் காட்டின் மிக நல்லுருக்கொண்டு வந்தனன்போலும்!” என்றாள். மற்றொருத்தி “மோகினி யுருக்கொடு தாரு கவனத்து இருடியரையுஞ் சராசரையு மயக்கியமாலே யின்று இவ்வயின் ஆண்மோகன வருக்கொடு மங்கையரை மயக்குவான் வந்தனனேயோ?” என் றாள். இன்னொருத்தி “அற்றன்று; நந்தஞ் சொக்கலிங்கப் பெருமானே நமது மன்னற்கு ஆண்மகவின்மை பற்றி மருகனாகப் போந்தனன்கொல்லோ?” என்றாள். வேறொருத்தி “ஆஃதுமன்று. திருப்பரங்குன்றத்தினிதமர் செவ் வேள் தேவசேனை யாரையும் வள்ளியம்மையையும் மணந்து கொண்டதுட னமையாதுநம் இன்பவல்லியையுந் கைப்பிடித்துக் கோடற்பொருட்டே மதி வாணனாகப் போந்தனனம்மா!” என்றாள்.

மதிவாணன்றன் காட்சி அரசன துரிமை மகவிர்தம் மனத்தின்கண் இத்தகைய வெண்ணங்களை விளையா நிற்ப, நந்தந்தலையி இன்பவல்லியின் பாங்கிமார் மனத்தின்கண் இன்னதன்மைய வெண்ணங்களை விளைத்தன வென்றதையு மொருவாறு தெரிப்பான் புகுகின்றும். “ஓ! நந்தம் இன்பவல்லியே பெவ்விதத்தினும் பாக்கியவதி! அவள் செய்த தவமே தவம்!” என்று லொரு வனிகை. “இம்மதிவாணையும் நம்மின்பவல்லியையுந் தவிர்த்து இவ்வாறு எல்லா விதத்தினும் பொருந்திய வேறுதலைவன்றலையார் இவ்வுலகின்கணுள ரோ?” என்று லொருமாதா. “இம்மதிவாணையும் மின்பவல்லியையும் யானெந் நாளும் பிரியாது அவர்தமோடேனிருந்து அவர்க்குக் குற்றேவல் செய்து வாழப்பெறுவனெல் அதவே யானிம்மையிற் பெறத்தக்க பெறும்பேறு” என்று லொரு பாங்கி. “ஐயோ! யான் இன்ப வல்லியாகப் பிறந்திருக்க லாகா தோ? பிறந்திருப்பேனெல் ஈதோ காணப்பரிம் இன்பக்குரிசிலை யடையா திருப்பேனோ?” என்று விம்மின லொருமடந்தை. “இவ்வானந்த வள்ளல் என்மீது கருணைகூர்ந்து தன படங்களுளொன்றெனக் களிப்பனெல் அது கொண்டு யானுயிர் வாழ்வல்” என்று லோரரிவை. “ஓ! மதிவாண மன்மத னே! என்னையேனோ இவ்வாறு துன்புறுத்துகின்றும்? ஒரு முறையேனு மென்னை நோக்கித் திரும்பிப் புன்முறுவல் புரியாயோ?” என்று லொருபெது ம்பை. “ஆம்மம்! என்செய்கோ? இவனைக் கண்டவுடன் எனக் கென்னை யோ செய்கிறதே! இன்னதென்றறிகிலெனே!” என்று மயங்குவா லொரு பேதை. “ஓ! காட்சிக்கனிய கவினுடைய கந்தருவனே யிம்மதிவாணன்! இசை நலஞ்சான்ற இன்பவல்லியும் இவற்கிடே யாயினும்—” என்று எடுத்த வாக்கியத்தை முடிக்கலாற்றாது பெருமூச்செறிந்தா லொருதெரிவை. “பிறர் மனங் கவருமாற்றல் இவன் எம் முனிவர்பாற் கற்றுப் பயின்றான்? ஆம் முனிவர் தம்மை யானறிவேனெந் செறிதுபோதந் தாமதியாது அவர்மாட்சே சென்று அதனைக் கற்றுணர்ந்துவந்து இம்மதிவாணனை யான்கவர்ந்து கொள் ளேனோ?” என்றேங்கின லொருநங்கை.

இவ்வாறு இன்பவல்லியின் தோழியருட் பல்லோர் கூறிமயங்கா நிற்ப எஞ்சிய சிலலோர்,

- “தூவிரி தாமரைதொலைத்த கண்ணினன்” எனவும்,
 “தீவிரி யாம்பலிற் சிவந்த வாயினன்” எனவும், (9)
 “மந்தர மலையினை மாணு மார்பினன்” எனவும்,
 “விந்தையுங் களித்துற வீங்கு தோளினன்” எனவும்,
 “சந்தர வடிவுடைச் சோதி மேனியன்” எனவும்,
 “இந்தவும் வெளுத்தன னிவனைக் கண்டன்றோ?” (10)

எனவுங்கூறி மகிழா நின்றனர்.

இதற்கிடையில் இன்பவல்லியின் உயிர்ப்பாங்கி மதிவாணனைக் கண்ட வக்கணமே கடுகிச்சென்று நந்தந்தலையின் கன்னிமாடத்தினுட் புகுஉச்

சாளரவாயிலை மெல்லெனத்திறந்து மதிவானானிருக்கும் நிலையினை யெமதின்ப வல்லிக்குக் காட்டினாள். அவ்வமயத்து யாழ்கைக்கொண்டு கல்லும் புல்லும் கரைந்துருகுமாறு இசைவாரியிற் படிந்து ஆடிக்கொண்டிருந்த இன்ப வல்லியுடனே யெழுந்து தன்னுடிர்ப்பாங்கிற் குமிடன் சென்று பார்த்து நின்றாள். சுருதலளவைக்கு மேற்பட்டு நலங்கனிந்து நின்றாளை அண்ணாது நோக்கினாள் வஞ நோக்கினாள்.

பெண்களிட விழிக்கயல் பிரான்றன் ருமரைக்

கண்களிற் பாய்த்தன காமர் வண்டென

வுண்களிட நறவுவேட் டொளிர் னுன்விழி

பண்கொள்வாய்க் குழுதத்துப் பார்த்து வீழ்ந்தவே.

(11)

இருவரு மொருவரை யொருவர் மீட்டும் மீட்டும் பார்த்தனர். அங் கனம் பார்த்தும் அமையாத,

விம்மினர் வியர்த்தனர் வெய்து யிர்த்தனர் ;

அம்மலோ ! அன்னந்தாம் படும லுத்தைக்

னெம்மனோ ரானெதித் தியம்பற் பாலலோ ?

(12)

ஒளிர்கின்ற வீருடற்கு மோருயிரே யாயினுரென்றக்கால் யாம் அதற் குமே லேதேனுமெடுத்துப்பேசுத லறிவின்மையின்பாற் படுமேயன்றி வேறன்று.

அதன்மேல் வழுதியும் அவன்றன்மருகனாவானுங் காலந்தாழ்த்தலின் றிச் சுற்றுண்டி கொள்வானெழுந்தனர். எழுந்து செல்வழி யடிக்கடி பெங் குரிசில் மதிவானன் திருமித் திருமித் தையர் தலைமணி யின்பவல்லி யிருக்குஞ் சாளரவாயிலை யுற்று நோக்கினாள். அப்பைந் தொடியும் ஓவியப்பாவைபோ லசைவற்று நின்றனர். இவ்விருவர்களுள் செய்திகளையும் பிறநியாவகை யுய்த் துணர்ந்துகொண்ட மதிசுலமருமான் மாவீரவழுதி தனக்குள்ளே யிளநகை யரும்பினன். சிறிதுபோழ்தினுண் மைந்து சாலினால் களிற்றினை நிகர் மதிவா ணனும் மறையப் போயினான்; மாதரா ளின்பவல்லியும் மின்னென மறைந் தாள்.

மறைந்த மடந்தையும் பைப்பைய நடந்து சென்று தன்னை மறந்து நாத்திமாறி “ஐய! என்னுயிரன்ப!” வென மெல்லென மொழிந்து அவ்வ யினிருந்ததோர் மலரணையின்மீது வீழ்ந்தனர், புரண்டனர், விம்மினர், விழை வினாற் பல நினைந்தனர், பிறர் செவியிற் பட்டும் படாதமாய்ப் பல பேசினள். இவை யனைத்துங் கண்ணிங் கேட்டும் நின்ற தோழியர் விரைந்து போந்து அரு கர் நின்று என்னென வினாவினர். இன்பவல்லி அவ்வண்ணம் வினாவினார்க் குத் தானொன்று மெதிர்மொழி யியம்பினாள்.

‘கோள்விடத் தேனினாற் கொட்டப் பெற்றவோர்

கள்வனின் மனந்தவக் கசிந்து விம்முலா

ஞர்வழி யுற்றகோ யுரைக்கி லாமையாற்
தெள்வரிப் பாட்டிசை செய்தும் யாமெலாம்.' (13)

என்றன ரெழுந்தன ரிசைசெய் வான்புகு உத்
துன்றிய கருவிகைத் தொட்டுப் பாண்டெயக்
கன்றின ளவரைக்கூய்க் கரங்கு வித்து 'நீ
சென்றனைத் தனியின் விட்டிருத்திரோ' வென்றாள். (14)

என்னக் கேட்ட இசைவல்ல பாங்கியரெல்லாம் தாங்கொணர்ந்த யாழ்
முதலிய இசைக்கருவிகளை வாசித்தல் தவிர்த்தனர். இவ்வாறாக வேறு பாங்கி
மார் சிலர் இன்பவல்லி யிருக்கு நிலையை யுணரவில்லாது தாம் நாடொறும்
பயிலுறா உம் வழக்கம் போல அற்றை ஞான்றிலும் ஓடிவந்து,

'காவிற் புருந்தே கடுகீரி னாடிப்
பூவும் பறிப்போம் பொழுதில்லை காணெம்
மாவிக் குகந்தர் யடியேமொ டின்னை
மேவிற்ப வல்லீ! விளையாட வாராய்' (15)

என்று விளித்து நின்றனர். அதற்கொன்றும் இன்பவல்லி விடைகொடாமை
கண்டு 'இஃதென்னே!' யென்றெண்ணி யுழையுள ஏனைத் தோழிமாறா வின
வினர். அவர்களும் இவர்களைப் போலவே உண்மையறியாத பெதும்பைப்
பருவத்து மடவாராயினர்.

இவ்வாறு இவையாவற்றினையுந் தம்மெதிரேநிகழக்கண்ட சிலதிப்
பெண்டிற்றிற் சில்லோர் பெருந்தேவிபாற்சென்று கோமகடன்மையை யுருத்
துக் கூறினர். அதுகேட்ட தேவி செவிவித்தாயரோடும் ஏனைய அந்தப்புர
மகளிரோடும் கடுகிச்சென்று இன்பவல்லியின் கன்னிமாடம் புருத்து தன்ன
ருஞ் செல்வப் புதல்வியைக் கண்டு அவளைத் தனவிரு கரத்தினும் வாரி
யெடுத்து அத்துனை உச்சிமோந்து புல்லி முத்தமிட்டுத் தன்மீது சார்த்திக்
கொண்டு அவளைத் தனது அங்கையான் மெல்லெனத் தைவந்தனர்; சந்தனச்
சுவிற்றொண்டு இன்பவல்லி முகத்தினில் இளங்கான் மெல்லெனத் தவழு
மாறு விசினள்; செவிலி சாந்த மணிந்தனர்; ஒருத்திபணிநீர் தெளித்தனர்;
ஒருத்தி சாளரவாயில்களைத் திறந்து வைத்தனர்; ஒருத்தி அது கூடாதென்
றடைத்துவிட்டனர்; ஒருத்தி யிவையனைத்துங் கண்ணெச்சிலென்றெண்ணித்
திட்டி கழித்தனர்; ஒருத்தி சொக்கலிங்கப் பெருமானை வேண்டித்திருநீற்றுக்
காப்பிட்டனர். இவ்வாறு மகளிர் பலரும் பல்வகைச் சீதளோபசாரமுஞ்
செய்யா நிற்பச்சிறு மயக்கந்தெளிந்துளந்தம் இன்பவல்லி மலரணைமீது மெல்
லெனச்சாய்ந்து கொண்டனர். சுற்றியிருந்த மடவாரனை வரும் அவள் முகத்
தையே பார்த்து நின்றனர். அது கண்ட இன்பவல்லி யேதோ மொழிவான்
முயன்றும் அது முடியாதாயிற்று; உடனே யவளிரு விழிகளும் வெண்முத்
துகிர்த்தன. இஃதுணர்ந்த பெருந்தேவி மனமுடைந்து,

‘பெண்ணே! அழேஎஸ்! ப்ணையே! அழேஎஸ்!!

கண்ணே! அழேஎஸ்! கணியே! அழேஎஸ்!!

எண்ணே! அழேஎஸ்! இறைவீ! அழேஎஸ்!!

பண்ணே! அழேஎஸ்! பாவாய்! அழேஎஸ்!!’

(16)

என்று வாய் விரித்தாற்றினள். இன்னண மரற்றக்கேட்ட கோமகளது அதார் துடித்தது; ஆகம் நடுங்கிற்று. இதுகண்ம் சிலர் திகைத்து நின்றனர். அவ்வளவில் இன்பவல்லியுஞ் சிறிது தலைநிமிர்ந்து தாயினைநோக்கி “என்னே! அம்மா!” என்றனர். எனலும் பெருந்தேவி “ஒன்றுமின்று” என மெல்லென மொழிந்தனள். அருகினிருந்த மாதாரெல்லாம் சிறிது துக்கந்தவிரந்து உபசார்தஞ் செய்யத் தலைப்பட்டனர். அப்போழுதத்து இன்பவல்லி கையமைத்துக்கூறுவாள் “அம்மா! என்னிடத் தொருவகைவேற்றுமை நிகழா நின்றது.

அறிவொடுங்கி நின்றதுவா வருஞ்செல்வ மடைந்தவெலாம்

பறிகொடுத்தார் போலமனம் பதறுமா லம்மாவோ!

பறிகொடுத்தார்போலமனம் பதறுமேயானாலும்

வெறிகொளும் வண்டெனமீட்டிமிக்கமகிழ்மேவுறுமால்”

(17)

என்னக்கேட்டு நின் உயிர்ப்பாங்கி இன்பவல்லியைப்பார்த்துப் புன்முறுவல் கோட்டிப் பின்வருமாறு பாடினாள் :

‘யாணர் மேனிய விற்பவல் வித்தையால்!

வேண வாவினின் மேவிய நன்மதி

வாண வீரனும் வந்தன னென்றகல்

யாண மின்னே யினிதி னடக்குமால்’

(18)

இதுகேட்ட நங்கையர் சிரோமணியும் இளங்கையரும்பினாள் ; அண்மையி னிருந்தவனை வரும் ஆனந்தமுற்றனர். இனி இது நிற்க.

சிற்றுண்டி கொள்வான் சென்ற வேந்தனும் வீரனும் அரண்மனையி னெருசார்ச்சென்று நின்றனர். கிற்றலும்மங்கையரிருவர் பொற்கலங்களிற் றண்ணீ ரேந்துபு லீட்டினர். அவற்றி னீரினால் அவர்களிருவரும் கால்கழீ இக் கொண்டு உட்புக்கனர். புக்கவளவில் மதிவாணன்சிறிது பிரமித்து நின்றனன். அவ்வயின் எதிரே யொருசிறு வாழைச்சோலை காணப்பட்டது. வாழைகளி னிடையிடையே மணங்கமழ் மலர்ச்செடிகள் நின்றன. இவை யிற்றினடுவண் ஓரழகிய யந்திரவாவி யிருந்தது. அவ்வாவியினின்றுத் தண்ணீர் மேலேயெழும் பிப் பஹுளியாகிச் சிதறிக்கொண்டிருந்தது. இத்தகை சிறு சோலையுடே யிளந் தென்றல் இனிமையாய் வீசிற்று. இவ்வாறுவீசுறாஉங் காற்றி னூற்றினப் புகர்ந்த மதிவாணன் உடல் புளகித்து உரோமஞ் சிவிர்த்தனன். அதன்பினர் அவ்வாவியி னணித்தா வொரு மண்டப மிருந்தது. அம்மண்டபத்தினுட் சென்று அரசனும் அண்ணலும் ஆவயினிருந்த ஆதனங்களின் வீற்றிருந்த

னர். அக்கணமே பல்சுவை யுண்டியும் படைக்கப்பட்டன. உடனே யவ்விரு வருங் காலந் தாழ்த்தலின் றி யுணவு கொள்ளுவான் புக்கனர். புக்குழி நிகழ்ந்த சம்பாஷணையில் இன்பவல்லியையே பற்றி யெண்ணிக் கொண்டிருந்த மதிவாணன் அரசன்றன் வினாக்களுக்கு விடை சொல்லத் தாழ்த்தும் மீட்டும் வினவியும், ஒன்றுகிடக்க வொன்று சொல்லியும் மயங்கினன். உதுகண்ட மன்னவன் புன்னகை புரிந்து சிறிதுநேரம் வாளாதிருந்தான். இவ்வாறு மதிவாணன் மயங்குதற் கெய்திய காரணம் இன்னதென்றறிகவெளிதி னுய்த்துணர்ந்து கொண்டான்; கோடலும்நகைத்தான். நகைத்த வப்போதுதான் மதிவாணன் தன் மாமனாவானே நோக்கித் “தாங்கள் நகையரும்புதலென் கருதியோ?” எனவியுயினான். வினவலும் வேந்தன் “ஐய மதிவாண! நீ யெந்தம் மகள் இன்பவல்லியைப் பார்த்தல் வேண்டாவோ? நீவி ரிவருவருமன்றே நெடுநாள் ஒருமித்து வாழநர்? அற்றாக நந்தையும் யானுமாதம்மிருவர்க்கும் மணவினை செய்து முடித்த பின்னர் ஏதேனும் விருப்ப வேறுபாடு நிகழின் அது பலவகைத் துன்பங்கட்குமிடனாகு மன்றே?” எனலும் மதிவாணன் ஒன்றுஞ் சொல்லாது மோனவிரத மேற்கொண்டான். உடனே யரசனு மெழுந்த மதிவாணனைக் கையிற் பற்றிக்கொண்டு அச்சோலையினின்று மேகவேரோரறைக்கணிந்துதலும் அவர்க ளெதிரே பெரிய படமொன்று, மந்தநகை செய்வது போலத் திட்டப்பெற்றது, நின்றது. அதுகண்ட மதிவாணன் “யான் கன்னி மாடத் தம்பர்க்கண்ட காரிகையே யிவள், அதற் கையப்பாடென்னை?” என்று அவ்வோவியத்தருகே சேறலும் அதன்கீழ் ‘இன்பவல்லி’ யென்றெழுதியிருப்பக்,

குண்டனன் களித்தனன் காத லீத்தன
னெண்டகு மிளநகை யினித ரும்பினன்
‘விண்டபூந் குமுதமும் வெள்கும் வாயின
லுண்டன னுவளென துளத்தை வேந்தனே!’

என்றான். என்னக்கேட்ட வழுதியும் அவனை யவ்விடமே விடுத்தவிட்டுத் தான் கன்னிமாடஞ் சென்றான். சென்றதை மதிவாண னறிந்திலன். இனித்தனித்து நின்ற மதிவாணன் இறைவனைப் பற்றிய வெண்ணமிலனாய்ப் பின் வருமாறு தனக்குள்ளே பேசாநின்றான். “எல்லாநலனு மினிமையிற் கலந்துருவாகிய பெண்ணே! உன்னையா நென்னுயிர்த் தலைவியாக்கொள்ளப் போகின்றேன் என்ப தொன்றே யன்றோ என்னை யிப்போழ்தின் மகிழ்வியா நிற்பது? எனினு முன்னை நேரிற்கண்டு நினது இன்சொலமுதம் பருகுவான் விழைகின்றேன். உன்னையான் கைப்பிடித்துக் கொண்டு உன்றன் கருங் கூந்தலில் வெள்வி மீடையப்பெறும் பேறு இன்னும் எத்துனை ஞான்று நீட்டித்து எய்துமோ? ஓ திலகவாணுதற்கோதாய்! நீ பென்றன் ஏற்புற வணியுந் திறத் தினைக் கடி தினிற் காண்பை. ஓ செவ்விதழ் வெண்பற் சிறுநகைப் பாவாய்! நீ யிளநகை புரியாநிற்பது என்னை நோக்கியே போலும்!! ஓ! இனி யொருகண

மேனார் தாமதியேன். கன்னியெனினுங் காதலியாதலின் உன்னைத் தொட்டு ஒருமுத்த மிக்கின்றேன் காண்” என்று கூறி அவ்வோவியத்திற் கோர் முத்த மிட்டுத் திரும்பலும் இறைவனைக் கண்டான் கலங்கினான்; உடனே மதிவாணன்றன் செந்தாமரையெனச் சிறந்த முகமும் வெண்டாமரையென வெட்கத் தினால் விளர்த்தது; நிமிர்ந்த தலையுந்தானே குனிந்தது; நிலமகள் தன்னை மதிவாணன் இதுகாறுங் கண்ணினை கொண்டு பார்த்தில னென்று கொண்டிருந்த கோபமும் தணிந்தனன். மன்னவன் மாவீரவழுதியும் “என்னே! மதிவாண! நீ யொருவகையாகக் காணப்படுகின்றன! நின்செயலனைத்தையும் கண்ட யாம் கழிபே ருவகையூத்து நிற்கும்போது நீ வேறுபடக் காரணம் யாதுகொல்!” என்று தன்மருகனாவானைத் தன புயங்கனிற் றழிஇயினான். தழுவுவாஞ் சிறிது இயற்கைப் பணிவினாலும் நாணத்தினாலும் திருமிய வள்ளல் தன்னெதிரே நின்ற ஓவியத்தின் மெய்யுருவை மாடத்தும்பர்க் கண்டனன். அப்போழ்தில் தன்னருந்தேவி யின்பவல்லியுந் தன்னை யரசன் கண்ணுற்ற நிலையினிற் கண்ணுற்றிருப்பாளோ என்ற ஐயத்தோடு கூடிய அச்சம் வெட்கமாய்த்திரிந்து வெளிப்பட்டது. படலும் மதிவாணன் உடல் சிலிர்த்தனன். இதுகண்டு வருதியும் மதிவாணனைப் பிடித்துக் கொண்டு மாடத்தும்பரேறினன். ‘காதலோய் கொண்டு வருந்தும் செம்மல் மதிவாணன் ஒருவேளையேறுங்காற் படியிசை யிடறி வீழ்ந்திடி நென்செய்வது?’ என்று கருதியே அவனைக் காவலன் கையிற் பிடித்துச் சென்றனன்போலும்!

கண்டவக் கணத்தினே காதல் கொண்டிடா

தெண்டரு மன்பின ரெவர்கோ லாபவோ?

(20)

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஐந்தாம் அத்தியாயம்

புலவர் மருகன்

மேலை மாசி வீதியின்கண் வடபுறத்தில் வெண்கதை நன்கு தீற்றிய வீடொன்றுளது. அதன் வெளிப்புறத்தே சிறிதும் பெரிதுமாய் தெற்றிக ளிரண்டுள். அவற்றுட்பெரிய தெற்றியிலொருவன்செந்தமிழ் தூலுங்கையுமா வுலாவுதலை யுற்று நோக்கின் அஃதோர்தமிழ்ப் புலவரது இல்லமாயிருக்கலா மென்றுன்னுதற் கிடனுண்டு. இனி யுட்புகின் ஒரு சிற்றிடைகழி யுளது. இவ் விடைகழியின் தென்பாங்க ரோரறை சிறிது செவ்வனே யலங்கரிப்பட்டிருந் தது. அவ்வறைக்குத் தவக்குறிய சாளரங்களிரண்டிருந்தன. அவையிற்றினுள் ஒன்று மட்டுமே யென்றுந் திறந்திருக்கும். சிழ்மேன் மதில்களை யடுத்துப் பெரிய மரப்பெட்டிகள் ஏழுபெட்டிருந்தன. அப்பெட்டிகளின்மீது பனையோ லைச் சுவடிகள் அவிழ்ந்தன சிலவும், கட்டியன சிலவும், மையுண்டன சிலவும்

செல்லுண்டன சிலவும், சிதறுண்டன சிலவும், முறிந்தன சிலவும், தொனையுண்டன சிலவுமாயிருந்தன.

இத்தகைய அறையின் கண்ணே அற்றை ஞான்று காலை யொருவன் ஏதோ மிகக் கருத்துடன் தேடி வான்போலத் தேடிக் கொண்டிருந்தான். இனி யல்வறையினுட்புகாது மேற்சென்றக்கால் ஓரகன்ற கூட முளதாகும். அக்கூடத்தின்கண் நீலக்கம்பலமொன்று விரித்திருந்தது. அக்கம்பலத்தில் நால்வ ராடவ ரிருந்தனர். அவர்களெதிரே யோரிருக்கை, பிரம்பினாலாயது இருந்தது. அதன்கண்ணே மெல்லணை யொன்றன்மேல் வயோதிகரொருவர் வீற்றிருந்தனர். அவர் நன்னர் வளர்ந்த யாக்கையர்; உற்பலம் போன்றினி தொளிரு மேனியர்; குஞ்சியென்னுங் கோதறு தலையினர்; நீறுபூத்த நெற்றியர்; அண்ணலா ரக்கமலை யளவில வணிந்த களத்தினர்; அடிக்கடி 'திருச் சிறம்பலம்' என்னும் நாவினர். அத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த பெரியோர் தம் எதிரிருக்குரைய மாணவரை நோக்கி 'மைந்தர்காள்! நந்தம் மறையவர்கோ மான் மாறநாயனார் சோமயாகஞ் செய்வான் விழைந்து பல்லாண்டுகளாக அதற்கு வேண்டிய பல்வகைத் துணைக்கருவிகளையுஞ் சேர்த்து வைத்துக் கொண்டு நந்தர் திருநாவலூர் வள்ளல் ஆளுடைய நம்பிக்குத் தங்கருத்தை வெளிப்படுத்துவானுன்னி அவர்த மிருப்பிடமாகிய பரவை நாச்சியாரது திருமாளிகைக்கட் புக்கனர். அந்நேரம் நாச்சியா ரருகினிருந்து சுண்ணந்திற் றிய வெள்ளிலைச்சருள் பாகுடன் மடித்துக்கொடுப்ப, நம்பியார் வாயினிற் கௌவி மென்று மென்று தின்றுகொண்டிருந்தனர். அந்நிலையிற்கண்ட மாறர் அவ்விருவரையும் ஆசீர்வதித்துத் திருநாவலூரரை நோக்கி, "ஐய! நம்பி! நீ பெம்பெருமான் முக்கட் கடவுளது நல்லருண் மேவினை; அவரும் நின்பாற் பெருவிறப்புடையராய் நீ வேண்டின யாவும் வேண்டியாக் களியா நின்றனர். ஆதலின் நின்னிடம் யானென்று வேண்டிவல். அதனை மாறாது எற்குதவுதல் வேண்டும். அஃதென்னோவெனில் யான் சோமவேள்வி செய்வான் விரும்பி யுரியவு பகரணங்களனைத்தையும் ஒருங்கு கூட்டி வைத்துளேன். அவ்வேள்வி யினிடத்து நந்தர் தியாகராசப் பெருமானே நேரிற்போந்து அவிவேற்றுக் கொள்ளுமாறு செய்தல் வேண்டும்" என்றனர். எனலு மெங்கள் சுந்தரக்குரி சில் சொல்வார்: "ஓ! தீக்கிதர்பெரும! துந்தம் விருப்பம் மிகச் சிறப்புடைத் தே. ஆயினும் அண்ணலார் கருத்தறியாது யானென்றுஞ் சொல்லுதற்பா லெனல்லேன். எனினும் தும்பொருட்டு என்னாலியன்றவளவு வீட்டிற் பார்ப் பல்" என, மாறநாயனார் விடைபெற்று வீட்டிற்கேகினர். அதன்பின்னர் அஞ் ஞான்றைக் கங்குற் போழ்தினிற் கடவுளைக் கண்டு பரவைநாதர் மாறர்தங் கருத்தினைப் பெருமானிடங்கூறி 'அவர் மாட்டு நீவிர் கருணை புரிதல் வேண் டும்' என்றலும் தமிழ் வலைப்பட்டோன் சாற்றுவான்:

"தன்னியதய மெற்களியாத் தகையுடைய மாறனுக்கே
வென்னுருவங் காட்டியவ னின்னவியேற்றிடல்வேண்டும்?"

என, அம்பிகை பாகன் தனன்பர் 'நீவிர்' என்பொருட்டே னுஞ்சென்று அவரிடும்
 அவிபேற்றல் வேண்டும்' என்று மீட்டும் வேண்டலும், புற்றுதித்த பிஞ்ஞகன்
 அற்றேல் யான் வேசிவக் கோலத்தொடுஞ் சென்று, அவன் தன் அவிக்கொள்
 வல், மற்றும், யானின்ன கோலத்தொடும் போதுவல் என்று நீ யவற்குக் கூறு
 தல் தவிர் தி' என்று போயினன். வழிநாட்காலை நந்தஞ் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமி
 கள் 'மாற நாயனார்க்கு மதிசூடிய வேணிபார் வந்தவிபேற்பார்' என்று சொல்லி
 விடுத்தனர்; உடனே மாறரும் பெருங்கருணைப் பித்தர் தம்பிரானே வேண்டிச்
 சோமவேள்வியைத் தொடங்கினர். யாகசாலையும் பெரிதாக வகுக்கப்பட்டது.
 பல்பிளவுபட்ட பார்ப்பனக் குழாமுங் கூடிற்று. ஆதுவர் கூட்டமு
 மடைந்தது. சிவபெருமான் தன் காட்சியைக் காண்கிறபானேனையொருங் கூடி
 னர். வேதகோஷம் முழங்கிற்று. சைவச் சிறுக்களெல்லாம் தேவர திரு
 வாசகத் திருமுறைகளை யோதிக்கொண்டே பொருபுறம் விளையாடினர். வேள்
 வியுமொருவாறு முற்றி அவி பகரு மமயம் வந்துறலும் சொன்னசொற் றவ
 ருச்சோதிமேனிபன் தான் வேசிவத் திருக்கோலங்கொண்டு உலகின்ற அம்
 மையைத் தன்னுருவிற்கேற்ப வேசிவிச்சி யுருக்கொளச் செய்து, தனது சிவ
 கணங்களினைத்தையும் வேட்டை நாய்களும் பன்றிகளு மாக்கிக்கொண்டு முத்
 தலைச் சூலமொன்று கையகத் தேர்தி மகச்சாலையை நோக்கி வாரா நின்றனர்.
 அதுகண்ட யாகசாலைக்கணிநுத்த வேதியர் யாவரும் ஒப்பெனக் கூயெழுந்து
 அவர் தமை வாங்கு வந்தவாறெலாம் தெழித்து அடித்துத் தூர்த்தவும் புக்க
 னர். அன்பு வலைப்பட்ட வண்ணல் தன்னை வைத்தித்துத் தூர்த்தியும் திருமியே
 கலானாகித் தன சிவகணங்களை நோக்கலும் நாயும் வன்றியுமாயிருந்த அன்
 னர் அங்கனம் பெருமான்மாட்டி இறப்பப் பெருந்திக்கிழத்த அப்பாவியர்
 மீது பாய்ந்து கடித்துக் கொன்று மகச்சாலை முழுதும் பிணச்சாலை யாக்கினர்;
 அதான்றியும் அந்தணர்பொருட்டு ஆண்டு ஆக்கியிருந்த நெய் பால் தயிர்
 அடிசின் முதலிய பாவற்றையும் அப்பொய்ஞ்ஞமலிகளும் பொய்வன்றிகளும்
 உண்டுகழித்தன. உடனே கிராதருபக் கிரீசனும் தன்னையே மனத்தின் கண்
 சிந்தித்து அவிபினைக் கைக்கொடி தன் வரவினை யெதிர்பாராநிற்கும் யச்சவா
 விற்பால் விரைந்து சென்று நின்றலும், கிருதார்த்தனாதல் வேண்டி நின்ற
 மறையவர் தலைவர் உடனே அவிபினை வேசிவக்கோலமுறு விடையோன்றன்
 கையினின் சிறிதும் ஐயுறுது பெய்தனர்; அதனை யெம்பெருமான் அகடா
 வுண்டு ஏற்றுக் குன்றின்மேலிருந்து காட்சி கொடுத்து அவர் தமையுய்யக்
 கொண்டனர். இதுபற்றி யன்றே யவர் சோமாசிமாற நாயனாராயதூஉ மென்க'
 என்று சொல்லாநிற்ப, அவ்விட்டின் மாடத்தும்பிரே ரறையின்கண்ணே
 யின்னிசைப்பாட்டும் மன்னிசைக்கல் வியும் வல்லளாய், எழிலுங் குணமுமி
 யைந்த பூங்கொம்பராய் மிளிர்ந்தரும் ஓரிளம்பருவப்பெண் தனது வார்சூழல்
 கோதி முடித்துக்கொண்டு நின்றாள்.

அப்போழ்த்துக் கரியமாலையை காணையொருவன் விரைந்து அவட
 குப் பின்பிறம் போந்து அவடன விழிகளிரண்டையுந் தன்னிருகையா விறுகப்

புதைத்துக்கொண்டு நின்றான். அன்னன் மொருவன் கண்புதைத்த துணர்ந்த அந் நங்கை “விடுதி விடுதி விடுதி” என்று மெல்லெனக் கூயினள். அதற்கவன் “இதுவே நந்தமக்கேற்ற நல்லவிடுதி” என்று கூறி நகைத்தான். என நகைத்தலும் அவன் “மாயவ!” இஃதுனக்குத்தக்கதன்று. நிற்பெருந்தன் மையோ டேலாது. என்னைவிட்டுவிடு. அல்லாக்கால்பான் உரத்த குரனில் எந்தையைக் கூவுவேன்” என்று வெகுண்டனள் போலக் கூறினள். உடனே மாயவன் தன்னிருகரங்கனையும் வாங்கிக்கொண்டு அவட்கு முன்புறம் போந்து “அம்மா! கயற்கணி! அடியேன்மீதும் அத்துணை வெகுளியோ?” என்றான். இது கேட்ட கயற்கணி “யான் நன்றாய்க் கோதி முடித்திருந்த கூந்தலவிழ்ந்து குலைந்துவிட்டதே! இனி யென்செய்வது?” என்றான். அதற்கு மாயவனுடனே “கொண்டலும் கறுத்து நிகர்க்கலாது தங்கண்ணீர் சொரிந்து உருவழியுமாறு புரியும் நின் கூந்தலை யான் சீவி முடிக்கின்றேன்” என்று அவளது கூந்தலைப் பற்றப் புகுமளவினில், அவள் சிறிது விலகிக் கொண்டு நின்றா “நீ யென்னைத்தவிர்ந்து வேறெம் மங்கையையுங்கனவினும் விழைபேன் என்று சொக்கலிங்கப் பெருமானறியச் சத்தியஞ் செய்து வாய்மொழி கூறினான் நீ யென் கூந்தலைத் தொடற்பாலையல்லே” என்றான். சிறிது போதுந் தாமதியாது உடனே மாயவன் “அங்கனமே செய்வல்: சொக்கலிங்கப் பெருமானது தலையினும் அறைவல். அதனைப்பற்றி நீ யையுறலொழிக். ‘நீ வேறு யான் வேறு’ என்னு மெண்ணமும் என்மனத் தெப்பொழுதேனும் நிகழ்ந்திற்றிலது. இஃதுண்மை” என்று வாய் கூசாது மொழிந்தான். அதனை மெய்யெனத் தெருண்ட மங்கை கயற்கணி யுடனே புன்முறுவல் கோட்டிச் செந்தாமரைமுகஞ் சிவந்து நின்றான். அஃதுணர்ந்த மாயவன் அவளை யணைந்து தனகரங்களாற் றமுவுபு அவளை இருகபோலங்களினும் அகங்குழைய முத்தமிட்டான். உடனே யிருவரும் ஆண்டு நாலவிட்டிருந்த பொன்னாசற் பலகையின் மீதிரீஇத் தங்கள் தாளினாற் றறையினை யுந்தி யாடிய தொடங்கினர். அவர்களுக் கெதிரே யொரு நிலைக்கண்ணாடி நிறுவியிருந்தது. அவர்கள் நிலத்தினை யுந்தியாடுந்தொறும் அவர்களுருவம் அவ்வாடியின் கண்ணே தோன்றுதலும், ஊசல் பின்னிடுந்தொறும் அவ்வுருவங்கள் மறைதலுமாயிருந்தன. அவ்வாடியை யுலகமாகக் கருதிக்கொளின், அதன்கண் அவர்களது உருவந்தோன்றுதலைப் பிறப்பாகவும், உருவம் மறைதலை மரணமாகவும் அவ்வூசலைக் கருமத் தொடராகவுங் கொள்ளலாம்; ஊசலாடி யோய்தலை யிருவினையொப்பி னிறுதியிலுண்டாகும் மலபரிபாக மென்னலாம்.

இனி யிதறிந்த, மாயவன் “ஓ! கயற்கணிக் காரிகாய்! ஓரின்னிசைத் தமிழ்ப்பாட்டுப் பாடுகிறாயோ?” எனலும், கயற்கணி “ஓ! அங்கனமே நின் விருப்பத்தின் வண்ணமே பாடுவல், கேட்டி” என்று பின்வரும் பாடலைக் குயிலினு மினிய குரலினிற் பாடினாள் :

“ஐந்த் கலமுடையா னோக்கு குலமுடையான்
சுந்த மனமுடையான் றேமில் கனமுடையான்
வித்தை குணமுடையான் வேண்டு பணமுடையா
னித்தகைய நாயகனை யெய்திற் குறையென்னோ?
இன்பத் தலைமகனை யெய்திற் குறையென்னோ?”

(22)

இப்பாடல் கேட்ட மாயவனதுடல் புளகித்தது; புயங்கள் வீங்கின; மகிழ்ச்சி மேலிட்டது. உடனே மாயவன் அவனை மீட்டுந் தழுவி முத்தமிட்டுத் தன் மடியிற் சார்ந்திக்கொண்டனன்.

இவ்வாறவர்களிருவரும் இன்புடன் பொன்னாசலாடிப் பாடிக்கொண்டிருப்பழிக் “கயற்கணி! கயற்கணி!! கயற்கணி!!!” என்ற விளியினை முக்கா விசைப்பக் கேட்டனர். கேட்டலும் ஞெரோலென ஓசலாட்டமும் நின்றது; கயற்கணியு மெழுந்து சிழிழிந்தோடினள்; மாயவன் மட்டும் மேலேயே யிருந்தனன்.

“அந்தோ! இன்னு மொருமுறை முத்தமிடலாமென்றிருந்த வெற்கு அது சிந்தியாவண்ணம் மெய்ம்மொழிப் புலவர் கயற்கணியை விளித்தனர். இனியென் செய்வது? அவர் மகள் கயற்கணி மீட்டு மிவண் வருங்காறும் காத்துக்கொண்டு நிற்கோ? அன்றியேகு கோ?—அப்பேதை பெண்ணையே முற்றும் நம்பியிருக்கின்றனர். நேற்றை ஞான்று அவள் கூறிய வறுதிமொழியை யென்னென்கேன்! ‘உன்னையன்றி வேறெவரையுங் கனவிலுங் கருதேன், நீயே யென்னுயிர்! என்னின்பம்! என்னறிவு! என்னிறைவன்!’ என்று மனங் குழைந்த சொற்றனள். இத்தகைக் கற்பரசியையோ கைவிடுவது? புலவர்க்குந் தம்மகளை பெற்களிப்பதிலேயே மிகவும் விருப்பமென்பது முணர்ந்தேன். எல்லாவற்றிற்கும் யானிப்பொழுது மோன விரதம் பூண்டிருந்தலே மேதக்கது. ஒருகால், மதிவாணன் என்மீதேற்றி யிருக்கும் குற்றங்களைக் குறித்து ஏதேனும் ஆராய்ச்சி யேற்படி, அக்காலத்து இது பேருதவியாகவும் நிற்கு மன்றே! புலவரு மென்னைத் தன் மருக னென்றே கருதி மன்னவரிடத்திற் பரிந்து பேசலுங் கூடும்—ஓ! என்னே யென்மடமை! மதிவாணனைத் தொலைத்தலை விடுத்து இஃதென்கொல்! என்றன் நிலைமையென்? புலவர்தம் நிலைமையென்? யானோ புலவர் மகளை மணப்பது? கரும்பினுமினிய வேம்பன்மகளை மணத்தலை விடுத்து வேம்பினுங் கைக்கும் புலவன் மகளையோ பரிசிப்பது? ஐயோ! பாவம்! பாவம்!!!” என்று மாயவன் தனக்குள்ளே பிதற்றி நிற்கையில் ஓரமுகைக் குரல் கேட்டது.

உடனே யஃதென்னென மாயவன் இழிந்து சென்று வினவலும், கயற்கணி, தன்றுதையார் ஆணையின் வண்ணந் தேவாரத் திருமுறையை யெடுத்துக் கொணரச் சென்றபோது அவளது வலக்கரத்துச் சுட்டுவிரலிற் றேட்டுகொட்டிற்றெனத் தெரிந்துகொண்டனன். அக்கணம் மாயவன் “யானிதற்குத் தக்க மருந்து கொண்டுவருவல்” என்று கூறி வெளியே சென்றனன்.

மாயவன்றன்செயல்க ளிவ்வாறாக. நீதியந்தலைவர் சொக்கநாதர், தம் பான் முன்னரே மன்னனாலானே தந்து அனுப்பப்பெற்ற திரிசிரபுரக் கலகச் செய்தியினைப்பற்றி யாராய்வான் புக்கனர். அங்ஙனம் புகுமுன்னர் மாயவ னைப்பற்றிக் காவலின் வைக்குமாறு ஆணையிடுதல் இன்றியமையாததாயிற்று. மாயவனோ மன்னவற் குறவினன். ஆயினுமென்னை? நீதிப்பார்வையி னுறவு பார்வையு முண்டுகொல்? இல்லையாதலின் நந்தம் நீதிதவறு நின்மலச் செல் வர் சொக்கநாதரும் தானேத்தலைவர் வேலவர்க்கு மாயவனைக் காவலிற் செறிக்குமாறு நிருபம் வேந்தனானையென விடுத்தனர்.

இங்ஙனம் ஆணையிறந்தது; உடனே யுணர்ந்த மாயவன் காலம்போக்க லின்றிப் புலவர் மாட்டோடி யாவற்றையுந் தனக்கு வேண்டியவாறு விரித் துரைத்து அவர் தம் மனத்தின்கண் மதிவாணனைப்பற்றி வேறுபட்ட கருத் துக் கொள்ளுமாறு செய்தனனேயன்றி, அப்புலவர்பிரானையுந் தன்பொருட்டு உத்தரவாதிபாய் நிற்குமாறும் வேண்டிக் கொண்டனன். உலகியனுரைப் பெறாத உத்தமப் புலவரும் தம்மருகனாவான் மீதுள வாஞ்சைபற்றி அவன் கூற்றினையுண்மையென் றுட்கொளீஇ ஒமென விணங்கினர். இவ்வாறு அவ ரது உதவிபெற்ற மாயவனு முடனே மறைந்தனன். அதுமுதன் மாயவனை நேடிக் கண்டுபிடித்த லரிதாய் விட்டது. முளரிமலைக்குஞ் சிராமலைக்கும் முறையே சேவகர் சென்றனர். மாயவன் நாளும் வழக்கமாய்ச் சொல்லுறா உம் இல்லங்கடொறும், பிறருணராவன மொற்றர்கள் அவனைப் பிடிக்குமாறு அமைக்கப்பட்டனர். கரத்துறை காவலருமிதன்க ணூக்கமொடுந் தலைப்பட்டு முயலாரின்றனர்.

இனி யிதறிந்க, தங்கள் தலைவ னானபெற்ற ஓர் காவலருளொரு வன் போந்து மெய்ம்மொழிப் புலவரிடம் மாயவனெங்கென வினாவினான். அதுகேட்ட பாவலர், “எது கருதி மாயவனை நேடுகின்றாய்?” எனலும், அக்காவலன் “அப்பிரபுஷின்மீது குற்றமேற்பட்டுளது; அதனைக் குறித்து ஆராய்ச்சி செய்து அதற்குத்தக வொறுக்குமாறு விசித்த வேம்பனானையின் வண்ணம் நந்தம் நீதியந்தலைவர் சொக்கநாதர் மாயவனைப்பற்றிக் காவலிற் செறிப்ப வானையிட்டுளார். அது பற்றி யெங்கடலைவன் என்னை பிவ்வயின் அனுப்பினான்” என்று கூறினன்.

இஃதுணர்ந்த புலவர் முகங்கறுத்துத் தம்மிருக்கை விட்டெழீஇக் காவலனை நோக்கிக் கூறுவர்: “ஏயே! பேதாய்! எந்தம் மருமகன் மாயவனை நீ யாவனென்றுன்னினை? நன்று நன்று நின்வாய்மொழி!! இன்னொருகால் அங்ஙனம்கூறெல். அது பற்றித் தீவழியொழுக்கேல் எம் மருகனாவான் குற்ற வாளியென் றேற்படிஸ், அப்போத்து பார்த்துக்கோடலாம்” எனக் கேட்ட காவலன் சிறிது நகைத்துச் “செந்தமிழ்ப் புலவீர்! நீவீர் அங்ஙனங் கூறுத லொழிமின். எடுத்தவுடனே மாயவன் குற்றவாளியென் றெவ்வணமேற்படும்? எல்லாவற்றையும்பற்றி யாராய்ச்சி செய்த பின்ன ரன்றோ மெய்ம்மை வெளிப்

படும்? அவ்வாறு ஆராய்ச்சி செய்தற்கு நந்தம் மாயவன் வாய் மொழி யின்றியமையாத தாமன்றே?—” என்று கூறி முடிக்குமுன்னே, புலவர் “அற்றேல் அவ்வாராய்ச்சிக் காலத்து அவனது வாய் மொழி வேண்டுழி அவன் நீதிச் சாலைக்குத் தானே போதருவான். அங்கனமிருப்ப அவனை யாவற்றிற்குமுன்னர்க் காவற்சிறையகஞ் செறிப்பானேன்?” என்றனர்.

உடனே காவலன் “நற்றமிழ் நாவலீர்! நீதிமுறை தூல் அன்னனஞ் செறிக்குமா விதித்தலின் யாங்கள் அவ்வாறு செய்யத் தலைப்படுகின்றேம். அதுபற்றி பெய்மை வெகுளன்மின்” என்றான். அதுகேட்ட புலவர் நீதி யையும், நீதிமுறையையும், நீதிச்சாலையையும், நீதியற் தலைவரையும், ஊர் காவ லரையும் தமக்குத் தோன்றியவா றெல்லா மிழித்துரைத்து வாய்க்குவந்த வண்ணமெலாம் வாய்நோவுக்காறுந் தெழித்தனர்.

காவலன் புலவர் வாய்வெளிப்பட்டன வனைத்தும், அறியாமையா னெழுந்தனவென் றுணர்ந்தனனேனும், அவர் வரம்பு கடந்து சேறலைச் சிறிது அடக்குதல் கருதிக் கூறுவான்: “வண்டமிழ் வல்லீர் சற்றேயான் கூறுவ தைச் செவிமடுத்தல் வேண்டும். நீவிர் இன்னணம் அரச முறைக்கேற்ற வனைத் தையு மிழித்துப் பழித்துத் தெழித்து மன்னவன் மாட்டுப் பெருவசை யிழைத்தீர், மன்னவனுனைவழி யொழுகு மெம்மனோர் கேட்கும்படி யிங்க னம் கூறியதனால் நீவிருந் குற்றவாளியாயினீர். இராசத்துரோகியாயினீர்! மெய்மொழிப் புலவரென்பது உமக்கு உள்ளவாறே காரணக் கருதியிட்ட பெயராயின் நீவிர் ஆராய்ச்சிக்காலத்து இக்கூறிய பாவற்றையும் சிறிதேனும் மறையாது கூறுவீர். அப்போது நந்தம் நாவன்மையைக் காண்பல்” என னும் புலவர் “ஈண்டு மாயவனிருக்கின்றிலன். நீ யினியொரு கணமேனு மிவ் வயின் நில்லாது நின்றன் றொழிலில் மேற்சேறி. அங்கனஞ் செல்வாயல்லே யேல் நீயெமதாற்றல் இற்றென்றுணர்வை! புல்லியோய்!” என்றனர்.

இவ்வாறு புலவர்பெருமான் வெருட்டியும் அகலகில்லாத காவலன் சிறிது பணிந்து கூறுவான்: “ஆன்றமைந்த அருந்தமிழ்ப் புலவீர்! எளியெ னேன் புன்சொல்லையுஞ் சற்றுச் செவியிலேற்பீர். என்றன் கூற்றுக் கொல்லர் மறுகினி லூகிவிற்ப தொக்கு மெனினுஞ் சிறிது துணிந்து கூறுவல். கேண்மின்.

* சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னு

மேமப் புணையைச் சுமம்.”

(23)

என்றவப் பெருநாவலர் பொய்யா மொழியை நீவிர் பொச்சாந்தனிரோ?” என்ற சொற்கள் காகினிற் புக்கவளவிற புலவர் “என்சொனாய்? தீயோய்! கற்ற விந்தையைக் குரவற்பாற் காட்டுவான் புக்க இழி மாணுக்கனை யொப்பப், புல்லறிவாள! நீ யென்னை பகர்ந்தனை? ஈதோ நின்றன் புன்பொறி நாவைக் கொய்தற் குரிய வழியினை நாடுதும்; எமதாற்றலையின்னே காண்டி.” என்று

* திருக்குறள்.

கோடையிடி யிடித்தெனக் கூறித் தமது அகங்கையா லவன்றன் கதுப்பினிற் பொட்டெனப் புடைத்ததோடமையாது ஊர் காவற்றலைவன் முருகன்பா லோடித் தன்னகத்தற்ற வனைத்தையுங் கோவென வாய்விடுத்தரற்றி முறை யிட்டார். முறையிட்ட நந்தம் மூதறிவாளரை முற்றுங்கேட்ட பின்றை அவர்தமைச் சார்த்தப்பித்தி யண்ணிதோ ராதனத்திருத்தி ஊர்காவற் றலைவ னுரைப்பான்: “கவிஞர் பெரும! நீவிரியாத தொன்றில்லை. நுந்தம் மேதக வுடைமை யறியான் அப்பேதைக் காவலன். ஆதலினது பற்றி நீவிர் கவலற்க. அவற்குத்தக்க புந்தி புகட்டுவல். “நீவிர்வாளா திருத்திர்” என்றலும், கலைஞர் கோமான் “தும்மாலுரைப்ப தொன்றுளது. அஃதென் கொலோவெனில் மாயவனைப் பற்றிக் காவற்சிறையகம் படுப்ப தொருதலையான் வேண்டப்படு வதேயோ?” எனவினாவினார். அதற்குக் காவற்றலைவனும் விதிவிடை கொடுத்தனன். அது கேட்ட தென்மொழி வல்லுநர் “அற்றேல் அவன் காவலிற் படாமைக்கேற்ற சூழ்ச்சியொன்றுசொல்லல் வேண்டும்” என்றிரந்தனர்.

இஃதுணர்ந்த முருகன் “நீவிர் இதுபற்றி யிவ்வளவு மட்டும் வேண்டி தலை யுற்று நோக்குமிடத்து அவன்பால் நுந்தமக் காவதொன்றுண்டுபோ லும்!” என்று குறிப்பின் வினவலும், “புலவர் காவற்றலைவீர்! மாயவன் எந்தஞ் செல்வமகள் கயற்கணியைக் காதுவித்துளான். அவளுமிவனையே மணப்பலென்கின்றனர். ஆதலிற் கடவுள் கருணையே முற்கொண்டு அம் மணவினையையுங் கடிதினில் முடிக்கலாமென் றுன்னினேம். ஆகவே பெந் தம் முருகனாவாற்கு எம்மாலியன்றவளவு உதவி புரியுமா விழைகின்றேம்” என்று சிறிது மகிழ்ச்சியொடுங் கூறினர். “அஃதுமது விருப்பமேற் கலகச் செய்தி யாராய்ச் சிக்காலத்துமாயவன் தவறாதுவருதற்கு உத்தரவாதியாய் நீவிர் நின்றல் வேண்டும்; அங்ஙனம் நின்றலென்று நீவிர் உட்படைச் சீட்டு மெழுதிக் கொடுத்தல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்தபின்னர்க் குறித்தகாலத்து மாயவன் வாராதொழிவனேல் நீவிர் அகப்பட்டுக் கோடல் வேண்டும். அப் போழ்தத்து எம்மனோரால் தும்பொருட்டேதுஞ் செய்தலியலாது. ஆதலின் நீவிர் செய்வான் கருதுவதை நன்னர் யோசித்துச் செய்யின்” என்றான் முருகன்.

இவையனைத்தையுங் கேட்டு மனங் குழம்பிய புலவர் நாதத்திமாற் றவில்வார்: “யான் மாயவன் பொருட்டு உத்தரவாதியாய் நிற்கின்றேன். அவனைச் சிறைப்படுத்தாது ஆராய்ச்சிக் காலத்துமட்டும் வருமாறு செய்வீர்—” என்று கூறாநின்றழி ‘ஓ’ வென்றொரு பெருங் கூச்சற் கேட்டது. அஃதென் னென வெளிச்சென்று விசாரிப்புழி “யாவனோ வொருவன் போந்து புலவர் வீடு சென்று மாயவனை நேடியு அக்காவலனைப் பின்புறம் நின்று வாளானெறிந்து மறைந்து போயினன். அதுபற்றித் தெருவனைத்துங் குழம் பிக் கோலாகலப்படுகின்றது” என அவ்வயின் நின்றோர் கூறலும், முருகன் ஆண்டுள்ள வொரு காவலனை விளித்துத் தன் கலிமாவனைப் புனைந்து கொணரு

மாறு ஆணையிட்டான். அங்கனம் இட்டது கேட்டார் அஃதெவன் நின்றது கண்டார். உடனே முருகனும் அதன் மீதேறி விரைந்தேகினன். புலவருந் திகைத்துக் காவற்சாலை விட்டுப்போயினர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஆறாம் அத்தியாயம்

நகர்ப் புனைவு

புரவியேறிப் போன முருகனோ காவலனெறியுண்டு கிடந்தகனக்குறுகி வினவியபோது பிக்குணிக்கோலம்புனைந்து வீடுகடோறும் ஐயமேற்றுச்செல்லா நின்ற கரவாளனொருவன் கரவாளினெறிந்து பொள்ளெனமறைத்து போயினனென்றார் அவ்வயின் நின்றார். உதுகேட்ட காவலர் தலைவன் பரியினிற் நிழிந்து ஆயிடை நிகழ்ந்தனவற்றை யெல்லாம் நன்னர் நோக்கிய பின்பைப்பிக் குணிக்கோலம் புனைந்து போந்தான் இவ்வழிப்போந்தன னென்பதனையும் இவ்விவ் வில்லங்கடோறும்ஐயமேற்றன னென்பதனையும் காவலன் புலவர் வீட்டுவாயிலினிற்புழி அக்கயவன் இவ்விடம் நின்றன னென்பதனையும் அவனது உயரம் நிறம் தோற்றம் முதலியனவற்றையும் பற்றி ஆராய்ந்தறிந்து கொண்டனன்றி, அத்தியோன்றன் அடிச்சுவடுகளைக்கண்டு குறித்துக்கொண்டு பிக்குணிக்கோலப் பேய்மகன் சென்ற திசைவழிச் சில காவலரையேவி நேடுமா விடுத்துத் தான் வேலவரது இல்லத்தை நோக்கிக் கனவட்ட மிவர்ந்து கடுகிச் சென்றான்.

முருகன் வகுத்துரைப்ப நடந்த செய்தி யனைத்தையுங் கேட்ட வேலவரும் மாயவன் மாட்டு வெறப்பு மிக் கூர்ந்து 'என்னெனமேனும் மாயவனைக் காவலிற் செறிக்குதும்' என்று உறுதிபூண் டெழுந்தனர்.

இடையிற் சென்ற காவலரோ பொய்ப்பிக்குணிக் கோலத்தான்றன் வேடத்தை மாற்றிவிடுவானென்பதனை மறந்தனராய் வழிக்கட்டிநித்த பிக்குணிகள் யாவரையும் பற்றிக் காவலிற் செறித்தனர். இனி வேலவ முருகரிருவரும் வேற்றுக்கோலங் கொண்டு கொய்யுனைக்கவிமா வேறித் தென்மேற் நிசையிற் சென்று திருப்பரங்குன்றத்துற்றுத் தருவத் தலைப்பட்டனர்.

இவ்வாறிவர்கள் தேடாநிற்ப மாயவனோ பரங்கிரிக்கருகிலுள்ள கூத்தியர் குன்றமென்னுஞ் சிற்றூரின்கண் ஒரு நாடகக் கணிகையி னில்லத்தினுற்றுக் கட்டிவிற்படுத்துக் கவலையற் றுறங்குவானாயினான்.

சிறிது நேரத்தினுள்ளெல்லாம் ஆயிடை யோரரவமெழும்பிற்று. அஃதென்னென அக்கணிகையும் விசாரிப்பச் சென்றனர்; சென்று 'மாயவனைத் தேடிப்பிடிப்பான் காவலர் ஊரூராய்ப் போய் வீடு வீடாய்ச் சோதிக்கின்றனர்' எனக் கேள்வியுற்றனர் மனங்கலங்கினள்; பெருமூச் செறிந்தனர்; 'ஐயகோ!

யாவிரேனும் என்மீதும் ஐயங்கொள்ளுவாரோ?" என்று அஞ்சித் தன் மனோ விகாரங்களை வெளிக்காட்டாது உள்ளடக்கினன்; இனி யவ்வயின் நின்றலும் நேரிதன்றென விட்டை நோக்கி விரைந்து செல்லுமாறு அடியெடுத்து வைத் தவன் 'அம்மீவோ! நான் விரைதல்பற்றி யையப்படி நென்செய்வது?' என்று சிறிது மெல்லென நடந்தனள். அப்போழ்தத்து மாயவனது நிலைமைநினைவிற்கு வரலும் எடுத்தடிவைத் தேகினன்.

இந்நாடகக் கணிகையின் செயல்களை யுற்றநோக்கிக் கொண்டிருந்த பொரு காவலன் பிறர்காணாது அவனைப் பின்பற்றிச் சென்றான். சென்ற கணி கையோ மாயவனை யெழுப்பி "மறைதி! மறைதி! நின்னை நேடுகின்றனர்" என்ற னன். இச்சொற்கள் செவிப்பட்டமாயவன் எழுந்தனன் புனைந்தனன் பறையர் தங்கோலம்! கைப்பறை யெடுத்துக்கண கணென்றடித்துப் பொய்ப்பறையனு முடன் போந்தனன் வெளியில். எதிர்கண்டகாவலன் அவனை யயிர்த்து "ஓ! பறையோய்! நீ யென்னுடன் போதுதி. அல்லாக்கால் நின்னைச் சிறையகஞ் செறிப்பல்" என்றனன். "ஓ! தம்முடன் போதுதற்கென்னை? இழிகுலத் தேனையு மொருபொருட்படுத்தி அழைக்கும் துந்தங்குழுஉவிற் செல்லும் பெரும்பேறு பெற்றேன்" என்றன நெவரையு மேமாற்று மாயவன். உடனே யவனைப் பற்றிக்கொண்டு நால்வர் காவலர்நண்ணினர் மதுரை நோக்கி.

பாக்கிரி யருகர்ப் பறையர் பலர் ஒடோடி வந்து "அண்ணா! போதியே? அப்பா! போதியோ !! ஐயா! போதியோ!! எம் அரசே! போதியோ!" என்று தாங்கொண்டு செல்லும் பறையனை நோக்கி யழுதல்கண்டகாவலர் சிறிது மன மிளகினரேனும் இடங்கொடுத்திலர். இவ்வாறிவர்கள் இடங் கொடுத்தவின்றி மாயவனைப்பற்றிக்கொண்டு செல்லுறா உம் நெறிக்கட் பசு மலையருகின் எதிரே யெண்மர் குருதிபடிந்த குந்தக்கையினர் போதரக் கண்டு அவரொடும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போழ்தத்து அவர்களுளொருவன் காவலரைநோக்கிக் "கயவருட் கயவனாகிய மாயவனென்னை யிக்கோலங் கண்டனன்! காண்மின்" என்று கூறித் தன்னுடலினை யவர்கட்குக் காட்டி நின்றான்; அவர்களுளின்னொருவன் "இவனை மாயவன் குத்திய குந்தம் இது காண்டிர்" என்று சொற்றுச் செந்நீர் தோய்ந்த குந்தமொன்று காட்டினன்; அவ்வமயத்திற் கீழ்த்திசையிற் குதிரை யேறி விரைந்து செல்லாநின்ற பொருவனைச்சுட்டி மூன்றாவன் "ஓ! ஆவயினோடு கின்றனன் மாயவன்! ஆவயினோடுகின்றனன் மாயவன் !!!" என்று கூயினான். இதுகேட்ட காவலரிருவர் அவனைப் பற்றுமாறு ஓடினார்கள்.

இதற்கிடையிற்பறையர் கோலப்பாதகன் வடமேற்றிசை வழியா யோடி விட்டனன். கண்ணுற்ற காவலரிருவரும் மாயவனைப் பின்பற்றி யோடினர். பரியாளனைப்பற்றிய சென்ற காவலரிருவரும்போய்ப் பார்ப்புழிக் குதிரைவீரன் முருகனை யென்று தெளிந்து வெட்கமுற்றனரேயன்றித் தாம் போந்த செய்கி யையும் நடந்த செய்கியையும் முதலோடிதுதியாக முற்றும் மொழிந்தனர்.

இவ்வாறியவர்கள் மொழியக் கேட்டு நின்ற முருகன் செய்மைக்கண்ணே யொருவன் முன்னர் விரைந்தோடு தலையும் அவனைப் பிடிப்பா னிருவர் பின் னர்ச் செல்லுதலையும் கண்ணுற்று அருகினின்ற காவல ரிருவரையுந்தன்னெடு கடுகி வருமாறு சொல்லிவிட்டுத் தனதுகவிமாவனைத் துணைவிற செல்லும் வண்ணைத் தூண்டிச்சென்றான்.

இஃதிவ்வாறாக, பறையர் கோலத்தோடு மோடிப்போன மாயவன் மாடக்குளத்தினிறங்கி மடைப்புழையிற் புகுந்து மதகினீர்தாங்கும் ஓவின்சீ மொளித்துக்கொண்டான். பின்பற்றிச் சென்ற காவலரோ இதனை யறியகில் லாது தவித்தனர். அவ்வயிற் சுற்றிச் சுற்றிவந்தனர்; 'இவ்வழியினேயே யவன் போந்தான்; அதற்குளாவன் யாங்கனம் மறைந்து விட்டான்? இஃதென்னை விரைத!' என்றுரைத்து உளங்கவலா நிற்புழிமுருகனும் மற்றைய காவல ரிரு வரும் போந்தனர். உடனே முருகனும் அவர்தமுளிருவரை மடையின் மறு புறத்து நிறீஇ யொருவனை மடைப்புழையுள் துழைந்து நேடுமாரேவி மற் றொருவனுந் தானுமாய் மாயவனொளித்துக் கொண்ட புறத்தே நின்றனர்.

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் மடைப்புழையின் கண்துழைந்து மாய வனை நெடிய சென்ற காவலனுடலம் வெளியே போந்து விழுந்தது; யாவரு மதனை யுற்றுகோக்கிச் சென்ற காவல னிறந்து விட்டன நென்றெண்ணி யுளங்கவன்றனர்.

இதற் கிடையின் முருகன் நெடிய தோரிருப்புச்சலாகை தருவித்து அதனை மடையினுட் செலுத்திக் குத்துவான் புக்கனன். புக்களவில் உள்ளி ருந்த மாயவன் மடையின் மறுபுறஞ் சென்று வெளியேறினன். உடனே யாண்டு அவனை யெதிர்பார்த்து நின்ற காவலரிருவரும் ஓய்யெனக்கூய் அவன் மேற்பாய்ந்து பற்றலும் அவன் இவர்களைப் பொட்டெனக் கதாப்பினிற்புடை த்து மல்லினிற் கொண்டு பிடித்துப் போர் புரிந்துழிக் காவலனொருவன் காலொடிந்து வீழ்ந்தான்.

இத்துணையும் நிகழ்தலை மடையி னிப்புறத்திருந்து கண்ட முருகன் காவலனொடுஞ் சென்று பற்றப்புருதலும் மற்றோர் நின்றது; மாயவன் தலை குனிந்தான்; உடனே முருகனும் மாயவனை நோக்கி "என்னே! மாயவ! என்னையுன் னாற்றல்? எம்மனைவரையு மின்னணம் வருந்துமாறு வைத்தனையே இதன்காரணம் யாது கொல்? வாய்திறந்துரைத்தி" என்று வினா யினன். வின வலும் மாயவனொன்றும் பேசிலன்.

அஃதுணர்ந்து முருகனும் அவனைப் பற்றித் தலையிறுமாறு கட்டளை யிட்டான்; இட்டது கேட்ட மாயவன் "என்னைத் தலையிடுவோன் நீயேயோ? புல்லறிவாள்!" என்று கூறி முருகன்மேற் பாய்ந்தான்; பாய்தலும் பக்கத்திரு ந்த காவலர் மாயவனைப் பற்றிப் பிடித்து அவன் கைகால்களில் யாப்பிட்டனர்.

அங்கனம் பிடியுண்ட மாயவன் சிறைக் கோட்டத்திடப் பெற்றான்; மற்று, அரண்மனை மாடமீ மிசை மன்னவனொடுஞ் சென்ற மதிவாணன் பாண்

டியனது அந்தப்புரத்திலுள்ள மகளிர்க் கிடையே சென்று சேர்ந்தான். சேர்ந்ததுழி வேந்தனையின் வண்ணம் ஆண்டு வேய்ந்துளதோ ரிருக்கையின் கண் வீற்றிருந்தனன். இருந்த மதிவாணனைக் கண்டமகளிரெல்லாம் உள்ளத்து உவகை பொங்கிப் புன்முறுவல் பூத்தனர்.

அப்போழுத்துக் கன்னி மாடத்தினின்றும் பாங்கியர் பலர் புடைசூழ இன்பவல்லியும் போந்து கோப்பெருந்தேவியின் அருகர் நின்றாள். உடனே வேம்பனார் தன்வயிற் பிறந்த கரும்பனைய கன்னியைச் சுட்டி, “மதிவாண! இவளையன்றே நீ காண்டல் வேட்டது?” என்று கூறலும் மதிவாணன் “ஐயனே! இந்நங்கையை யன்றே யான் கைப்பிடித்தல் வேட்டது!” என்றான்.

தான் படத்தின்று கண்ட காரிகையைக் கண்ணெதிரே காணப்பெற்ற மதிவாணன், தன்பால் நிகழ்ந்தமெய்ப் பாட்டினை யடக்கும் வலியின்றி யுழுவான் புன்முறுவல் பூத்தான். இன்பவல்லியும் இடையிடையே தனது காத லனைக் கட்கடையால் நோக்குவாள்; உள்ளங்களிப்பாள்; இளநகை யரும்பு வாள்; ஒருபுறத்திரும்புவாள்; பெருந்தேவியின் புறத்தே நாணத்தினற்றனது முகத்தினைக் காப்பாள்.

இவ்வாறு சிறிதுபோழ்து கழிந்தது. அதன்மேல் இன்பவல்லி, பெள்ளெனப்போந்து, மதிவாண வள்ளலைத் தாளின்கட் பணிந்தாள். அதனை யெதிர்பாராத அருந்தமிழ்க் குரிசில் மதிவாணனும் இறும்பூது கூர்ந்து இன்ன செய்வதென் றறியானாய்ச் செழியனை யொருமுறை யேறட்டிப் பார்த்துத் தன் இருகரங்களானும் நங்கையர் தலைமணி இன்பவல்லியை வாரியெடுத்தலும் அவள் அவன் அருகரிருந்த தோராதனத்தின்கண் இருந்தனர்.

அதன்பின்னர் வழுதி “ஐயா! மதிவாண! தும்மிருவர்க்கும் யாங்கள் எமக் குள்ளே மணவினைசெய்து முடிக்கவேண்டுமென்றுகருதிபதற்கேற்ப ஆலவாய்ப் பெருமானடிகளருளினால் நீவிரிவருங் காதலுறுவீராயினீர். காத லில்வழிச் செய்யுங் கடிமணங் கடியப்படுவதொன்றன்றோ? ‘தும்மிருவர்க்கும் எங்கே மெய்க்காதல் நிகழாது போய்விடுமோ?’ என்று ஏங்குவேன் வயிற்றில் தனிப் பெருங் கடவுளார் பாலைப் பெய்தனர்” என்று சொல்லிக்கொண் டிருக்குமள வில், ‘மதிவாணன் தாதையார் தஞ்சைவாணர் மதுரைமா நகரம் போந்தனர்’ என்ற செய்தி அரசன் செவிகளில் வீழ்ந்தது. உடனே யாவரும் எழுந்தனர். மீனவர் கோமான் மதிவாணனை ஆண்டேயிருக்கும்படி பணித்துவிட்டு ஞெரே லென வெளிச்சென்றனன். அவ்வமையத்துப் படைநின்ற மகளிருங் கோப் பெருந் தேவியோட கன்றனர்.

அந்நிலையில் தனித்திருந்த இன்பவல்லி சிறிதுவெழுதக்கொண்டனளா யினும் அதனை யண்ணல் மதிவாணன் அறியாது மறைத்தனன். சிறிது நேரம் ஒருவரோடொருவர் பேசாது நம்பியும் நங்கையும் வாய்வாளாமேற்கொண் டனர். அதன்மேல் மதிவாணன் இன்பவல்லியை யணுகி, “என்னுயிர்க்காதலீ! நீ நிறம் வேறுபடக் காரணமென்ன? எந்தையார் இவ்வாயின் முதலமைச்

சராயிருந்து நிர்வாகிவருவது குழவிப்பருவத்து நட்பாளரல்லவோ? அதனை மறந்துகொல் மடவாய் நீயின்னணம் நானுவாயாயினே? நியைனை மறப்பினும் யானனை மறப்பவோ? அன்புடையாய்!" என்றலும், இன்பவல்லி, குயிலு நாணுறு மினிய குரலில் "தேவ! அங்கனம் என்னலை, என்னலை யிற்பென்று புனைந்து கூற வல்லெனல் லேன். நின்னைக் கண்டேன் காதல் கொண்டேன். அவ்வளவே. அதற்குமேல் யானென்றும் அறியேன்" என்றனள். (எப்பொ. முதுபேசுவானோ) என்று எதிர்பார்த்து அவளது கிளவி வேட்டு நின்ற மதி வாணன் செவியில் அமுதம் பெய்தது போலும் இருந்தன அவள் மொழிகள். உடனே மதிவாணன் "மாதராய்! யாமிருவரும் அரண்மனை யினுப்பணுள இளமரக்காவிற்குப் போக ஒருப்படுகியோ?" என்றலும் இன்பவல்லி யெழுந்தனள். அவளைக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு மதிவாணனு மேகினன்.

ஈதிவ்வாறாக தஞ்சைவாணரும் மாவீர வழுதியும் அளவளாவிப்பற்பல விடயங்களையும் பற்றிப் பேசிய பின்னர் வாணனார் மன்னவனை நோக்கி "மண வினை முடியுங்காறுந் திரிசிரபுரக் கலகச் செய்தியைக் குறித்து நிகழும் விசார ணையை நிறுத்தி வைக்கலாம். அங்கனஞ் செய்தலே நேர்" என்ற அளவில் உசிதனும் ஒமென விணங்கினன்.

அதன்மேல் நாலுந்து நாள்களும் மணவினைக்குரிய செயல்களே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. அரசனானையின்படி வள்ளுவராயினர் அரசவாஷின்மீது முரசுமேற்றிச் 'கோமகள்' இன்பவல்லியின் மணவினை நிகழ்ச்சிக்கு அறிகுறி யாக நகரெங்கும் அலங்கரிக்க' என்று முழக்கிச் சாற்றும் முன்னரே, நகரு ளார் தங்கனிருப்பிற்கு வெளியறிகுறியாகத் தங்கள் வீட்டு வாயிறொறும் பழ மணன் மாற்றிப் புதுமணல் பரப்பினர்; பந்தர் பல வேயந்தனர்; தூண்களில் தாறிட்ட வாழையுங் காய்க்குலைக்கமுகுந் திரைங்கரும்புந் தெங்கிலம் பாளை யுங் கட்டினர்; மயிலெனக் குயிலெனப் பாம்பெனக் கிளியெனத் தோரணம் பல தூக்கினர்; பூரண கும்பமும் பொலம், பாஸ்கைகளும் வைத்தனர்; நறு மணங் கமழு நாண்மலர் மாலைகள் நாற்றினர்.

இனி அரண்மனைவாயிலி னலங்காரத்தையிற்பெற வெடுத்துரைத்தல் எம்மனோர்க் கியலாதெனினும் ஓராற்றாற் கூறுகின்றும். முன்வாயின் முக மெல்லாம் முத்தெடுத்தார்; தாமரை வெண்முளைகள் பாய்த்தினார்; மின் வாய மணிக்கலசத்திற் பொற் செந்நெற்கதிர்கள் சூட்டி விளங்கவைத்தார்; பொன்வாழைகளை மரகதப் பைங்கமுகுகளொடுந் தோரணவாயிலில் ஏரணவ நாட்டினார்; ஒன்பான் மணிகளினுங் குயிற்றிய மீனக் கொடிகள் பல வானத் தசைந்தன. வலம்புரிச் சங்கம் நலம்புரிந்தேங்கின; மாரியு நடுக்கப் பேரிகை யதிர்ந்தன.

வீதியெங்கும் விழுவருவாயின; பதியிலார் வயின்றொறுஞ் சுகிபல வெழுப்பிச் சதிரயங் காட்டினர்; நாடகக்கூத்தியர் ஆடகத்தாக்கிய அரங்கினி லேறி அன்பொடு நடத்தினர்.

இவ்வாறு மதுரைமா நகரமெங்கணும் பொன்னகரு நாணியொதுங்
கப் பொலிந்திருந்தது; இந்நிரன் காழுற்று நாடொறும் வலம்வரும் மருதமா
தேவியின் நாட் கமல முகம்போலக், கடலாடையுடையுதித்த நிலமகளின் விழி
போல, நிலவி விளங்கிற்று.

அரசனுங் குடிகளு மம்ம வேறல
ருரைசெயி னுயிருலா முடல மாவராற்
கரிசறு காவலன் கன்னி மாமணம்
பரசுபு மதுரையம் பதிவ யங்கிற்றே.

(24)

ஆறும் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஏழாம் அத்தியாயம்

வாட்போர்

இவ்வாறு நாலீந்துநாளாய் நகர்ப்புனைவு நிகழா நின்றது. மணவினைக்
கென்று குறிக்கப்பெற்ற நாளும் நெருங்காநின்றது. அதற்கு இரண்டு நாள்
முன்னரோரிடது இன்பவல்லி தன் தாய் கோப்பெருந்தேவியொடும் பாங்கி
மாரொடும் வெகுநேரமட்டில் உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். தனது அருந்
தவப் புதல்விக்கு எவ்வாற்றாநுமியைந்த நற்றலைவன் வாய்த்தமை பற்றிக்
கோப்பெருந்தேவி கொண்ட மகிழ்ச்சிக்கோ அளவில்லை. புடைசூழ்ந்திருந்த
தோழியரெல்லாம் இன்பவல்லியின் மணவினையைத் தனித்தனி தங்கடங்கள்
மணவினை யெனவே கருதி மகிழ்வுற்றனர். அரண்மனையிற் குழைமுகப் புரி
சைசெயல்லாம் களிப்பெனும் கரையிலாக் கடலு ளாழ்ந்திருந்தது.

அற்றைநாளிரவு இன்பவல்லி துயில்கொளப் போன பின்றை நிகழ்ந்த
செய்திகள் இறும்பூதுசான்றன. ஏறக்குறைய நள்ளிரவு நண்ணலும் ஒரு
கதவந்திறக்கப்பட்டது; அவ்வாயிலாக நீண்ட வருவுடையா ளொருத்தி இன்
பவல்லியின் பள்ளியறைக்குட் புருந்தனர்; புருந்து பக்கங்களினெரிந்து
கொண்டிருந்த விளக்கங்களு ளொன்றொழிய மற்றைய யாவற்றையும் ளொரே
லென்ற வித்துவிட்டு இன்பவல்லியி னருகர்ப் போந்து அவளாதழகிய திரு
முகத்தை யுற்று நோக்கினள்; பிறகு சிறிது போழ்து கழித்து வெளியே போய்
விட்டனர். அன்னமவள் போனவுடனே நால்வ ராடவர் துணி சுற்றிய
தாளினர் மெல்ல மெல்ல ஒதைப்படாமல் நடந்து போந்தனர். அன்னார்
சிறிது நேரம் தமக்குள்ளே பொன்றும் பேசினர். மேலும் கீழும்பார்த்து நின்
றனர்; பின்னர்க் கோமகளார் துயிலுறும் கட்டிலினை யடுத்து வந்து அவளது
திருமேனிப் பொலிவுகண்டு திகைத்து நின்றனர். அவ்வமயத்தில் ஒருவன்
“காலத்தாழ்க்கலிர்” என்றான். அவன் தான் இவ்வயின் நின்றனென்பது
பிறர்க்குப் புலப்படாதவாறு இருந்து கொண்டு இந்நால்வரையும் நோக்கி மேற்

கூறிய வண்ணங் கூறினன் போலும். அவ்வாறு கூறக்கேட்டலும் மேற்சொல்
லியநால்வரும் இன்பவல்லியார் கண்வளர்ந் திருந்த மஞ்சத்தினைத் தோளினிற்
கொண்டு கதுமென வெளியேறி விட்டனர்.

அந்தோ! கோமகளில்லாத அக்கன்னிமாடம் வறிதே பொலி வழிந்து
போயிற்று.

கண்ணில் யாக்கைகொல்? திங்களில் கங்குல்கொல்?

அண்ணன் மந்திரி யற்ற வரசுகொல்?

பண்ணில் பாடல்கொல்? பாரினி னல்லெழில்

வண்ண மாதர் வயங்கலின் மாடமே.

(25)

நீழலினருமை வெயிலின்கட் சென்றக்காலே விளங்கு மாறுபோல
“மனைக்கு விளக்கமடவார்” என்ற மூதறிவாளர் கூற்றினுண்மை யிப்பொழு
தன்றே விளங்கு வதாயிற்று. “மனைக்குப் பாழ் வாணுதலை யின்மை” என்ற
தனுண்மையை யாவரே மறப்பார்? மகளிர்மனைக்கு விளக்கம் மட்டி
லேயோ? மகளிரே மனைக்குச்செல்வம்; மகளிரே மனைக்கு அணிகலம்;
மகளிரே மனைக்கு மங்களம்; மகளிரே மனைக்குக் காவல்; மகளிரே மனைக்கு
மலர்; மகளிரில்லாதவிடம் துகர்ச்சிக்குரிய பொருள்களனைத்தும் நிரம்பிய
தோர் தேவமானிகையையாயினும் அஃது அழகற்றத கண்டீர்; மற்று மக
ளிருள்ளவிடம் ஒன்றுமில்லாததோர் கொடும்பாலையையாயினும் அஃதன்றே
அழகு சிறந்த ஒளிரா நிற்கும். மனைநிறைந்தவர் மகளிரே பெண்க.

நம்மாதரசி இன்பவல்லியை பெடுத்துச்சென்ற கயவர் நால்வரும்
அவர் தந் தலைவனிட்ட ஆணை தவறாது வெளியே சென்று அரண்மனைவாயில்
கடந்து கிழைத்திசையின்கணுள்ள புதுவர் புகுவாயிலாற் புரிசையையுங்
கடந்துபோயினர். அங்கனம் போய்ச் சிறிது தூரம் கடந்த பின்னர்ப்
போருடை தரித்தான் ஒருவன் புரவி மீதேறிப் போந்து அவரை விரைந்து
செல்லுமாறேயினன். அவருங் கடுகி நடந்தனர். முன்னர் ஒருவன் தீப்
பந்தம் பிடித்து வழிகாட்டிச் செல்லா நின்றான். அவ்விரவில் அவர் சென்ற
வழியிலுள்ள மரங்களிடை நிகழ்ந்த சிற்றொழியும், அடுத்த புதர்களிற் சர
சரப்பொலியும், காற்றினலசையுஞ் சருகுகளினொலியும், அடிக்கடி யிவர்கள்
பேசும் பேச்சொலியுமாகிய இவற்றைத் தவிர்த்து வேறே ரோதையுங் கேட்
டற் கிடமில்லை.

இவ்வாறு இவர்கள் தாம் நினைத்தது முழுதுங்கை கூடிற்றெனக்
கருதி வாய்விட்டு பாடத் தலைப்பட்டனர். அப்போழ்தத்தில் ஒரு குளிர்த்த
காற்றும் விசுவதாயிற்று. பின்னர்ப் போந்த வீரன் எவ்வள வரப்பியுரைத்தும்
அவர்கள் பாடுதல் தவிர்த்தனர். குளிர்காற்றும் வரவரமிருந்தது; சிறு தூற்ற
லும் தூறத்தொடங்கிற்று. ஆதலின் அவர்கள் மேற்செல்லற் கியலவில்லை.
சிறிது போழ்தமரங்களி னடியில் நின்றனர். அந்நால்வருளொருவன் குதிரை
யேறிவந்த மாயவனைப் பார்த்து “இப்படியிருந்தால் யாந்திருப்புவணம்போதல்

எப்படியிலும்?" என்றான். அதுகேட்ட மாயவன் "அற்றன்று; யாம் முத்தனேந்தல் போய்விடல் வேண்டும். பூவணத்தில் மன்னவற்கு வேண்டிய வுறவினர் பலருளர். ஆண்டுத் தங்குதல் ஒருவாற்றானும் நேரிதன்று. குறித்த விடமே செல்லுக. காலம் போக்கலிர்" என்று சிறிது வெகுண்ட குரலிற் கூறினான். அவனை எதிர்த்துரைக்கலாற்றாத அந்நால்வரும், வானுறை நின்றலும், மீட்டுக் கட்டினை மேற்கொடு விரைந்து சென்றனர்.

அங்ஙனஞ் செல்வுழி வன்காலொன்று முழங்கியெழுந்தது. அவ்வளவில் துயிற்பெருந்தேவியின் திருமடிக்கிடந்து கண்வளர்ந்திருந்த இன்பவல்லி துயிலொழிந்தெழுந்தனள்; எழுந்து தனது படுக்கை அசைந்துசேறல் கண்ணுற்று வெருண்டு ஒன்றுமுணர்விலளாய்த் திகைத்துச்சிறிதுநேரம் வாளா திருந்தனள். பின்னர் அறிவுகூடி யுறுதியுண்டு நாற்புறமுஞ் சுற்றிப் பார்த்துத் தன்னிலைமையிற்றெனத் தெருண்டு தன்பினர்ப் போதருங் குதிரைவீரனை நோக்கி, "யாரை வீர! இவ்வென்னை! எவ்வயிற் செல்லாநின்றனர் இக்கயவர்? இத்தீயர் என்னைச் சுமந்து சேறல் யாவரதாணை கொண்டோ? ஏனோ இருளினேருதல்? சுரவுகொல்களவுகொல்?—ஐயவீர! நீயுமேன் பேசுகின்றிலை? என்னை யின்னணமெடுத்துச் சேறல் நிற்கு முடன்பாடுகொல்லோ? வாய் வாளாமை மேற்கொண்டதென்? ஓ! என்னை நின்வீரம்! என்னை நின் ஆற்றல்!—தாதாய்! மாவீர வள்ளால்! நின்வயிற்பிறந்த வெற்கு இதுகொலோ போக்கு! ஐயகோ!" என்று கூவத் தலைப்பட்டனள்.

இஃதறிந்த அக்குதிரை வீரன் ஓடிப்போந்து இன்பவல்லியை அண்ணந்து நோக்கி, "அம்மே அஞ்சலை, நினது மணவியை கருதியே இச்செயல்" என்றான்.

இச்சொற்கள் தன் செவிப்படுத்தலும் இன்பவல்லி "நன்றே இச்செயல், மிகவும் புதிதுகாண்! இதுகாறும் எவரும் புரிந்திடாச்செயல்?" என்று நகையாடி "யாரை நீ?" என்று வினாவினள்.

அதுகேட்ட மாயவன் "இச்செயல் நன்றாறுபின்னர்க் காண்பை; ஆதலின் இதனை எள்ளற்பாலைல்லை; என்னையின்னனென்று கடிதின்னினுணர்வை" என்று விடுத்தனன்.

விடுத்தலும் இச்செயலினைக் குறித்துக் கருதுவான் புக்க இன்பவல்லி கவலையாக் கட்டுண்புழுகி அசைவற்றிருந்தனள். மாயவன் வஞ்சங்களு ளொன்று முணராத அம்மடவரல் என்செயவல்லள்! சுவற் காவாளரும் துனைவிற் செல்லா நின்றனர். 'அந்தோ நம்முதவிகொண்டே நம்மினத்தினர்க் குத் தீங்குபுரிகின்றான் காண்; இனி யிப்பதகற்கு உதவுவேமல்லேம்' என்று கருதி நளிர் கங்குலாகிய நங்கையு மேகினள். இத்தீச்செயலுணர்ந்த உலக மாதேவியுந் கீழ்த்திசை யொண்முகஞ் சிவந்தனள். புள்ளெல்லாம் அரற்றின. மாங்களும் கண்ணீர் சொரிந் தழுதாங்கு பணித்துளி சொரிந்து காற்றி னெவித்தன. திருப்பூவணமும் அணித்தாயிற்று.

அவ்வமயத்தில் இவ்விமேற்கொண்டா னோசேந்தல் எதிரே போதரக் கண்ட மாயவன் கரவுநெறி யொன்று பற்றிக் கடுகத் தலைப்பட்டான். எதிரே போந்த வீரனும் ஏதோ சிந்தித்துத் தோட்குமையாளரை யேறட்டுப் பார்த்துப் 'பிணங்கொல்' என் நயிர்த்தான். அதுபோழ்தின் இன்பவல்லியு மெழுந்தனன். உறவினர்க் காண்பான் முதனாட் பூவணம்போந்து வழிநாட்காலைப் புரவியிவர்த்த உலவுறும் மதிவாணனும் அது கண்டு உடனே காலத்தாழ்க் கலன் அத்தியர் பாற்சென்று "மேற் சேறலீர், நின்மின்" என்றான்.

என்றது செவிப்பட்ட மாயவன் தன் குதிரையைத் தூண்டி விரைந்து போந்து தனது வாளினை யுறைகழித்துக் கைப்பிடித்துக்கொண்டு "இவர்களைத் தகைத்து நிறுத்துவோன் நீ கொலோ?" என்று சொல்லி மதிவாணன் மீது பாய்ந்தான். அங்ஙனம் பாய்ந்தவனில் அதனை யெதிர்பாராத மதிவாணன் சிறிது பின்னிடைத்து தனது வாய் கைக்கொண்டு முனைந்து நின்றான். பரியிவர்த்த வீரர்க ளிருவர்க்கும் வாட்போர் நிகழத் தொடங்கிற்று.

மாயவனோ நன்கு முதிர்ந்து தடித்துப் பருத்துக் கொழுத்த யாக்கையன்; நமதண்ணல் மதிவாணனோ திட்பஞ்சான்று செறித்து சிறுத்த வுடலினன். இவ்விருவரும் வாட்போரிற் றலையிடலும் சுவற்காவாளர்கள் நால்வரும் வழிகாட்டி யொருவனுமாகிய அவ்வைவரும் போரிற் முடிவு காண்டல் வேட்டு மேற் செல்லாது நின்றவிட்டனர். கட்டிலுங் கீழே பிறக்கி வைக்கப்பட்டது; அதன் கண்ணே வீற்றிருந்த நந்தேவி இன்ப வல்லியும் எழுந்து அதிநின்றும் இழிந்து வாட்போர் கண்டு நின்றனன்.

மாயவனுடன் போந்த அவ்வைவரது அதுநாபம் அண்ணல் மதிவாணன்பாற் சென்றதாயினுந் தத்தங்கருத்தில் மாயவனே வேறல் வேண்டினர். இன்பவல்லியோ வாட்போர் செய்குருநொருவன் தனது இன்பத்தலைவன் மதிவாணன் என்றணர்ந்து சிந்தை கலங்கி மதிமாழ்கி யுழன்றான்.

இருவர்வாட்களும் ஞாயிற்றி னிளங்கதிரிற் சுழற்றப்படுந் தோறும் மின்னி யொளியீசின. இருவர் புரவிகளும் பின்னும் முன்னும் போவதும் வருவதுமாயிருந்தன; ஒருவரை யொருவர் தாக்கினர்; இருவருங் குறிதவறாது வாளையோச்சி யெறிந்தனர்; இருவர் வாளெறியும் அவ்வவர் பகைவர் பரிசை களிற் பட்டன வேயன்றிப் பகைஞர் மேனியிற் பட்டில. இன்னணம் நெடுநேரம் வாட்போர் நடந்தது. இடையில் மாயவன் புரவி காவதத் தூரத்திற்கு மேல் நடந்த இளைப்பினுற் சிறிது தளர்ந்தது. அதுகண்ட மாயவன் தனது பரியை விட்டிழிந்து மதிவாணன்மீது மீட்டும் பாய்ந்தான். இதற்குள் மதிவாணனும் தான் புரவிமீதிருந்தே போர்புரிதல் நேரிதன்றெனக் கருதிப் பரியினின் நிழிந்து நின்றான். மீட்டுமொருமுறை இருபெரு வீரரும் வாட்போர் பிடித்தனர்.

இன்பவல்லிக்கோ மதிவாணன் குதிரையினின்றி ழிந்துபோர்புரிதல் அறிவுடைத் தன்றென்ப தெண்ணம். என்செய்வான்? சிறிது போழ்து வாளா

திருந்தனர். இந்நகரையில் மாயவன் வெகுளிமீட்கூர்ந்து மதிவாணனுடைய தலைவிலாத்தாள் கைகளி னொருங்கே இடையீடின்றி பன்முறை வானொறிகண்டான். அவ்வமயத்தில் அமைந்த சிந்தையனாகிய மதிவாணன் காலப்போக்கின் நித்தனாது உடனலத்தாற் செவ்விதோன்றத்தாவிடும் விலகியும் எழும்பியும் குதித்தும் கைந்நலங்காட்டித் தன்னைப் பாதுகாத்து நின்றான்.

இவ்வாறு வெகுநேரமாகப் போர் நிகழ்தல்பொறுக்கலாற்றாத இன்பவல்லி யுற்றமெய்ப்பாடுகட்கோ அளவில்லை. தலைபையும் கைகளையும் ஏதோ வலிப்புடையாள் போல் அடிக்கடி சாய்த்தும் அசைத்தும் நின்றான்; ஏதோ பேசினன்; முகஞ் சுளித்தனன்; யாக்கை குன்றினன்; தன் விரும்பத்திற் கெதிராக வாட்டோர் முடியுங்கொ லென்றையுற்றான். இன்னும் என்னெல்லாமோ பாடுகள் பட்டனன். இவ்வாறு துயருழந்து அலம்வரும் இன்பவல்லி மதிவாணன் மிக்க அபாய நிலையிலுள்ள னென்று கருதிப் பேதுற்றுத் தன் ஆருயிர்க் குரிசிலது புரவிமீதிருந்ததோர் குற்றடை வாள் கைக் கொடுபோந்து மாயவன் தாள் களுளொன்றைநோக்கி விசையுடனெறிந்தான். உடனே மாயவனும் இடக்கால் துணிந்து ஒவென்றலறித் தரைமிசை வீழ்ந்தான்.

வீழ்ந்த மாயவன் “என்னை யிக்கோலங்கண்டவர் யார்கொலோ?” என்று சொல்லி யெழுந்து திருமினன், திகைத்தனன், மீட்டும் வீழ்ந்தான். “ஐயகோ! யான் ‘எனக்கு என்னுயிரினு மினியள்’ எனக்கருதி மகிழ்ந்திருந்த இன்பவல்லியோ எனக்கிடரிழைத்தாள்! நன்று! நன்று!!—அந்தோ! இன்பவல்லி! நீ என்னை நோக்கி ‘மாயவ! யான் உன்னிடத் தன்பிலேன் கண்டாய்’ என்று கூறியிருப்பையேற்பேதையேன் இத்துணை இதன் கண் தலைபிட்டிருக்க மாட்டேன் காண். என்னழிவிற்கு நீயே பெருங்கருவி. நீ யிப்போழ்த்தில் எனது தானைத் துணித்ததோ ரழிவன்று; மற்று இதனுடன் என் நெஞ்சையுந் துணித்தனை; உள்ள முடைந்தேன், அழிகின்றேன்.—ஐய! மதிவாண! இவ்வாறு யான் காலொடிந்து வீழாதிருப்பினும் நின் வாளிற்கு இரையா யிருப்பேன் கண்டாய். நீ இன்பவல்லியுடன் கூடி மணந்து இன்புற்று வாழ்க. யான் சாகின்றேன். இறைவனே! கடவுளே! என்பெருமானே! கணக்கற்ற திங்கிழைத்த கயவனேற்கு முய்வுண்டோ?” என்று கூறி மூர்ச்சை போயினன். உழையிருந்தா ரனைவரும் ஒவென்று கூவியழுதனர். நேரமாகவாக மக்கள் கூடினர், இடையிற் சுவற் காவாளரும் வழிகாட்டியும் யாண்டோ கார்தோடி விட்டனர்.

மதிவாணன் நிலமிசை வீழ்ந்தவன் மாயவனே யென்பதுணர்ந்து பெரிதுந் துயர்ப்பட்டுப் பெருமூச்செறிந்தான். மாயவன் மேற்கூறிய மொழிகள் சொற்றபின்னரே இன்பவல்லி தன்னைக் களவாடிக்கொணர்ந்த குதிரை வீரன் மாயவனென்று தெளிந்தான். தெளிந்த பின்றைத் துன்புற்றுக் கண்ணீர் சொரிந்தான். அதன் மேல் தன்னுயிர்த் தலைவனை யேறட்டுப்பார்த்து, “அண்ணலே! யான் புரிந்த இச்செயல் யான் பிறந்த குலத்திற்கு மாசுவினைத்தது;

என் தேவன் வீரத்திற் கோர் இழுக்கு விளைத்தது. எனக்கும் பழிபாவம் விளைத்தது; என் உறவினற்கும் ஊறு விளைத்தது. இக்கொடுஞ் செயலைமேற் கொண்ட பாவியேனையும் மணந்து கோடற்கு ஒருப்படுகியோ?—அறிவுடையாய்! அன்புடையாய்! அறியாது செய்தனன்! இப்பிழை பொறுத்தெனையாண்டருள்க” என்று கூறி வணங்கினள். அவ்வளவிற்கு சிறிது கண்ணீர் துளித்த மதிவாணன் “காதலீ! மயங்கலை! நின் துணிவிற்கு வியப்புறுகின்றேன். தற்காப்பினிமித்தம் நீ இன்னொரு செய்தனை. மனமில் வழிப் புரிந்த செயற்குப் பாவமுமில்லை பழியுமில்லை எனினும் மனமட்டில் துயருறுநிற்கும். அஃது அத்தக்கியற்கை கண்டாய்” என்றுரைத்து உழையிருந்த மக்களுதவி கொண்டு மதிவாணன் மாயவனை வாரியெடுத்து இன்பவல்லியைக் கொணர்ந்த கட்டிலின் மீதுருத்தி மதுரை மாநகரத்தின்கணுள்ள பெருமருத்துச் சாலைக்கு உடனே யனுப்பினன். அம்மாயவற் குதவியாக மக்கள் பலர் மதிவாண னுணையின் மேல் உடன் சென்றனர்.

அதன்மேற் குதிரையேற்றங் கைவந்த இன்பவல்லி மதிவாணனது கலி மாஷின் மேற்கொள்ளலும் மதிவாணன் மாயவன் புரவிமேற்கொண்டு இரு வருமாகப் பூவணம் போயினர். பின்னர் மாலைப்போழ்த்து வேறு பரிகள் புனையப் பெற்றுப் போதரலும், அவற்றின் மீதேறி நம்பியும் நங்கையும், பலர் புடைசூழ்ந்து ஓடிவர, மதுரையம்பதிக்குட் புகுந்தனர்.

நாளத் தாமரை நங்கை யெனத்தக்காள்
வாளிற் றன்றலை வன்பகை வோனது
தானே வீசுபு தான்றுணி செய்யுமா
மூளு மன்பின் முதிர்ச்சியு மென்கொலோ!

(26)

ஏழாய் அத்தியாயம் முற்றிற்று

எட்டாம் அத்தியாயம்

குற்றவாராய்ச்சி

இதற்கிடையில் இன்பவல்லி காணாமற்போனது முதல் மாயவன் காறு ணிந்து வீழ்ந்ததுகாறும் யாவுமுணர்ந்த மாவீரவழுதி துக்கமும் வியப்பும் மகிழ்வும் ஒருங்கெய்தி மகளது வரவையும் மருகனது வரவையு மெதிர் பார்த்து நின்றனன்; நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை யெண்ணி யெண்ணிப் பல்வகை மெய்ப்பாடுகளு முற்றனன்.

“சிறைக்கோட்டத்தின்கணிருந்த மாயவன் என்னணம் அதனிற்றப்பி வெளிப்போந்தனன்? எவ்வாறு அவன் அரண்மனையிற் கன்னிமாடம் புக் கனன்? கன்னிமாடங் காவலின்றி யிருந்ததுகொல்? என்ஞல் விளக்கை அவன் எவ்வழியானெடுத்தேகினன்? எப்படி புரிசை கடந்தனன்? ஓ! மாமாயம்

இத்தகைத்தியோன் இவ்வுலகின் கணிநுத்தற்கவிலன்! அறிந்தேன், அறிந்தேன் யாவும். சிராமலைக் கலகமுமிதபற்றியோ? இன்பவல்லிக் கிணைந்த நற்றலைவன் மதிவாணனையன்றி மாயவனோ? மாயவனோ வாண் மணவியர் வயினும் பிறவாது வைப்பாட்டியர் வயிற்பிறந்த போலி மைத்துனர் குழாத்தினுள் ஒருவனாவான். இவற்கோ என் கோதிலாமணியை யளிப்பது? நன்றாயிருந்தது!—இவனைக் குழவிப் பருவ முதலெடுத்து வளர்த்து வந்தேன். இவனை யென்தானைக்கு உதவித் தலைவனுக்கினேன். இவனெற்குச் செய்த வுதவி யிதுகொலோ? வளர்த்தகடா மார்பிற் பாய்ந்ததே!”—என்ற மன்னவன் சொல்லி வாய்மூடி முன்னர்த் தஞ்சைவாணரும் வாப்கமயாளரும் போந்தனர். உடனே நீதியந் தலைவர் சொக்கநாதரும் தானைத் தலைவர் வேலவரும் ஊர்காவற் தலைவன் முருகனும் போந்தனர்.

அதன்மேல் அரசன் அவர்க ளனைவரையும் அழைத்துக்கொண்டு அத்தாணி மண்டபத்துற்று அரியாதனத் தமர்தலும் யாவரும் வீற்றிருந்தனர். விருணவைத்தியர், துணியுண்ட தாளிற்குப் பிரதியாக மரத்தினியன்றதோர் கால்செறித்துச் சிகிச்சை செய்யப்பெற்ற மாயவனை, ஒரு பஞ்சனை வேயந்த கட்டிலிற்கொணர்ந்தனர். மாயவன் படுத்தவண்ணமே மன்னவனை வணங்கினான். அவனை யந்நிலையிற் கண்ட காவலன் மனமிளகித் “கண்ணீர் வடித்தனன். எவர்க்கும் வளர்த்த வாஞ்சை போமோ?

அன்புக் குரியா ருந் தீங்கு செய்தக்காற்

தன்புக் குருகுவராற் றென்மைவழிப் பெரியோர்.

(27)

அதன்மேற் சொக்கநாதர் மாயவன்மீது ஏற்பட்டுள குற்றங்க ளனைத் தையும் ஆராய்வான் புக்கனர். அவ்வமயத்தில் மாயவன் அவையின்கணிநுத்தார் யாவரையும் இருந்தவண்ணமே கைகூப்பிவணங்கிக் கூறுவான்:

“பேரறிவாளர்களா! யான் கூறுவனவற்றைத் திருவுளம்பற்றி யருளல் வேண்டும். யான் இளமைதொட்டு வழுதியர் பிரானால் வளர்ந்து வந்தேன். அரசரும் என்பால் அளவிறந்த அன்பு பாராட்டி வந்தனர். அவரான் இத்துணையன்பு பாராட்டப்பெற்ற யான் ஏன் அவர்க்கு மருகதைலு மியலாதென்றெண்ணினேன். எண்ணியவாறே யொழுருவான்புக்குக் கோமகள் இன்ப வல்லியோடும் அடிக்கடி பேசிக் களித்து வந்தேன். எனினும் அவனிடத்து யான் என் மணவனைக் கருத்தை இதுகாறும் வெளியிட்டேனல்லேன். அமயம் நேர்ந்துழி வெளியிடலாமென்றிருந்தேன் பேதையேன். அவனிடஞ் சென்றபோதெல்லாம் அவள் என் வரவினை விரும்பிலன் போலாதல் வெறுத்தனர் போலாதல் காட்டிக் கொண்டிலன். ஆகவே இன்பவல்லிக்கு என்மீது அன்பிருக்கலாமென்று துணிந்து மனப்பால் பருகி மகிழ்ந்தேன்.

இங்ஙன மிருப்புழி அரண்மனைக்கண் அடிக்கடி மணவனைப்பேச்சு நிகழ்ந்தது. அப்போழ்தத் தெல்லாம் என்னைப்பற்றி யெடுத்துரைத்தார் எவருமில்லர். ‘யானோ கல்வி நலமிலாக் கசடனுமல்லேன்; புந்தி நலமிலாப் புல்லனுமல்

லேன்; வீரகல்மீலா வீனானுமல்லேன். என்னுயர் வளைத்தும் இறைவரும் அறிவார். அறிந்திருந்தும் என்னையேன் அவர் தம்மருகனாக்கோடல் குறித்திலர்? இனி இன்பவல்லியேன் என்பா லன்புடையளாயின் என்னைப்பற்றி யேன் அவன்தன் பெற்றோரிடம் எடுத்துரைத் திலன்?—ஓ! நாணம்போலும்' என்று கருதிச் சின்னாள் கழித்தேன். எனினும் என் மனம் அமைந்திற்றலது. இவ்வாறு ஒருவாற்றானும் பொறுக்கலாற்றேன் தவிப்புழித் தஞ்சை வாண னார் மகன் மதிவாணற்கு இன்பவல்லியைக் கண்டி சான்றாயளிப்பதோர் பேச்சு அயன்மனைக்கண் நிகழ்வதாயிற்று. என்செய்வல்லேன்! உள்ளக் கலங்கினேன். இன்ப வல்லியோ லெனக்குள் வன்பு துன்பப்பெருங் கருவியேயாயிற்று. உடனே 'எவ்வாற்றானும் மதிவாணனைத் தொலைப்பல்' என்று ஒருநிதி பூண்ட யான் காலத்தாழ்க்கலேன், ஈண்டை மந்திரியார் வாய்மையாளரிடம் பொய் சொல்லிச் சின்னாள்விடுமுறை பெற்றேன். அவ்வாறு விடைபெற்ற யான் அவரிடஞ் சொற்றாங்கு முளரிமலை செல்லாது, திரிசுரபுராஞ்சென்று மலை யான் காக்குங் காலாட்படைஞரைத் தூண்டிக் கலகம் விளைத்தேன். விளைத் துழி யான் எதிர்பார்த்த வண்ணமே மதிவாணன் கலகமடக்குவான் தன் டெடுத்துப் போந்தான். போந்துழிக் 'காந்து நின்று தீவழியாலேனும் மதி வாணனைக் கொன்றுவிடுவது' என்று துணிந்து அப்புன் செயல்புரிய மும் முறை முயன்றேன். அம்முயற்சிகளைத்தும் பயனிலவாயின.

அவனும் யானே யிக்கலகத்திற்கு முழுமுதற் றலைவனுமாறுணர்ந்து பல்வகை நியாயமுங் காட்டித் தன்றாதையர்க்கு நிரூபம் போக்கினன். அதனை யிடையே தடுத்துக் கிழித்துத் தீமடுப்பா னெண்ணி முயன்றேன். அஃதும் பயனின்றிக் கழிந்தது.

இனியாண்டையிருத்த லடாதென்றறிந்து விரைந்து மதுரை போந் தேன். போந்த இரண்டு நாளைக்கெல்லாம் மதிவாணன் மணவினை நிமித்தம் மதுரை வந்தெய்துவானென் றுணர்ந்தேன். 'இவ்விடத்திலாயினும் அவன் வந்துழி அவனைச் சமனாருய்த்தல் வேண்டும்' என்றெண்ணி அவன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தனன். அவனும் ஒரு ஞான்றை நாளந்திக்காலைப் புரவியேறிப் போந்தான்.

இதற்கிடையிற் சோழன் வந்தானில் என் நண்பரு ளொருவனை ஓராண்டிபோல வேடம் புனைந்திருத்தி அவற்கு மதிவாணனைக் கொல்லுமாறு ஆணையிட்டிருந்தேன். அவனும் மதிவாணனைக் கண்டு கொல்லச் சென்றவன் அவனது இசைநலத்தி லீடுபட்டு மயங்கிக் கொல்லாதோடி வந்து விட்டனன் என் செய்வேன்! அதுவுங் கைகூடாது போயிற்று.

அதன்மேல் மதிவாணன் தான் மதுரை வந்த அற்றை ஞான்றே பாய்மா விவரந்து வெளியிற் சுற்றி நகரின் புறக்காட்சிகள் காணச் சென்றனன். சென்றவன் திருமிப் போதரும் நெறியிற் கயவர் பல்லோரை யமைத் துப் பல்லாற்றானும் இடர்விளைப்ப வுன்னினேன். அவையிற்றினுள் ஒன்ற

னும் அவ்வெழிவுடைக்குரிசில் வீழ்ந்திலன். என் முயற்சிகளெல்லாம் மேற் கூறியாங்கு வீணாதல்கண்டு மயங்கினேன்.

நீவிற் குற்றவாராய்ச்சி கருதி என்னைக் காவற்சிறையகஞ் செறிப்பான் முருகன் முதலாயினார் முயன்றனர். புலவர்மகள் கயற்கணியை யான் காத வித்தேன் போல நடித்தேன்; என் உட்கருத்து இஃதெனப் பிறர் ஐயுறாவண் ணம். அங்ஙனம் நடிப்புழி ஊர்காவலருளொருவன் போந்து புலவர் வீட்டில் என்னைத் தேடினன். அஃதுணர்ந்த யான் அக்காவலனை வாளானெறிந்து கொன்றேன்.

கொன்ற பின்னர்த் துடிக்கு நெஞ்சினேன் துனைந்து கூத்தியர்குன்ற முற்றனென். ஆண்டும் காவலர் கசிகித்துருவினர். அப்போழ்தினிற் பறையர் கோலங்கொண்டு வெளிப்பட்ட வென்னை அன்னார் கைப்பற்றிச் செல் வழி அவரை வேறென்றைக் கவனிக்க விடுத்து யான் ஓடி மாடக்குளத்தினு ளிறங்கி நீர்மடையிற் புருந்து ஒவின் கீழ்த் தங்கினேன். தங்கியவழிக் காவ லரு ளொருவனு முடன்புருந்து என்னை யண்மலுங் குர்தப் படையா லவனைக் குத்தியுந்தினேன்; அவனும் இறந்து வீழ்ந்தனன்; பின்னர்க்காவலர் நாராசத் தாற் குத்தியபுக்கனர். புகலும் மடையின் மறுபுறத்தால் வெளிப்பட்ட வென்னைப் பற்றி விலங்கிட்டுச் சிறைக்களத்திட்டனன் முருகன்.

சிறைக்களத் திருந்தேற்கு வயிற்றெரிச்சல் மேவிட்டது; அழுக்காறு தலைக்கொண்டது; எவ்வாற்றானும் வெளிச்சேறல் கடைப்பிடித்தேன். சிறைக்களத்துற்றுத் தொழில்புரிவா னொருவனிடம் வலிய இருப்புத் தடி யொன்று பெற்றுச் சாளரத்தினுள்ள இரும்புக் கம்பிகளுளொன்றை வளைத் தேன். வளைத்தலும் புரையினின்றும் கம்பியினொருமுனை வெளிப்போந்தது; போதரலும் அதனை வலிகொண்டிர்த்தப் புலத்தினெறிந் தேன். மீட்டுமொரு கம்பியை அன்னனமே வளைத்துப் பறித்து இடைவெளி படைத்துக்கொண்டு அவ்வழியாய்ச் சாளரத்தினேறிக் கீழே பார்த்தலும் என்னண்பரு ளொரு வன் தூலேணி விசினன். அது பற்றிச் சிறைக்கோட்டத்தினின்றும் வெளிப் பட்டேன்.

அங்ஙனம் வெளிப்பட்டு மறைந்து அரண்மனையுட் பெண்டிர் கோலத் திற் புருந்து கன்னிமாடஞ் சென்று ஆண்டைத் துயின்றிரா நின்ற இன்பவல் லியை, என்னுயிரமுதை, நால்வருதவிக்கொடு கைப்பற்றிப் பூவணங்காறுஞ் சென்றேன். சென்றுழி மதிவாணனை, என் கூற்றுவனை, எதிரேகண்டு அவன் மீதுபாய்ந்து வாளோச்சதலும், எப்பொழுதும் எதற்குஞ் சித்தனாயிருக்கு மவ் விளைஞன் சிறிதேனும் வெருளாது வாள் கைக்கொண்டு நின்றனன்.

அவ்வளவில் யாமிருவேமும் வாட்போர் புரிந்தேம். புரிந்துழி இன் பவல்லி என்னை யின்னனென் றெய்யாள் குற்றுடை வான் கொண்டு எதை டத்தானைத் துணித்தனள், வீழ்ந்தேன். இஃதே யென் கதை. நீவிர் செய் வன செய்யமின். யான் சாதற்கு ஒருப்பட்டேன். ஐயன்மீர்! வந்தனம்."

என்று சொல்லித் தன் பரிக்கையிற் சாய்ந்தனன்.

இவ்வாறு மாயவன் வகுத்துக் கூறிய வாய்மொழி கேட்ட மாந்தருட் சில்லோர் வியப்படைந்து மாயவனை அவன் வன்மை பற்றிப் புகழ்ந்தனர்; சில்லோர் அவன் புன்மைபற்றி அவனை மிகழ்ந்தனர். இவ்வணம் யாவரும் பேசுவே உருத் தெரியாதவாறு அம்மண்டபத்தின் கண் ஓரொலி யெழுந்தது. குற்றவாராய்ச்சி செய்வான் புக்க பெரியோர்கட்கெல்லாம் அனுகூலமாக யாவற்றினையும் மாயவன் தானே ஒப்புக்கொண்டிருக்கி விட்டனன். இனி யவர் செய்யக்கடவது மென்கொளே?

இந்நிலையில் மதிவாணன் அவைக்களத்துப் பொள்ளெனப் புகுந்து மன்னனை வணங்கி நின்றான். அவ்வளவிற பல்லோர் எழுந்து நிற்ப, வழு தியர்பிரான் வாழ்த்தெடுப்ப, அமைச்சரும் பிறரும் புகழா நின்றனர். மற்று மதிவாணன் ஆயிடைபிருந்த மாயவனது நிலையைக் கண்ணுற்றுக் கண்ணே டிக் கண்ணீர் சொரிந்து தழுவிக்கூறுவான்: “மாயவ! எத்தொழிலையும் முடிக்கவல்ல பேராற்றலுடையாய்! ஆழ்கருத்தாள! என்னை நின்வன்மை! என்னை நின்துணிவு! என்னை நின்மனத்தின்றிட்பம்! என்னை நின் அறிவி னெட்பம்! நின்னெய்யான் புரிந்த வாட்போரின் கண் யான் கண்ட நின் கைந் தலமென்னே! நொடிப்பொழுதினுள் எப்படியுந் திருமவல்ல நின் மெய்நல மென்னே! இன்று காலையன்றே யான் நின்னை யெதிர்த்துப் போர் செய்தது? நீ வீழ்ந்த பின்றை நின் கூற்றினாலும் உழையிருந்தார் கூற்றினாலும் நீ மாயவ னென்பது உணர்ந்தேன். நின் கரவுகோலம் என்னையும் மயக்கிற்று. ஐய! மாயவ! யான் நின் வீரம் கண்டு பேருவகை பூவா நின்றேன். என்னால் நினக்கு நேர்ந்த தீங்குகள் எவையே யாயினும் எத்துணையவே யாயினும் அவையிற்றைப் பொருட்படுத்தாது பொறை பாராட்டி மறத்திகண்டாய்” என்பது கேட்ட மாயவனுக் கண்ணீர் சொரிந்து வாய்விடுத்தழுதனன்; ஆயி டையிருந்தாரனைவரும் மதிவாணனை நன்குமதித்துப் பேசிக்கைம் முழக்கஞ் செய்து களிகூர்ந்தனர்.

இதற்கு, நீதியந்தலைவர் சொக்கநாதர் எழுந்து மாறப் பெருமானை நோக்கி, “ஐயனே! யாம் மேற்கொண்ட குற்றவாராய்ச்சி மிக வெளிதின் முடிந்ததுகாண். மாயவனும் ஒன்றையு மொளித்தலின் நி யாவற்றையு மொத் துக்கொண்டனன். அவன்மே லேற்படுங் குற்றங்களாவன: கலகஞ் செய்தல், கொலைமுயற்சி, குறியே டழிவுமுயற்சி, கொலை தூண்டல், கொலை, சிறையினின் றோடல், ஆட்களவு முதலியனவாம். தண்ட நூலிற் கூறியாங்கு, அரசனொடு முரணிக் கலகஞ்செய்தார் வரையினின் றுருட்டப் பெறுவர்; கொலை முயன் றார் பன்னீராண்டு சிறைக்களத் திடப்பெறுவர்; குறியேடுகளை யழிப்பான் முயன்றவர் பதிறுண்டு காவற் சிறையகஞ் செறிக்கப் பெறுவர்; கொலை தூண்டினார் ஏழாட்டைச் சிறையீடு பெறுவர்; கொலை புரிந்தார் தாமுங்

கொல்லப்படுவர்; சிறையினின்றும் தப்பியோடினார் * நிலமகட்டுத் திருமார்பு நல்குதல் வேண்டும்; அல்லாக்கால் † இந்நீரநிலை பெறுதல் வேண்டும்; ஆட்களவு செய்தார் கைகுறைப்பவும் கண் சூலவும் பெறுவர். ஒறுத்தன் முறை யிவ்வாறாக, மேற்கூறிய குற்றங்கள் யாவும் ஒருவனே செய்தனவா மாதலிற் ‘பலதீட்டிற் கொருமுழுக்கு’ என்றற்போல ஒருவகையா நொறுத் தலே ஏற்புடைத்தாகும். ‘தலைக்கு மிஞ்சின தண்டமில்லை’ யாதலின் அஃதே மாயவன்றிறத்து விதிக்கப்படுவதாகும்” என்று கூறி நின்றனர். இதுகேட்டு மாயவன் நெஞ்சங்கலங்கிலன். உயிர் வாழ்க்கை அவனுக்கு வெறுப்பு விளைத்து விட்டது. அவன் தான் துன்பப் பெருங்கடலில் வீழ்ந்து விட்டதாகவும் இன்னுஞ் சிறிது போழ்தினுள் ஆழ்ந்தழிந்து விடப்போவதாகவு மெண்ணினன்.

பின்னர் மாயவன் ஆவயினிருந்த நீதியந்தலைவரை நோக்கி, “ஐயரே! நுத்தம் நடுவுநிலைமை குன்றாத் தகவுடைமைக்குவவா நின்றேன். மற்று, நீவிர் இடும் அத்தண்டத்தை இத்தீயேற் கிசையுமாறு சிறிது மாற்றி யருள்க. அஃதாவது யான் திருப்பரங்குன்றமேறி வரைபாய்தலே” என்றனன். வேலவர் “இதனின் வேறு வழி யில்லையென” என்றனர்.

அவ்வமயத்தில் ஊர்காவற்றலைவன் முருகனைமுந்து, “ஐயன்மீர்! நந்தம் மாயவன் என்ன தீங்குக ளியற்றி யிருப்பினும், அவன் அரசுக்கு ஓராற்ற றுறவினனாதலானும், தன் குற்றங்களைத் தானே யொப்புக்கொண்டன னாதலானும், மெய்ம்மொழிப் புலவர்மகள் கயற்கணியைக் காதலித்தானாதலானும், புலவரும் மாயவன் தமக்கு முருகனைபெரிதும் விழைகின்றனராதலானும், யாவற்றையுங் கருதி நாம் ஒரு முடிவு செய்யலாம். அஃதாவது நஞ்செல்வக் கோமகள் இன்பவல்லியின் திருமணத்தோடு புலவர்மகள் கயற்கணியின் மண வினையையும் ஒருங்கு முடித்தலேயாம்” என்றுரைத்தனன். முருகன் கூறியதே தனக்குமுடன்பா டென்றனன் மதிவாணன்; உடனே மன்னவனானை யாற் புலவர் வீட்டிற்கோ ரேவுலன் சென்றனன்.

இதற்கிடையிற் சொக்கநாதர், “அறிவொளி சான்ற ஐயன்மீர்!

நீதி யாகவு நேர்மைகுன் ருமலு

மேதை யேனும் மினிதறி வுற்றபின்

* நிலமகட்டுத் தீருமார்பு நல்குதலாவது குற்றவாளியின் இருகைகளையு மிருவர் பிடித்துக் கொள்ள, அவன் கால்களிரண்டையும் வேறிருவர்பிடித்துக் கொண்டு, நால்வருமாய் அவனை யூசலாட்டி அவன்மார்பு தரையுறத் தாக்குமாறு மோதியடித்தலாம்.

† இந்நீரநிலை பெறுதலாவது குற்றவாளி யாக்கை யெக்கணும் எரிகொள்ளி யாற் சுடுதல்; ஆயிரக் கண்களுடைய இந்நீரன்போல உடலெங்குஞ் சுடுபுண் பல வுறுதலின் இப்பெயர்த்தாயிற்று. முற்காலத்து ஒறுத்தல் வகைகளிற் பல இக்காலத் தோர்க்கு மிகக் குரூரமாய்த் தோன்றுதலியல்பே.

நீதொ றுத்தலிற் செம்மை பிறமுதல்
பேதை மார்செயல் பேசிற் பழுதரோ.

(28)

செவ்வெழு நியாயநனி செலுத்துழியார் கண்ணேடி
யொவ்வொருவர்க் கொருநீதி யுஞ்ஞது மதனேயோ?

வாய்திறந் துரைமின்" என்று கூறினர். அதன்மே லெவரும் பேசிலர்
மோனவதம் பூண்டனர்.

பின்னர்ச் சிறிது சிந்தித்த வேலவர் "மாயவன் என்னதான் சாத்தக்க
குற்றங்கள் செய்திருப்பினும்,

*'ஒர்த்துகண் ணோடா திசைபுரிக் தியார்மாட்டுந்
தேர்த்துசெய் வந்தே முறை'

*கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொருத்தல்பைங்கூழ்
கலகட்டதனெடுநேர்"

(31)

என்று செந்நாப்போதார் கூறியிருப்பினும், நாம் சிறிதளவு கருணைகாட்டுதல்
செய்கோன்மை பிறழ்தலாகாது.

*"கடிதோச்சி மெல்ல வெறிக் கெடிதாக்க
நீக்காமை வேண்டி பவர்!"

குற்றவாளி தன் குற்றத்தை யுடனே பொப்புக்கொண்டு நம் அடியு
றையாக விழ்த்தபின்னை அவற்கு அருள்புரிதல் அறச்செயலேயாம். அரு
ளிலா அறந்தான் அறக்கொடிது. அருளே அறத்திற் குயிர்போல்வது அறத்
திற்கு ஒளியும் புகழும் அவ்வருளே. ஆதலிற் நண்டக் கொடுமையைக்
குறைத்திவீர்" என்று கூறியமையு முன்னர்ச் செந்தமி முழுதமுண்டு தேக்
கெறிந்து ஒளிரும் நல்லிசைப் புலவரும் அவைக்களத் துற்றனர். உடனே யா
சன் முதலனைவரும் இருக்கைகண்டெழுந்து மெய்ம்மொழிப் புலவரை வணங்
கினர். ஓ! அக்காலங்களிற் செந்தமிழ்ப் புலவர்க்கிருந்த மகிமையும் மதிப்பு
மென்னே! இக்காலத்தில் அன்னர்படும் அரந்தைகளு மென்னே!

நிற்க யாவருந் தத்தம் இருக்கைகளி லிருந்தபின்னர் மதிவாணன்
தடிச்சென்று புலவரைத் தாட்களில் வணங்கலும், புலவர்பிரான் "அண்
ணலே! மதிவாண! அருந்தமிழறிஞ! யான்நின் னொளிகிலவிற் களிக்குஞ்
சகோரப் புள்ளனையே யென்பதுணர்க்" என்று கூறித் தம்மருந் கிருந்த
தோர் ஆதனத்து அவனை யிருத்தி, அவைக்களத் துள்ளோ ரனைவருக்குந்
தலைவனாய் விளங்கும் வேந்தனை நோக்கிக் "கோல் கோடாக் கோமரஅன்
வாழிய!—எந்தம் வாய்மொழியுஞ் சிறிதேற் றருள்க:

†"அருளு மன்பு மாகுடி ரோம்பு

மொருபெரும் பூட்கையுமொழியா நோன்" பே

(33)

நோன்பெனப்படுவது. இதனை மறந்தொழுதுதல் தீவினை புரிதலோ டொக் குங் கண்டாய். மற்று,

†“இன்பச் செவ்வி மன்பதை யெய்த

வருளறம் பூண்ட லொருபெரும் பூட்கையி

னறக்கதி ராழி திறப்பட வருட்”டலே

(34)

செங்கோன்மையாவது. என்னை வேண்டியாதல் கண் ணேட்டம் புரிக” என்று கூறியிருந்தனர். அவ்வளவில் வேந்தன், “இதனைக்குறித்துக் கருதித் தக்க நியாயஞ் செய்வல்” என்றெழுதலும் யாவரு மெழுந்தனர். அவையுங் கலைந்தது.

எட்டாய் அத்தியாயம் முற்றிற்று

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

முடிவுரை

இடையில் இன்பவல்லி காணுமற்போனமை காரணமாக மயங்கி யுழன்ற கோப்பெருந்தேவி செவிலி முதலாயினோரும் கன்னிமாடக் காவன் மங்கையரும் அல்கந்திப்போழ்தினில் மீட்டும் அவளைக் காணப்பெற்று மழுங்குவிழி பெற்றொளிரும் மக்களென, இழந்தமணி பெற்றொளிரும் நாக மெனாக், கவிழ்த்தகல முற்று மகிழ் நாய்கனெனாக், கழிபேருவகை பூத்தனர். இந்நிலையிற் பாண்டியர் குலதிலகர் மாவீர வள்ளலார் மதிவாணனோடும் ஆயி டைப் புகுதலும், இன்பவல்லி எழுத்து போந்து, “இன்றன்றே யான் மறு பிறவி பிறந்தேன், எந்தாய்! நம் குலக்கழுக்குநேராதவாறு அங்கயற்கணம்மை யென்னைக் காத்தருளினள் ” என்று கூறிப் பணிந்தனர்.

அரசனும் அவளை வாரியெடுத்து, ஏனையோரை யேகவிடுத்து, மதிவாண னோடும் இன்பவல்லியோடும், மாயவனைப்பற்றி யுசாவினன். மதிவாணன் தான் அவைக் களத் துரைத்ததையே யீண்டும் வற்புறுத்துரைப்பானாயினான். இன் பவல்லி தன் தாதையை நோக்கி, “என் தேவன் இதன்கண் யாது கூறியிருப் பினும் அஃதே யானுங் கூறத்தருவது. என்னாருயிர்க் குரிசில் கூற்றொடும் யான் முரணற்பாலெ னல்லேன்” என்றுரைத்து விட்டனள். “அன்றேல் முருகன் கூற்றன்றே வலியுறுவதாகின்றது; இத்தகைய தீயனையும் இவ்வுல கில் வைப்பதோ?” என்று தனக்குள்ளே முன்கினன் வேந்தனும். “புலவர் நிலை மிகவு மிரங்கத்தக்கது” என்றான் மதிவாணன். “புலவர் மகள் கயற்கணி யும் என்னிடம் சிறிது போழ்திற்கு முன்னே போந்து, தன்னைப் பற்றியுந் தனது தலைவன் மாயவனைப்பற்றியுந் தகவுரைத்து ஏற்பிக்குமாறு மிகவுமிரந்து வேண்டினள்” என்றனள் இன்பவல்லி. அதன்மேல் வழியும் “அற்றேல் னும் விருப்பத்தின் வண்ணமே யாவற்றையும் முடிப்பல்” என்றான்.

பின்னர் வழிநாட்டிப்பகற் போழ்த்து மீட்டும் அவை கூடிற்று. யாவரும் மன்னவன் வாய்மொழியை யெதிர்பாரா நின்றனர். தம்மகள் கதி யாதாய் முடியுமோ வென்று துடிக்குமனத்தினர் புலவரும் போந்திருந்தனர்; மாயவன் மட்டில் வந்திலன். அப்போழுது, சொக்கநாதர் எழுந்து புன்னகை புரிந்து, “மாயவன் வரை பாய்தலே அவற்கேற்ற தண்டனை; மற்று, இன்ப வல்லியார் மணவினைக் காலத்தில் நம் நாட்டின்கணுள்ளர் ரனைவரும் மகிழ் சிறந்திருத்தல் கருதி, முன்னர்ச் சிறைக்கோட்ட முற்றாரும் சிறைவீடு பெரு வரன்றே? அவர்போல, நம் மாயவனும் காலறையாய பின்னரும் ஒழக்கப் பெறுது விக்கப்பெற்றனன்” என்று கூறியவளவில் யாவருங் கைகொட்டி யார்த்தனர். புலவரும் மகிழ்ந்து வேந்தனை வாழ்த்தினர். கலங்கிய வுள்ளங்க ளெல்லார் தெளிவடைந்தன. வாடிய முகங்களுெல்லாம் மலர்ந்து சிறந்தன. இவ்வினிய முடிவு கேட்டாரனைவரும் ஆலவாயிற் பெருமானடிகளின் அருட் டிறத்தை வியந்து கொண்டாடினர்.

முன்னர் முருகன் முதனாள் அவைக்களத்தறைந் தாங்கு, புலவர் மகள் கயற்கணியின் மணவினையையும் இன்பவல்லியார் மணவினையோடும் ஒருங்கு முடித்தல் வேண்டியும், முதற்கண் வகுத்த நன்முகூர்த்த நாள் இடை யீடுபட்டுக் கழிந்தமை பற்றியும், வேறோர் நன்னாள் வகுக்கப்பெற்றது. அதற் குள் மாயவன் சிந்தினைத்தினு வொருவனையினேனும் சுகப்பேறடைந்தனன். இதற்கிடையில் மதிவாணனும் அடிக்கடி அவனை மருத்துச்சாலையிற் சென்று பார்த்து வந்தனன். மதிவாணற்கும் மாயவற்கும் வரவர நட்பு மேம்பட் டது. இவ்வாறே இன்பவல்லியுங் கயற்கணியிடத்தின் அன்பு பாராட்டி வந் தனன். கொடிய பகைஞ் சிறுவரும் உயிர் நண்பராயின ரென்றக்கால் இவ் வுலகின்கண் முடியாத பொருளு முண்டோ?—என்னே அதிசயம்!

பின்னர்ச் சின்னாட்கள் கழிந்த பின்றை மதிவாணற்கும் இன்பவல்லிக் கும் அங்கிசான்றாய், அந்தணர் ஐயர் முனிவர் முதலிய யாவர் முன்னிலையி னும் மணவினை நிகழ்த்தது; அப்போழ்தே மாயவனுங் கயற்கணியைக் கைப் பிடித்து மகிழ்ந்தனன். நாடெல்லாம் மகிழ்ந்தது.

இன்ப வல்லியோ டெம்மதி வாணனு
மன்பு சான்ற கயற்கணி யங்களை
வன்பு யிக்கொளிர் மாயவன் தன்னொடுந்
துன்ப மின்றிச் சுகத்திவண் வாழ்கவே.

(35)

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று

மதிவாணன் முற்றுப் பெற்றது

நீருச்சிற்றம்பலம்